

Dægrastytt-ING

Edur

CHRISTELEGAR

Thuganer

Og

UMþeynkingar

Af

TIIMANUM

Og hañs Hættalage.

Skrifadar af Saal.

Mag. **Steine**

Jonssyne /

Fordum Sup. Hool. Stiftis.

EDITIO III.

Seliast Almeñt Iñbundnar 10. Fiskum.

Pricktar a Hoolum i Hialltadal, Af Halldore Erikssyne, Año 1755.

Formaale til Lesarans.

LEG meina Eg tale ecke Orlettelega, Po eg sege, Ad Tijmen sie Of-stuttur fyrer þaa Froomu og Gudhræddu, En Oflaangur fyrer þaa Ogudlegu. Þeir Gudhræddu verka sijna Saalyhiaalp med Ugg og Otta: Þeir eru sijfelldlega aangraader þess vegna, ad þeir hafa ecke giørt medan þeir høfdu Tijman, So margt Gott, Sem þeir voru skyllduger ad giøra. Þeir Ogudlegu Reikna sig Olucku lega, Og kalla sin Tijma Of-laangsamann, Þegar þeim bregdst þeirra Bølvada Prij-Eining, Sem er, Fijsn Holldsins, Gyrnd Augnanna og Drambsemi Lijfernesins. Hver Madur hefur noogann Tijma og Dægrastytting, Ef hann færde sier þetta i Nyt, Sö sem byrjade. Þo hann hefde ecke alltijd þau Lijkamlegu Verken fyrer Hondum, mættu samt Þaankarner

og

og ſiaa Jñre Madureñ hafa noog ad giora, Ef hañ Jhugade þad epter þvi, ſem Þorf er aa, og þad Epterkomande, ſo ſem Naudſyn er til. Alldrei ſiñum vier neina betre Dægra-Stytting eñ þa, þegar vier þeynkium til hañs ſem Tijma og Dægur hefur giort. J þeſſu høfum vier noog ad giora, ſo vier fordunſt Yduleyſed. Guds Siø-Augu (a) Kuña vorum Augum audvelldlega ad giefa þa Sioon, med hverre vier ſiaaum lited, J hvad diũum Myrkrum vier erum ſtadder, og meigum hrædaſt fyrer þvi ad DRottiñ upplætur ſijn Augu yfer þeſſum (b). Hvert þeir hafe Riett framgeinged, kuña þeir þa fyrer utañ Gler-Augu ad ſiaa og ſkoda. Vorar eigeñ Synder kuña ad hallda oſs fraa þvi ad vier ſieum Ydulanſer. Þær eru Yfertrodſla Løgmaalſins: Bølvadur, ſeger Moyſes og St: Paall, ſie hver ſaa Madur, ſem ei bliifur i ølln þvi, ſem ſkrifad er i Løgmaals-Bookeñe, So hañ giore þad (c) (d), Þetta hafa Meñ aa medañ Tijmeñ er ad athuga, og þeynkia ſig uũ,

)2(Hver-

(a) Apoc. 5. v. 6. (b) Job. 14. v. 3.
(c) Devt. 27. v. 26. (d) Gal. 3. v. 10.

Hverneñ þeir kyñe Tilkomande Straff ad üñflija. Ad vier kyñum hiaa þvi ad sleppä, Þarf Tijma til, Og so verdur Tijmeñ oss alldrei Of-Laangur : Og Forgeingelegheit allra Skiepna, gietur aaminñt oss uñ þad, hverneñ vier eigum Tijmañ og Dæguren ad stytta. Saa gamle Adam er ecke eñ nu olldungis daudur i Mollldeñe, Root Syndareñar er eñ nu epter af þessu Trie. Med þvi aller Hluter hljoota ad forgaanga, Byriar þier, Þu Chrtsteñ Madur, ad giæta þess, hvert þu fer þegar þu Stadnæmest ecke leingur i Verolldeñe. Hier verdur Mañeskiuñe margur Þwnge uppaalagdur, hvern hun (maa skie) gietur bören Eirn Dag edur Tvo, Eñ kañ þo Traudlega ad vallda honum til Leingdar. Athuga Tilstand Saalareñar epter Daudañ, So hefur þu meir eñ myked, Jaa, Meir eñ þu kañt ad giora. Marger eru Kallader, Eñ Faaer Utvallder (e), Og þvi kañ i Einu stuttu Registre ad verda skrifud Mañ-Tals Book Guds Barna. Hvert þitt Nafn er þar Teiknad, Kañ þijn eigeñ Samvitska ad segia.

(e) Matth. 20. v. 16.

segia þier. Laat þier þar fyrer um̃hugad vera, (Eg sege eñ nu, æ medañ þu hefur Tijmañ) ad giæta ad þvi, sem til þijns Fridar heirer. Þitt Hws forsorgar þu Um̃hygginsamlega, So ad Lijkameñ fære i þvi sijna Nægiu, Og þad sem hønum er Naudsynlegt. Þu Guds Barn, hugsa þu og þiñe Sæl fyrer Heimile, so ad hun hafe þad, þegar þu epter þiñ Dauda kañt ecke leingur fyrer heñe Um̃sorgun ad hafa. Marger hafa Skyn Gudlegs Athæfis, Seger Postuleñ Paulus, 2. Tim. 3. Kosta Kapps æ, ad þiñ Guds Otte sie ecke neitt Glæru-Skyn, helldur fullkomeñ Vera Gudhrædsluñar i þiñe Sæalu. Þegar þu ert ad Ydia þetta, Hefur þu noog ad giora, Og nooga Dægra-Stytting. Laat sem jafnañ klijngie fyrer þijnum Eyrum þesse Ord: Þu mætt eige hiedañ af Nædsmeñsku hafa (f). Nædstafa þijnu Hwse: Þu skalit deya. Þa muntu siæ hvad þig brestur, og merkta ad Tijmeñ er stuttur, og mæ ecke Onytsamlega Forsoomast. Þar kiemur Eirn Dagur, æ hverium vier hliootum Reikning-

(f) Luc. 16. v. 2.

ningskap ad giora, af þvi, hvijlijka Forstodu vier hofum veitt hier voru Hwse, þa mun verda sem Eitt Skam̃dege, Of-stutt Ad Svara til alls þess er Þorf gioreft. Nu er Tijme til ad stijga uppaa Fialled Nebo, og skoda Grandvarlega þad Fyrerheitna Himneska Canaans Land: Þar faaum vier Eitthvad þad ad siaa, sem kañ ad uppvekia vor Hiortu til þess ad kleppast þaangad. Gaanged Guds Born i gegnum Jordanar Flood Taarañа og Ydranareñar: Bygged DRottne Eitt Alltare i ydrum Hiortum: Offred honum þar aa heitre Breñe-Foorn Bæna og Yferbootar, So hafed þier Eina Hellaga og Heilsusama Dægra-Stytting. Þeinked um̃ þad, sem hier epter mun yfer ydur koma (g), So mun ydur þetta hid Naalæga vel ad Hallde koma, Og so hafed þier utvaled med Maria þad Besta Hlutskipte, sem ecke skal fraa ydur takast (h), helldur mun þad vardveitast i ydar Hiortum (i). Sæll er saa Madur sem hefur sijna Lyfting i Logmaale DRottens, og talar

um̃

(g) Devt. 32, (h) Luc. 10. v. 42.
(i) Luc. 2.

um̃ hans Logmaal Dag og Noott (k). Þvilijkar Gudhrædſluñar Ydkaner eru ſw rietta Dægra-Stytting.

Eg hefe Vinſamlege Leſare, teked mier fyrer Hondur; Pa mier hefur Añars a miſſe orded, a þeſſum Vetre, ad ſkrifa þeñan Litla Bækling, Er hier kiemur nu fyrer Siooner; Og eg hefe læted hañ a Prent wtgaanga. Þetta ad ſoñu giort ſialfum mier til Dægra-Styttingar; Og til þeſs, ad Oniijta ecke þañ Tijma, Er Gud hefur mier giefed. Og nefne eg þvi Bæklingeñ DÆGRA-STYTTING, Sem hañs Titill wtvijſar. Hañ er Samañſkrifadur og wtdreigeñ af Tijmanum, J nockrum Umþeynkingum, Sem allar ahræra Tijmañ, Og Seinaſt Eilijfdena. Hvad eg hefe þeſs vegna giort, af þvi eg meina Mañenum ſie harla Nytſamlegt Tijmañ ad Hugleida, Epter hvern ad Eilijfdeñ kiemur. Og kañ Madureñ ecke, ad mijnum Þootta Naudſynlegre Umþeynkingar ad taka ſier fyrer Hendur, ad ſtytta med þeim Langſeme ſiña Lijf-Daga a Jordune, Og ad bwa ſig (medañ Tijmeñ er) til Eilijfdareñar, Eñ þetta. Fleſter, Sem a Tijma ſiña Lijf-Daga eru Sorg og Svmdum underorpner, Hveriar Jmiſlegar kuña hier ad vera, Vilia ſtytta ſier Dægur med Einhveriu, So þeim þyke ecke Of-Langt wr verda.

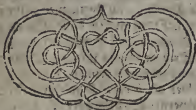
(k) Pſalm. 1. v. 2.

verda. Hafdu þar fyrer miñ Christeñ Kross-Pigade Brooder, Þetta Litla Kver, Þier til DÆGRA-STITTINGAR. Eg er i viss-re Von, Ef þu les þad Jduglega, ad þier munu ecke fiñast Tijmarner Of Laanger. Øllum Ofka eg þess af Hiarta, Ad þeir snwe sier til DRottens medañ Naadar-Tijmeñ yferstendur, So þeir þurfe ecke ad ydrast Tijmañs Forsoomunar, nær Eillifdeñ er komeñ.

Og vil so alltijd fiñast epter miñe Skylldu, allra Guds Barna Þienare og Fyrerbidiare hiaa Gude.

Hoolum 30. Martij, Anno 1719.

Steinn Jonsson/
Sup. Hol. St.

Fyrsta

Fyrsta Umþeinking Af Upphafenu.

Prov. I. v. 7.

Otte DRottens er Upphaf Vitskunar.

I Upphafe skapade Gud Himen og Jørd, Gen. 1. Hier er talad um Upphaf Tijmans, en ecke Eilijfdarenar, sem ei hefur nockurt Upphaf nie Enda. Þar sem Upphaf og Ender i Guds Þioonustu verda ecke Samhlioода, være betra ad hafa ecke byrjad, en illa endad. Adur en þu byriar nockud, so spyrstu fyrer, og aadur en þu giører nockud, haf þu Raad vid, seger Syrach, Cap. 13. v. 20. Þessa Reglu hallda allfæster, og þess vegna falla þeir i marg-

falda Villu. Pad mætte vera eirn mikill Heimskinge, sem ecke kynne Eitthvad ad uppbyrja: Eñ til Luckulegrar Endaliktar þarf Forstand og Vitsku. Eg vil uppbyrja og fullkomna þad, seiger DRotteñ (a): Og þvilijkt tilheyrer hañs Makt alleinasta. Meñerner byrja marga Hlute, eñ Endalikt þeirrar Uppbyriunar stendur ecke i þeirra Hende. J þvi fyrsta Kaste Teningsens faaum vier ecke Alltiafnt uppaa hañ þad vier kioosum. Hver Deilur upphefur, er lijka sem saa er uppriifur fyrer Vatnenu Dijkis Gardeñ, seger Salomon (b) hvern hañ kañ ecke so audvelldlega aptur ad bæta. Fæster eru þeir, sem hugsa um̃ þvilijkt, Flester eru flioot er ad hefia og uppbyrja Eitt edur Añad, sem þeir vilia giarnañ ecke hafa Heyrt edur Sied, þa þess Endalikt er komeñ. Vier høfum Þorf aa stoorre Fram̃syne i øllum vorum Athøfnum oss forsiaallega ad hegda. Mørg Søk er i fliootu Um̃þeinkingarleyse hafeñ, sem halltrar aa Footunum, aadur eñ hun er wtkliaad ordeñ. Þeir Fæturner sem i Dag gieta bored Lijkamañ,

(a) 1. Sam. 3. v. 13. (b) Prov. 17. v. 14.

añ, kuña aa Morgun ad vera lamader, edur ølldungis brotner, og verdur ſo Gaungu-Madureñ ad liggia Ofær aa Strætenu. Hvad opt er hid fegurſta Skyn i Uppgaungu Soolareñar, eñ ad Kvøllde þickt Olm̃vidre? Saa ſem ſtendur i Dag, kañ ad vera falleñ aa Morgun. Eitt miked Efne, þarf med mikillrar Raadſløgunar. Þad er hægt ad giøra Skulldena; Eñ opt Ohægt ad bitala hana. Pharao upphoof braadlega ad oſſækia og ellta Iſraels Foolk, og liet þad eckert tilvanta ſem til Upphafs þeirrar hañs praktigu Reiſu var Naudſynlegt: Þad var og braadlega wtgiørt um̃ hañ, og alla hañs Filgd. Og hañ ſem med hønum ſo hofmoodugléga byriar, kañ opt eckert ad fram̃kvæma nema ſiaalfs ſijns Fordiørfun og Skada. Ein hrauſt Hønd kañ vel ad draga Sverded wr Balenu; Eñ hvert hun hefur Stirk ad beriaſt med þvi til Leingdar, ſkyllde ſaa ſem i Bardagañ vill gaanga i Upphafenu Ihuga. Eirn vijs Madur byriar ſo eckert Efne, ad hañ giæte ecke ad þvi hvorneñ Endalikteñ vill verda. Beſtu Saker faa ecke alltijd gooda Endalikt, þvi ſijdur þær

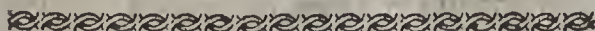
Vondu. Marger ꝏ medal þeirra Christnu hafa byriad gott Upphaf, Eñ færre af þeim skilest vel ad Lokunum vid sitt Verk. Þeir hafa uppbyriad i Andanum, eñ fullkomnad i Holldenu (c), Þar fyrer byriast Guds Doomur ꝏ sialfs hañs Hwse, til ad hefna ꝏ þeim, hverra Endalikt hefur ecke vered sem Upphafed. J Guds Nafne hafa þeir ødlast þa Heilogu Skijrn: J heñe hafa þeir byriad og giort Sattmꝏla vid Gud: Eñ, fleire af þeim slijta hañ midt i Hlaupe siña Lijfdaga, og enda hañ i Sattmꝏla Satans og sijns eigeñ Holldꝰ.

J Neydeñe, og þegar Vatn Hørmunganna geingur iñ ad Sꝏluñe, byria marger froomer ad verda: Eñ þar ꝏ epter betra þeir sig ecke, so sem þeir høfdu uppbyrtad, Hvad og skiede Jsraels Foolk fordum Daga (d), Og þar fyrer hætter Gud vid ad veita þeim sijna Hiꝏstod, þꝏngad til þeir fiña eitt nytt Upphaf þeirra Oluckn, Hveria þeir fꝏ alldrei wtendad. Af Guds Alfu er ꝏ hverium Tijma Hiꝏlpeñ til Reidu, þeim sem gott Upphaf byria, og vilia þad so enda. Sꝏ sem hid gooda Verked

(c) Gal. 3. v. 3. (d) Judith. 4. v. 14.

Verked hefur i ydur uppbyriad, hañ mun
þad og fullenda, seger heilagur Paulus.
Eñ þad skiedur ef vier sialfer stondum ecke
Gude i Vege, til vorrar eigeñ Olucku.
Þeñañ Dag kuñum vier ad hafa vel upp-
byriad. Nu er vor Skyllda ad Kvolld-
Tijmanum, ad lijta til Baka, til þeß
Vegar, ad hverium vier hofum framgeing-
ed, Og giæta ad þvi hvert Morgun-Tij-
me Dagsins svarar nu riettelega Kvolld-
Tijmanum i Ydkun Gudhrædslunar.
Jeg trwe hiar allmorgum sijñest hier wti
eitn Stoorbrestur: Eñ hañ kañ ad bæt-
ast, med Kvolld-Ydran og Apturhvarfe
til DROTTeñs. Gud wtrietter sijna
Hond bæde Kvolld og Morgna. Gyd-
ingar hoofu siñ Sabbath ad Kvollde.
Ef vier og ad Kvollde þessa Dags, byrium
ad hvijlast af ollum vorum Syndsamleg-
um Verkum, og helga Gud i vorum Hior-
tum, Og illa byriad Dagsens Upphaf,
med eitnre sañre Kvolld-Ydran ad enda,
hefur Gud ecke i Miñe þad Vonda sem vi-
er hofum giort, Helldur mun hañ fram-
vegis miñast vor i Nadeñe. A þvi
Vonda i Verolldeñe verdur eingeñ End-

er. Eitt Skij uppstijgur syfelldlega yfer añad, Og ein Oluckañ bijdur añare heim: Eñ ad hun snerte oss ecke, og eckert Slis nálæge sig til vors Heimkyñis, vilium vier epter gott Upphaf, þvorre Umvendan stadfastlega frañhallda, So mun Gud upphefia ad frelsa Jsrael af ollu þvi hinu Vonda.

II. Umþeynking Af Tijmanum.

Rom. XIII. v. 11,

Tijme er upp ad rijsa af Svefnenum.

SA breiter vel, Sem Tijma og Tækefære riettelega athugar. Stork-Fugleñ under Himnenum veit siñ Tijma; Ein Turtil-Dwfa, Tranañ og Svalañ formerkia þeirra Tijma, nær þær skulu aptur

ur koma (a). Maureñ tekur Vara aa Sumartijmanum: Handverks-Madurẽ aa Degenum: Kaupmadureñ a Markadenum (þad er aa þeim Tijma, aa hverium Varañ er til Sølu). Akurmadureñ giæter ad þeim rietta Saad-Tijma: Skip-Herrañ ad Vinde og Vedur aatt. Gudhræddur taka Vara aa siñe Saaluhiaalp. Ef Smidureñ slær ecke fram Jaarned medañ þad er heitt og glooande, giører hañ þad Forgiefins, þegar þad er orded kallt. Þad sem i Dag er, verda Meñ ad athuga. Skøm̃ er ad þvi ad vijsa Gude til Morgundagsins, og skioota so aa Frest Tijma siñar Saaluhiaalpar. Þier Ogudleger! læted af strax i Dag ad synda: Nu i Dag er Tijme Naadareñar: J Dag erud þier lifande, aa Morgun kuñe þier ad hafa mist Tijma og Tækefære, og vera færder til Eilijfdareñar. Þegar þier erud þar komner, þa er ecke ad fiña Tijma Apturhvarfsins. Guds Tijme hlijtur vel ad athugast, Ef þad er ecke giort, so lijdur hañ burt. Giefed Giætur ad Tijmanum aa medañ Tijmeñ er, Añars

 hlioot-

(a) Jer. 8. v. 4

hlíooted þier TJJmans Forſoomun ad grœta uñ alla Eilijfd. Þar er eingeñ dijrmœtare Hlutur til eñ TJJmeñ, Og eingeñ helldur Fœrlegre; Hañ burthleipur ſkyndelega og vier med honum. Þad ſem miſſeſt, kañ med TJJmanum ad fiñaſt aptur. TJJmeñ og Lijfed kiemur ecke nockurn Tijma aptur. Lijfed burtlijdur ſem eirn Reikur: TJJmeñ leider Lokſins epter ſig Eilijfdena. Sæler erum vier, ef vier brwkum ſo TJJmañ, ad vier høfum oſs Fagnadarrijkrar Eilijfdar ad vœnta. Ecke bera øll Vijntrie af ſier Vijnbereñ, helldur þau alleina ſem hirdt er uñ œ riettum TJJma. Aller Hluter hafa ſiñ TJJma (b). Marger meina ad þeir hafe noogañ TJJma: Þeir Vijſſtu kvarta uñ þad ad hañ ſie ofſtuttur. Langañ Veg kuñum vier ecke ad ferdaſt œ ſtuttum TJJma. Vier høfum eina Langferd fyrer Høndum frœ Jørduñe til Himenſins. Hvad vel gjørum vier þa, Ef vier forſoomum ecke TJJmañ uñ eitt Augnablik, ad brwka hañ riettelega? Eirn Dagur hefur Toolf Stund

(b) Pred. 3. v. 1.

Stunder: Hvad flioott lijda þær i burtu? Þegar Kvolld er komed, Er þvi gooda Dags-Verke loked. Dagen̄ befur Gud Skapad til Erfideſins, Noottena til Hvijldar. Dagur vors Lijfs œ ad afreka oſs eitt vært Kvolld i Grøfene. Ef vier œ Dege Lijfſins hirdum ecke um̄ vort Verk, munum vier lijtels Verdlaun wr Vijtum bera. TJJmen̄ mijnkar þvi meira ſem vid han̄ eykſt. TJJme vors Lijfs eykſt under eins og þad þverrar. Þvi leingur ſem vier lifum, þvi færre eru epter vorer Dagar til Daudans. A hverin einu Augnablike kortaſt Freſtur Lijfſins. So œttum vier ad ſkicka oſs œ vorum Tijma, ad ecke lijde eitt Augnablik, œn þeſs, ad vier eitthvad Nytſamlegt fyrer vorar Sœker, edur fyrer Guds Søfnud og vorn Nœunga wtriettum. Ef vier œ Dege og Nóottu brwkum Fioorar Stunder til Bœnaren̄ar: Þriar til ad neyta Matar og Dryckiar, Tiju til Erfidis i vorre Kallan, Sió til Svefns og Hvijldar, þa hofum vier þeim Tuttugu og fioorum Stundum, ſem ad giøra Dag og Noott, oſs vel i Halld komed. En̄ hvad marger brwka

Tijma og Stunder, meir til hiñs Jlla, eñ þeß Gooda? Hvad marger eru þeir, sem ecke þeynkia uñ þad, ad þeirra TJJme blijtur Enda ad hafa? Þeir Ottast ecke fyrer Guds Hende, fyrr eñ hun er ofþwng ordeñ yfer þeim: Þeir hugsa ei til nockurs Veikleika fyrr eñ þeir leggiast nidur i Bana-Sængena, Og ecke helldur til Daudañs fyrr eñ þeir fara til Helvijtis. Sañarlega er TJJmeñ sa allra beste Fiesioodur, sie hañ ecke hafdur til neins, so er hañ eingu nijtur: Þo vill sa sem hañ hefur giefed, einhvern Tijma krefia af honum Abata, þa hañ helldur siñ Reikning: Erfidum þar fyrer vel i vorum Christeñdoome medañ oß er Tijme giefeñ, Svo vier faum þegar TJJmañ þrijtur, Nadar Verdlaun af Gude i Eilijfdeñe; Þar til hialpe oß ollum Fodurleg Myskuñseme Guds, fyrer Forþienustu JEsu Christi, AMEN.

* *   * *   * *
*   *   *

III. Umþeinking Af Arenu.

Psalm. LXL. v. 4.

Þusund Ar eru fyrer DRottne, Sem sa Dagureñ, ed i Giær umleid.

ALLL vor AR skiptast i Þriar Parta: J Barndoomeñ: J Proska Alldureñ og i Ellena: Til Elliñar komast þeir fæstu. Þad Attatugasta AR, verdur vel flestum nu sialldañ taled (a), og þad Hundradasta eñ siidur. Flestier deyia ædur eñ þeir hafa byriad riett ad lifa, og ædur eñ þeir hafa valla haalfnad siin Ar, hlioota þeir vid ad skilia. Þad eru Þriu Ord med hvørium allt Hlaup Mañlegra Lijfdaga maa wtmaalast: Þad Fyrsta er NU, Þad Añad ÞA, Hid Þridia SJJDarmeir. Hvad Siidarmeir skal verda,

(a) Psalm. 90. v. 10.

verda; stendur alleinasta i Guds Valldе. Nu er sær beste Tijme til ad giøra þad hid Gooda. Ef vier lætum oss til Hugarkoma, hvad leinge vier høfum lifad, Og hvad fætt Gott vier høfum framkvæmt, mæ oss verda þad Eirn hrædelegur Hlutur, ad vier æ Tijmanum, Sem er sær Allra Dijrmætaste, høfum øngvum dijrmætum Siood safnad fyrer Sælena, helldur høfum Tijmañ, þañ Gud hefur oss giefed, Forsoomad og Onijtt. AR Barndoomsins eru wtenduđ i Sæleyse og Fævitsku (b), Eñ Gud umlijdur þad giarnañ (c), Jafnvel þo oss byrie med riettu ad fordast Heimsku Ungdoomsins, og sieum skylldugeг ad bidia Gud Daglega med David, D Rottеñ miñstu ecke æ Synder miñar Æsku (d). Eñ hvad villum vier segia til uм̃ AR vors Proskaalldurs, A hverium eingeñ Ovitska kañ oss meir til Hlijfdar ad vera, Og eingeñ Barndooms-Hættur kañ oss ad hiælpa. Fyrer Flestum geingur þad so, sem Meñ segia: Pvi Elldre þeir verda, Pvi verre og þvi Heimskare verda þeir. A þessum vorum

(b) 1. Cor. 13. v. 11. (c) Act. 13. v. 18.
(d) Psalm. 25. v. 7.

vorum Proſka Arum giefa ſig i Lioos mar ger Misgiørningar, ſem vier høfum i Ungdoomenum af Fryvilia edur Moot-þrooa framed i giegn vorum Forelldrum: Margar Yfertrodſlur, Sem bevijſa þad uppá oſs, ad vier af Siaalfs-Pootta høfum giørt, verr eñ vier viſſum, Og þañ Skilning, ſem Gud hafde oſs giefed, Tamid og vanid til þeſs Vonda. Pad er noog, ad vier høfum áá þeim uñlidna Tijma Lijfdagaña lifad i Oheilſuſømu Ohoofe, ſeger Petur, 1. Pet. 4. v. 3. 4. Og hvad vel giørum vier, ef vier i Tijma láátum af Illt ad giøra, áádur eñ þau graau Hááreñ vaxa áá oſs i Elleñe, hver ed lijteñ Krapt med ſier hefur nockud Gott ad verka. Hvørt þau Epterkomande AR, giøra oſs Graahæærda, Edur vorer Dagar fiølga hier epter, er Ovijſt. Pad er fullkomlega vijſt, Ad øll AR hafa uñ ſijder ſiñ Enda, og vier eigum aller Von áá einu ARE, Sem øngvañ Enda hefur. Ad þad mætte verda oſs eitt eilijft Fagnadar Ar, høfum vier Naudſyn ad lijta til vorra uñlideña ARA. Hvad mørg AR høfum vier áá Bake, áán Avarta

Trw-

Trwareñar og Gudrækelegs Lijfernis? Fijkin-Trienu, sem Lucas skrifar um̃ i 13. Cap. var hlijft i Priu Ar, so pad var ei fyrer þeß Avartarleyse uppþøggved, helldur beded epter þeß Betran: Hvørt vier faum so længañ Frest til Yferbootar, er Ovijst. Pad er þar fyrer Ohultast, nu strax a þessare Stundu, ad hafa Um̃sorgun fyrer þvi epterkomanda Lijfenu. Eitt AR hefur Toolf Mañade: Hver Manadur sijna vissa Daga. Vier hliootum a þeim̃ øllum, Og allstadar, hvar hellst vier erum, nockud ad giora, Og pad svo, ad vier kuñum oß a Daudastunduñe þar vid ad hugga. Eitt AR fylger ødru a epter allt þangad til pad sijdarsta ARed kiemur. Med Uppgongu ARaña-stijgum vier nidur i Grøfena, og harla Naudsynlegt er vier lætum oß pad til Hugar koma, ad vier, Pa AR vorra Lijfstunda eru wte, munum strangañ Reikning hliootaad giora af Forsoomun vorra ARa og Tijma i Verølldeñe. Po vier missum Guds Nad, pa kuñum vier hana medañ Tijmeñ yferstendur, aptur ad ødlast: Eñ þegar Tijmeñ er wte, Pa er og wte øll

Von

Von Saaluhiaalpareñar, sem aa Naad-ar-Tijmanum hefur vered forsoomud. Elleñ gledst af þvi sem aa Ungdooms Ar-unum hefur vered vel giort, Og saa sem lif-er sparsamlega i Æskuñe, kañ þar af ad hafa Not i Elleñe. Ef vier villium aa Himnum hiaa Gude lifa eilijflega, er øllu framar Naudsynlegt, ad vier øll Ar vorra Lijfdaga aa Jørduñe søfnum þvi, hvers vier sijdar meir þurfum. Hver sem fiñ-ur Brest hiaa sier i þessu, hañ borge aptur Gude þau Areñ, aa hverium hañ hefur illa edur ydiulaust lifad, med alvarlegre Yd-ran og Yferboot. Hiaa Gude eru alltijd opnar Dyr Naadareñar: Og þo ad vier komum seint, verdum vier samt iñtekner, Ef vier hofum þad med oss ad færa sem vi-er skulum, Hvert ad er eitt Hiartañlegt Ydrunar Angur, og fullkomlega aasett Boot og Betran. Medañ Tijmeñ yfer stendur eru ecke øll AR hvert ødru lijkt; Sum giefa litla Averte, oñur meire. A hveriu hellst ARe, sem vier komum til Guds, niootum vier Avaxta sañarlegrar Ydranar, Sem er Fyrergiefning Synd-aña, og Gudleg Naad og Myskunseme:

Hiaa

Hiaa hønum eru oll AR Frelsis-Ar, Ef þau eru hiaa ofs Yferbootar-Ar og Dagar. Pad er Naad þess Allra Hærsta Guds, ad þesse Dagur burtdrijfur þa dimu Noott. Vier vilium hier epter gaanga i Lioosenu, so sem aa Dege, Og burtreka oll Synda-Myrkur fraa voru Hiarta. So munu vor Epterkomande AR, Og þesse Dagur, sem i Dag er, verda ofs ein Blessunar Tijd, Og vier aller, þegar vor AR endast, munum þa af Einglum Guds færder verda i þa sælu Eilijfd.

IV. Umþeinking.

Af

Vorenu.

Loskvæd. II. v. 12.

Vored Er Komed.

VOr Mooder Jordeñ hefur Tvisvar aa Are Klæda-Skipte, þad giører hun ecke nema Vor og Haust. Marger af heñar Sonum og Dætrum lijkiast heñe

ecke i þessu, Helldur brwka Mijbreitne Klædaña, Þvi nær Daglega: Eñ sialldañ umbreiteſt þad Vonda til þess sem Gott er. Vid þañ gamla Syndaña Sidvana er optaſt hallded. Kroppureñ tekur aa sig Stundum þessa, Stundum adra wtvortis Mind: Eñ Hiartad er meſta Part Vondt, So sem þad hefur aadur vered. A VOR-Tijmanum (sierdeilis i odrum Loudum) prijda Meñ Kyrkiurnar med Bloomſtrum, allt ad Hornum Alltareſins (a). Muſtere ſijns Hiarta gleyma þeir: So verda þau Muſtere, sem af Grioote og Torfe eru giord, i Virdingu hofd, Eñ Muſtere Saalareñar vanvirdt. Eingeñ forſoomar Bloomſtur Maj Manadar, Þeir bera giarnañ hid ytra Brum og græna Kvistu, (b): Þo Iñvortis ſie ecke nema Þyrnar og Þiſtlar, giefa þeir ſig lijted uñ: Samt ætte þo þad Iñra ei ſijdur eñ hid Itra prijdt ad vera. Þar fyrer er þad Naudſynlegt, ad ſo sem vier hoſum hijngad til dæed Syndeñe og fraa þvi hinu Vonda, ad vier med Jorduñe, hver aa VOReñ aptur ſo sem lifnar og ung verdur,

B

(a) Pſalm. 118. v. 17. (b) 2. Macc. 10. v. 7.

ur, Endurnyunst, og i øllum Dygdum, er Gude þocknast, lifande verdum. Þegar VORed kiemur, er saa kallde Vetur lideñ, Lopted og Jørdeñ taka þa til ad verda Vørm ad Nyu: Skylldugt er þad, ad Mañeskiañ, sem er af Jørduñe, sie ecke leingur kølld i Elskuñe til Guds, helldur heit i breñande Kiærleika til hañs, hver ed syner heñe Daglega sijna Elsku, og veiter heñe svo margfallda Velgiørninga. Þegar JEsus aa VOR-Tijmanum iñreid i Jerusalem, hinggu sumer Bloom-Kvistu af Triaanum, og dreifdu þeim fyrer hañ aa Vegeñ (c), Þo ecke vilie aller giøra slijkt hid sama, verde samt sumer til þess vor aa medal ad medtaka JEsum med sodd añ Hætte, og prijdum vorar Saaler med Ny bloomgudum Greinum Gudhrædsluñar. Þvillijkt Herberge mun hañ sem er Kongur Dijrdareñar ecke fyrerlijta, Helldur þar iñe taka sier Eina þægelega Gisting: Og hvad Farsæler erum vier þa, nær vier faaum hid Jñra i vorum Hiørtum þvillijkañ Giest ad hysa. A VOR-Tijmanum taka Bloomstureñ til ad wtspryinga

(c) Marc. 11. v. 8.

sprijnga at Eykunum. Pad er vor Skyllda, Ef vier vilium i Guds Alldeñgarde Avaxtarsom Trie verda, og odlast þa fullkomnu Bloomgan þess Eilijfa Sumars, ad vier berum hier i Tijma af oss þa Lijfsins Averte, Sem Gude eru þægeleger. Kuñe þar nockud hiaa oss sem Gude er Ogiedfellt ad spretta, Pa er nu Tijme til ad upprætta þad. Pad sem vier missum vegna Guds, og til þess ad aaviña Himnarijke, Er alldrei ofmiked: Par til er alldrei ofmiklu kostad. Ef vier berum hier Nija Bloom-Kviste eins Kostgiæfelegs Christeñdooms, Bæde i Hiartanu og Hondunum, munum vier bera Palma-Trie Sigurviñingar med ollum Utvolldum at Himneskre Bloomgunar Tijd Eilijfs Lijfs. Himen, Iord og allt hvad Lijf og Anda hefur, syna aa sier Fognud at VOR-Tijmanum. Sie hañ nu vegna Blijdu Tijmaña, sem þo skioott Enda taka, so stoor hier aa Iorduñe, Hvad miklu meir skylldum vier þa fagna vegna þess, ad oss er giefeñ þeirn Vegur til þess Oendañlega og Eillijfa. Fyrst Himeneñ sem forgeingur er so fagur, hvad miklu fegre mun

ſaa Nye og Oforgeingelege Himen ſijdar-
meir verda? Sie þeſſe Jardareñar Klæd-
nadur ſo Bloomlegur, hvor þo einaſta af
Laufe og Grøſum er giørdur, hvad miklu
Bloomlegra mun Hiartad verda, nær
þad Lyſtelegaſta Bloomſtur i Saron og
Lilian i Dalnum, JESUS, þar Jñe-
plantaſt? Hvad ſo ſkie meige, byriar oſs
fyrſt ad frioofga vorn Jñra Hugſkots Ak-
ur, med hverskonar Chriſtelegum Dygd-
um. Jordeñ ſyner oſs Daglega þeſſa
Atferd. Lœtum oſs þar fyrer Kappkoſta
ad vor Jñre Madur mætte heñe hier wti
lijkiaſt, ſo ad bæde hañs Fegurd og Jlman,
yrde Gude Eitt Sætleiks Offur. A þeſſ-
um Arſins Tijma ſo ſem Endurlifnar hv-
er Madur af þeim Heilſuſama Blæ Lopt-
ſens, hveriu ef vier gyrnunſt ad vor Hiortu
lykiaſt ſkule, verdum vier fyrſt, wr þeim
allt Syndaña Miſtur ad burtrijma, og ef
vier giørum þad, mun vor Yferboot ſkioot-
añ Avoxt bera, og Heilagur Ande i Sæl-
er vorar, Pa Eitt Siñ miſtu Riettlætis
Prijde aptur tñræta. VOR-Doageñ
hefur ad ſoñu ſtoora Krapta, hverier Mañ-
eñ Endurnæra. Guds Naadar-Regn
hefur

hefur þo langtum stærre: Hiner vokva Lijkamañ, þesser Saalena. Sofnum þeim þar fyrer i Tijma, so ad vier kuñum þar af sijdar Not ad hafa til Eirnrar fagrar Bloomgunar aa þeim Himneska VOR-Tijma i Eilijfdeñe.

V. Umþeynking,
Af
Sumrenu.

Luc. XXI. v. 30.

Merked ad nu er i Naand Sumared.

GRased, sem er grænt ad Morgne Dagsins, Kañ ad vera fölt orded þa Kvölld er komed. Pad aa Sumrenu bloomgast, visnar aa Vetrinum. Eirn lijtill Vindur kañ ad feikia Blödunum af Triaanum, og svipta Bloomstreñ allre þeirra Prijde. Pvi sem Sumared uppheffur, kiæser Vetureñ nidur. Pll Lucka

Veralldareñar, er þvilijkre Umbreitingu underorpeñ. Sa Ogudlege bloomgast opt sem Laurberia-Trie (a). Hneixla þig ecke þar at, Misuntu hønum ecke þessarar Tijmañlegrar Glede. Hañ grænkar sem Eitt Gras. (b), Er stendur i Dag, og at Morgun dettur wt af fyrer Ljaanum. Hañs Uppgangur er Vegsamlegur, Eñ hañs Endalikt Vidurstyggeleg. Hañ bloomgast um Stundarsaker (c). Þegar þad er wte, Verdur hañ burtkastadur. Skrugguruar sla til Gruña þær stærstu Eykur. Þeir sm i Verølldeñe mest bloomgast, kuña i Helvijte mest ad breña. Þad skiedur sialldañ, ad ecke drage Eitthvørt Sky yfer, þegar su Tijmañlega Lucka skijn sem fegurst. Þad Svikafulla Fugla-Lijm alls þess, sem Forgeingelegt er, hefur mørgum komed i þañ Helvijtska Elld, fra hverium þeir hefdu kuñad ad sleppa, hefde þeir i sañarlegre Gudhrædslu bloomgast a medañ þeir lifdu i Heimenum. Jonas Lundur bloomgadest fliootlega, eñ visnade lijka a lijtillre Stundu. Marger

(a) Psalm. 37. v. 35. (b) Psalm. 92. v. 8.
(c) Sap. 4. v. 4.

ger eru bloomleger hier i Heime, sem Graſed a Sumar-Tijmanum; Þeir hafa i þeſſu Lijfe ſtifellt Sumar: Eñ eg er hrædd ur um, ad epter þetta kome yfer þa Eirn eilijfur kalldur Pijſla-Vetur i Helvijte. Marger eru þeir, ſem koſta Kapps a ad þeirra Lucka bloomgeſt ſem meſt a þeſſum forgeingelega Tijma. Þo þetta kuñe ad ſkie: J hveriu eru þeir þar fyrer betre, þegar þeir ſem añad Trie med Blodum og Rootum kollkaſtaſt? Þær Vidar-Greiner, ſem þau minſtu Blod hafa, giefa opt af ſier hina beſtu Averte. Þad er Tried hid þægelegaſta, ſem ecke vex yfer ſig, helldur vel bloomgaſt: Þvi fleire Blod ſem þad hefur, þvi færre og maatulegre Averte kañ þad af ſier ad bera. Sierhvor maa laata ſier þad lynda, ef hañ er ecke aldeilis Eirn þurr Kviſtur, Og þo hañ ſie þad i þvi, er hañs Tijmañlega Lucku aahrærer, hlijtur hañ þad ad lijda. Hallde hañ ſig i ſijnum Chriſteñdoome Riettelega, kañ hañ þad eckert ad ſkada. Paulus plantar, Apollo vøkvar: Eñ Gud er ſaa ſem Avorteñ giefur. Þoott þad, Er eg hefe plantad og vøkvad hier a Jorduñe, kuñe mier

ecke ad gagna, og allt mitt Erfide verde til Einkis, maa eg laata Gud fyrerſiaa, og giøra þad er hañ vill. Jeg mun þo fiña Skiool og Skugga: Verde þad ecke under þeim ſtooru Triaanum, þa ſamt kañ þad ad verda under þeim miñe. Þo eg ſitie ecke i Skioole þeirra haa-bloomgudu Triaaña, ſkal eg laata mier lynda ad vera med Guds Hiørd wti hañs Almeñum Haga. Vilie þad ecke helldur laata mier, og eg hafe þar øngva Gledelega Sumar-Tijd, So vil eg vera þad eg er og Gud vill mig vera laata. Ef Jørdeñ hefur ecke viliad lofa mier ad bloomgaſt aa heñe, Mun eg hafa þvi betre Lucku aa Himnum. Saa græne Graſaña Litur aa Sumar-Tijmanum, er Jmind Vonareñar. Jeg vona epter Himneſkre Bloomgan aa medañ eg hier life, mun eg hallda þeirre Tranſtre Von, nær eg dey. Kuñe eg ecke ad fæda mig i grænum Gras-Haga aa Jørduñe, Kañ eg þad Eflauſt ad giøra aa Himnum. Þo ad Sool Luckuñar ſkijne hier ecke iñ i mitt Hws, Mun Sool Riettlæteſins mier ſijdarmeir, þvi fegre Byrtu giefa. Þo Sooleñ gaange hier under

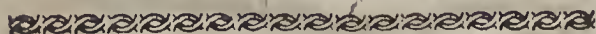
fyrer

fyrer mijnum Augum, mun eg þar lijta Auga-Brwn Morgun-Rodañs(d). Saa sem hier befur fyrer Augum Mañaña vered sem Eirn þornadur Kvistur, mun þar hiaa Gude bloomgast Eiltjflega (e). Vier vilium kosta Kapps aa ad standa i Bloomgan Gudræknenar, bæde Sumar og Vetur, og ad Guds Otte, sem Grased aa Sumrenu, fare alltijd hiaa oss vaxande, So ad Gud verde dyrkadur, Saalen hallde sijnu Lijfe, Naunngeñ verde stodadur. Þeir sem hier so bloomgast munu vaxa og aa Himnnum i eilijfu Bloome standa. Þo ad vort Holld verde sem Eitt Onijtt Trie Lokfins ad forrotna, so gaange þad til fyrer þvi, sem ollum þess Lijkum, samt skulu vor Bein aa Effta Dege bloomgast sem añad Gras(f). Og þo vier verdum i Verolldune burtsnarader, sem ein Onijt Hrijsla, mun þo DRotteñ, sem aagiætum Sumar Avoxtum, Safna oss i sijna Kornhlødu. Kuñe ecke vort Nafn ad bloomgast aa Jordeñe, sem Bein þeirra Toolf Spaamaña (g). Maa oss þad nægia, ad

 vor

(d) Job. 3. v. 9. (e) Prov. 3. v. 9.
(f) Esa. 66. v. 14. (g) Syr. 49. v. 12.

þor Nöfn eru ecke afmaad af Lijffins Book a Himnum. Vier stondum nu, sem i Sumar-Bloomgan, Heilsu og Heilbrygde, og þessu voru Tijmanlega filger þad Epterkomanda: Laatum oss i ollu þvi mogulegt er, Odrum til Hiaalpar koma, sem meir eru Þurfande, en sialfer vier. Vier erum Kvister a þvi Eina Lijffins Trie, og plontud Vidar-Trie i Guds All-den-Garde. Vornum þess ecke odrum ad sitia i voru Skioole edur Skugga, So munum vier aller epter vorar Sumar-Tijder i Heimenum, Glediast samfagnande, Þar sem ad er Eilijft Hlyenda Sumar i Himnenum.

VI. Umþeinking Af Haustenu.

Hoseæ. X. v. 12.

Saaed ydar Riettlæte, Og uppskiered Kiærleikann.

Haustenu safna Meñ Sumar Avortunum i Kornblodurnar, Og þa Stade, sem þeir eru vel vardveitter. Tilheyrelegt er þad ad Mañeskiañ hafe Umsorgun fyrer Lijkamanum og sijnu Daglegu Braude: Vor Endurlausnare hefur skipad oss þad, Þar hañ bifalar oss so ad bidia: Gief Oss J Dag Vort Daglegt Braud (a), Og so sem Fordum var sagt: Byriar oss i Sveita vors Andlitis vors Brauds ad neyta (b). Gud hefur og lofad, ad giefa øllum þeim er hañ Ottast, siñ dellldañ Verd, og ad Sæde þeirra Riettferdugu skyllde ecke gaanga epter Braude (c), Aungvu ad sijdur er þa ad fiña, sem hafa mesta Umsorgun fyrer Uppbellde Lijkamans. Marger hafa Braud, og eta þad med Sorgum, Ef þeir siaa sig ecke hafa aa Morgun so miked Afgaangs, sem i Dag. Marger nefna alla Hlute Daglegt Braud, Og nær þeir kuña ecke, sem adrer i syfelldre Glede ad lifa, Edur ad hafa allskonar yferfliootañlegar Nægꝛ

(a) Matth. 6. v. 11. (b) Gen. 3. v. 19.
(c) Psalm. 37. v. 25.

Nægter, eru þeir svo gramer, sem þeir hefdu alls eckert: Þeir meina ad þeir eige alleinasta þess vegna ad lifa, ad þeir skule eta, Og vita ecke ad þeir skulu þar fyrer eta, ad þeir kuñe ad lifa. Ef þeir kyñe þetta riettelega ad skilia, kyñe þeir audveilldlega ad lata sier nægia med eitt Sticke Brauds til ad varna þar med sijnu Hwngre: Eda mun Gud ecke kuña ad forsorga þá, þo þeir fare ecke a hverium Dege til sijns Hwss, Tiju Ðsnur Klyfiadar af Korne, Braude og Vistum, sem Jacob fieck fordum Daga af Egyptalande (d). Marger meiga i Verolldeñe a þessum Dogum klaga yfer þvi, Ad Brauded sie burt wr þeirra Matar Jlatum (e), ad øll Nægt Braudsins sie burttekeñ, Og þar sie hverke Braud nie Klæde i sijnu Hwse (f). Hwngurs-Neyd er eitt saar-beitt Sverd: Eñ hvor vill mogla i moote DRottne, Og hver kañ ad segia, ad hañ lijde þad, Er hañ hefur ei forskullдad? Gud er Riettlatur i øllum sijnum Verkum, Eñ fyrer honum er eingeñ lifande Maña Riettferdugur. Samt mun

(d) Gen. 45. v. 23. (e) 1. Sam. 9. v. 7.
(f) Esa. 3. v. 7.

munn DRotteñ i Hormungeñe Brauded, Og i Angisteñe Vatned glefa, þeim sem hañ Ottast (g); Eñ vilie hañ hier aa nockurn Brest vera laata, vitum vier ad Madureñ lifer ecke af einusamañ Braude, helldur af sierhverju Orde, sem framgeingur af Guds Muñe (h). Sumar-Avextunum, sagda eg: Safna Meñ handa Lijkamanum a Haust-Tijmanum: Saaleñ þarf med, ongvu sijdur, Jaa miklu helldur, eñ Lijkameñ sijns Upphelldis. Kañ skie ad HAust-Tijme vorra Lijfdaga sie komeñ, Og saa Iskallde Daudañs Vetur, a hverium vier faaum ongvum Avextum safnad, kuñe snarlega yfer oss ad falla. Erum vier nu buner ad safna i Kornhlødu vors Hiarta, þeim Avextum, af hvorium vorar Saaler kyñe Forsorgun ad hafa? Munu ecke allflester hafa safnad þeim Avoxtum, fyrer hvoria þeir nu skamast sijn (i)? Avexter Andans eru Kiærleike, Fognudur, Fridur, Poleñmæde, Blijdleike, Goodgyrne, Trw, Hoogværd, Hreinlijfe (k). Þetta eru dijrmæter edla Avexter:

(g) Esa. 30. v. 20. (h) Luc. 4. v. 4.
(i) Rom. 6. v. 21. (k) Gal. 5. v. 22.

verter: Af þeim hefur Saaleñ siina Fullnægiu: Eñ þeir vara ecke tollum Allden-Gørdum, og taka til ad følna og friioosa at HAust-Tiima þessarar Veralldar. Liika vel er þo sagt: Ad hvert þad Trie, sem ecke ber goodañ Avøxt, skule uppheggvast og i Elld kastast (l). Þeirra Viin-Trie, Seger Moyses, eru af Sodoma Viinvide, og af þeim Akur-Løndum Gomorra, Þeirra Viinber eru Gall, Þeir hafa beisk Ber, Þeirra Viin er Drekaña Eitur, og grimrar Nødru Gall (m). Fyrer þeirra Skulld, Sem svoddañ Avexte bera, verdur Guds Nafn lastad medal heideña Plooda (n) Vier kuñum ecke ad segia þad um alla, sem Christner kallast, Ad þeir sieu good Ilman i Christo. Eirn Riett-christeñ er sem eitt Vidartrie, hvert ed ber siñ Avøxt at siinum Tiima (o). Eñ skylldu Meñerner alleinasta neyta Avaxta þeirra Verka (p), mat Saaleñ Hwngur liida, Þviad þeirra Avøxtur er til einkis Gagns (q). Søfnum þvi fyrer saña Trw, i Kornhlødu vors Hiarta, Avøxtum af þvi Him-

(l) Matth. 3. v. 10. (m) Devt. 32. v. 32.
(n) Rom. 2. v. 24. (o) Psalm. 1. v. 3
(p) Esa. 3. v. 10. (q) Sap. 3. v. 5.

Himneska Lijssins Trie, vorum Endurlausnara JEsu. Hañs Avextur er sætur vorum Barka (r), Hañs Forþienusta er þad saña Uppheldc Saalareñar, sicaum eirneñ til, ad vier sofnum Avextum Ydranareñar og Gudrækelegs Froiñferdis, so munum vier sijdarmeir hafa Lijfed og fulla Gnægd, Og bæde med Saal og Lijse safnast i þa Himnesku Kornhlødu eilijfrar Dyrdar, Pad veite oss øllum Myskunsamur Gud i JESU Nafne, Amen.

(r) Cant. 2. v. 3.

VII. Ümþeinking
Af
Vetrenum,

Gen. VIII. v. 22.

So leinge sem Jørdeñ stendur, Skal ei liña SUmar nie VEtur.

Hvada Vedur mune koma, Siaa Meñ aa Loptenu, Flester eru kostgiæfner þad Vissasta hier wti ad rañsaka, Og þar fyrer er eckert af Himensins

Merklum, ad ei sie af Moñunum i þad gruf lad. Um̃ þau seger eirn Þetta, eñ añar Hitt. Sumer segia þau Þurr, Adrer Vot. Marger spyria epter þvi, hverneñ VEtrar-Fared mun verda, þegar hañ kiemur. Hver Madur vill ad Vedur-atteñ gange epter siinu Hofde, og so sem hañ vill kioosa: Eñ siallдañ fellur þo Vedred epter hvors eins Giedþeckne. Þesse vill hafa Regn, Añar Soolskyn. Himeniñ kañ alldrei ad giora þad Jordúñe liike. Margur mæder sig i þvi ad fær ad vita þad, hvad yfer hañ mune koma i þessu Liife. Fæster eru þeir, sem þeynkia um̃ þa epterkomande Eiliifd, Fyrer heñe bera flestaller litla Um̃hyggiu: Þeir giefa sig um̃ þad Nærlæga, eñ ecke þad Epter-komanda. O! Være þeir Hyggner: Og kyñe ad formerkia sliikt, so ad þeir under-stæde þad, hvad hier epter mun yfer þær koma (a), hvert Gud mune ecke hafa spent siñ Voga, og vilie skioota i Hiarta þeirra Ogudlegu siinum Reide-Þiilum, So þeir vanmegnest af Hwngre, verde for-eydder af Kolldu, og af bråadum Dauda yfer-

(a) Devt. 32. v. 29.

yferfallner, bæde Unger og Gamler. Þegar Lopted hefur leinge heitt vered, filgia optast nær at epter Skruggur og Reidarþrumur: Þegar Manneskian hefur leinge aled sin Alldur i Hita og hlyu Skyne Holldlegra Vellystinga, kiemur sat brennande Elldur Gudlegrar Reide, og fortærer Sodoma og Gomorrha med Ellde af Himne. Umm Veturenn og Vedurattu-Fared, mat gaanga so sem þad vill: Vier missum alldrei meira i hørdum Vetrar-Gaange, enn litenn Part af voru Daglegu Braude, Þegar Jørdenn dregur vid oss vora Næring. Fyrer þvi Storm-Vidrenu, hvertu Gud hootar Yfertrodslu Monnum hanns Bodorda, Og hann vill þeim ad Verdlaunum giefa (b), Skylldum vier miklu hræddare vera. O Drottenn Zebaoth Ofsæker þat Ogudlegu med sijnu Storm-Vidre, Og skielfer þat med sinne Ovedrattu (c). Hann lætur Afall yfer þat koma sem Illvidre (d). Ogudlegur er so sem Stormur, sat ed fliott yfergeingur, og ecke er framar (e), Hann yfergeingur

(b) Psalm. 11. v. 6. (c) Psalm. 83. v. 16.
(d) Prov. 1. v. 27. (e) Prov. 10. v. 25.

þaa Gudhrædду med Valldе og Ofrijke, sem Eitt hrædilegt Vetrar-Vedur, og vill ecke Guds milldu Hond sig framar til þess Gooda leida laata: Og þvi muu hañs af DROTTne Zebaoth vitiad verda, med Stoor-Vidre og Jardskialfta og miklum Reidarþrumum, med Storm-Vinde og Ovedraattu (f), med Olucku Hormungaña, og allrahanda Plaagum, med Strijde og Bloods-Uthellingum, og ad Endalokunum med Einum Fordæmanlegum Dauda. Af Guds Orde er þad vijst, ad Storm-Vindur DRottens mun koma med Grimd, og Eitt hrædelegt Hretvidre, mun falla yfer Hofud hiña Ogudlegu (g). Þvilijkt munu þeir Ogudlegu ecke kuña ad umflija, þviad yfer þeim eru Veger DRottens, J Vinde og Storme (h) og hañs Dagur er Reideñar-Dagur, Dagur Storms og Vindar (i). Nær Vetrar-Kullda Vedraatta kiemur yfer, skijlum vier Lijkamanum med Klædunum hvad best vier kuñum: Eñ med hveriu vilium vier skijla Saaluñe, þegar Reide-Stormar

Guds

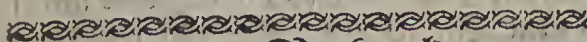
(f) Esa. 29. v. 6. (g) Jer. 23. v. 19.
(h) Nahum. 1. v. 3. (i) Zephon. 1. v. 15.

Guds yfergaunga? Þar til kuñum vier ecke ad fa neina adra Skiólu, eñ Riettlætis Klæde JEsu Christi. A þad viñur Kullde, Stormvidre eda Skruggur Gudlegrar Reide eckert. Sagt er ad Skruggurnar kuñe ecke ad granda Laurberiä Trienu. Sa sem situr i Skugga þess Himneska Lijfsins Tries JEsu Christi, verdur alldrei snertur af Þrumum Guds Grimdar Reide. Þeir sem ad Gud Ottast, eru lijker þeim, yfer hveria øll Stoorvidre gaunga (k). Heimuriñ Offsæker Børn Himensins, og þad er so sem siaalfur Himeneñ kale opt hardlega aa moote þeim. Eñ vertu Hughraustur, Christiñ Madur, Þo þar kome Regn og Ovedur; Kullde og Stormur, mun Gud þo vijsa þier i Eitthvert þad Plaaz, hvar þu kañt þier ad skiila og Ohultur ad vera. Og nær vier høfum ecke meir nockurn Stad aa Jørduñe, og hliootum i Einum sterkum Vinde ad fara til Himins, sem Elias fordum Daga, (l) Munum vier þvi fliootara fiña upp laatnar Dyr til eilijfs Lijfs. Sw mikla Hetia Benaia drap Tvø Moabs Leon,

(k) Esa. 54. v. 11. (l) 2. Reg. 2. v. 1.

og hañ gieck nidur um̃ Vetureñ a Snioo-Tijmanum og drap Eitt Leon i Einum Bruñe (m). A Vetrar Snioo-Tijma þessa vors Mæduſama Lijfs, hliootum vier ad beriaſt vid þau Priu Oflugu Leon, Gyrnd Holldſins, Fijſn Auguaña og Drambſeme Lijfſins (n). I þeñañ Vardaga byriar þier, ſo þu verder ecke yferuñ-eñ, med Alvøru ad fram̃gaanga, þar til verdur: ad koma heit Bæn þijns Hiarta, og breñande Andans Stødugleike. Po Vetrar Kullde Hormungaña ligge a oſs i þeſſu Lijfe, a Hiartad ſamt ad vera heitt i Elſkuñe til Guds, heitt i Kiærleikanum til Naaungans, heitt i Bæneñe fyrer ſiaalfum oſs, og ollum Almeñelegum Chriſteñdoomſins Naudſynium. Svo munum vier ad wtendudum Vetrar-Kullda allra vorra Eymda i Heimenum, Glediaſt O-aflaataňlega þegar vort Fagnadar Vor er komed a Himnum, Hiaalpa oſs þar til DRotteñ Gud i JEſu Nafne.

(m) 2. Sam. 23. v. 20. (n) 1. Joh. 2. v. 16.

VIII. Umþeinking

Af

Af Maanadenum.

Job. XXIX. v. 2.

Eg villde ad eg være lijka sem eg var, aa þeim fyrrum Maanudum, aa þeim Døgum, Þa Gud hañ vardveitte mig.

Hvern MAANadur hefur i voru og aña ra Plooda Tungumaale sitt Nafn af Maananum (þad er af Tunglenu). Af Lit Tunglsins, Sierdeilis þa þad er nytt, Dæma Meñ uñ þad, hvørneñ Veduraattu-Fared mune verda þañ Maanud ut, sem þad sieſt aa Himnenum. A medal Maña ña eru þeir fleſtu Tunglsins Uñbreitingu underorpner: Epter þvi rietter sig þeirra Heilsa og Siwkdoomur, Þo ad eg þeige yfer þvi, þegar þeir aña d hvert af sialfs Orsøk, Edur af ødru Ouñ-flyanlegu Tilfelle verda Tungl-siwker. Salomon seger, Ad Guds Christne aa Jørduñe, sie fogur sem Tungl (a): Eñ

(a) Cant. 6. v. 10.

Gud naade þad, Ad aa heñe um̃ laangañ Tijma, hafa orded hrædelegar Um̃breitingar. Sumstadar er yfer hana komeñ ein Algior Formyrkvan, So ad þetta Tungl hefur ecke sitt Lioos (b), Helldur er þess Skyn olldungis i burtu. J morgum Konga-Rijkium og Londum, er þad snwed i Blood (c) og Sañleikstins Jaatendur, meiga Vidurkieñing Evangelij betala med þeirra eigeñ Bloode. Byrta Tunglsins, sem er nærsta Ostodug, myndar oss Maanadena, og epter Tunglsins Um̃breitingu og Ostodugleika telast þeir. Jeg meina af þvi Tijmañlega sie eckert stodugra, eñ siaalfur Ostodugleikeñ, þvi hañ bregst alldrei, medañ Verolldune er olldungis ecke um̃ Koll kastad. Mun hañ ecke fyrer vorum Aúgum i flestum Hlutum aa siaalfum oss og odru Sijnelega framkoma. Vier siaalfer erum ei Olijker Bloomstrunum, sem i Maj Maanade eru boreñ aa Briooslenu, Eñ i Decembri eru ad Sorpe ordeñ. Verolldeñ er Eirn Gler-Sioor (d), Hvad snogglega brotnar

(b) Esa. 13. v. 10. (c) Act 2. v. 20.
(d) Apoc. 4. v. 6.

nar hañ i sundur? Hvad er þad, ad vier villium reida oss uppa vort Lijf? Þesse Dagur kañ ad svipta oss þvi. Vier høfum af DRottne vorum Lijfed odlast, og þad þo ad Laane. Þvi mun þa Mañeskiañ villia laata miked i sijnu Lijfe? Þo ad Lijfed sie vel til Fara i Æskuñe, kuñum vier samt i heñe Lijflauser ad verda. Sonur Davids maatte deya i Vögguñe (e). Eckiuñar Son af Naim i þvi Fegursta Bloome sijns Ungdooms (f). Þvi munum vier giøra miked af vorre Heilbrygde? Eirn lijtell Blaastur af Loptenu kañ heñe audvelldlega i burtu ad feikia. Hvar fyrer elskar saa Rijke so miøg sitt Gialld og Gull-Peninga? Hver veit hvar saa Þioofur er aleñ, sem þeim kañ burt ad stela? Eda hvar þad Olückuñar Tilfelle er faled, er þa kuñe fraa hønum ad taka? Af hvorium hefur saa, sem haatt er upphafeñ, feinged þad Naadar-Bref, ad hañ skule alldrei falla? Vier drøgum siaalfa oss aa Taalar, ef vier skrifum aa Sandeñ, edur myndum Bookstafena aa Vatnenu. Veralldareñar Haatt-

(e) 2. Sam. 12. v. 18. (f) Luc. 7. v. 12.

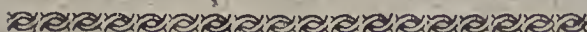
alag er lijkt þesſu hvérutveggiu, þad forgeingur ſem Fis og Froda: Vier og eirneñ. Þau Hws, er vier byggium á Jørd uñe, af hverſu ſterkum Mwr, ſem þau eru giørd, kuña á Einum MÁNade, jafnvel á Einum Dege nidur ad falla: Eilijfdeñ er ſu ſtadfaſtaſta, hun er áan alls Tijma. Uppá þad hun verde oſs Farſæl, þa ſtundum epter þvi ſtadfaſtaſta, Gude og Himnenum. Himeñ og Jørd munu forgáanga (g), Gud og hañs Dijrdar-Himeñ forgeingur alldrei. Holldum oſs Stadfaſtlega vid hañ, hañs Nafn er Eirn ſterkur Kaſtale (h), Hañ er ſtadføſt Hiálpræþeſins Hella (i), Þegar bæde Lijf og Heilſa verdur oſs hverfullt, hofum vier ſtadfaſt Athvarf hiá honum. Fleſter á medal Mañaña eru lijker Aprilis Mánade: Þeir boda Upphaflega Heidrykiu og Hlyende, eñ enda litlu ſijdar med Illvidre. Þeir eru ferduger ad byria, Eitt edur Añad, Eñ i þeſs Framkvæmd, eru þeir lijker þeim gøldu Heſtum, ſem ſnart hlaupa ſig Ofmooda og ſprijnga á midtum

(g) Luc. 21. v. 33. (h) Prov. 18. v. 10.
(i) 1. Cor. 10. v. 10.

ium Vege: Pad sem þeir tala i Dag, Er allt añad aa Morgun: Þeirra Kiærleike er ecke svo varañlegur, sem þær forgeingelegu Roosér, eñ þeirra Hatur hellst leingur vid, eñ Þirnarner. Uppaa Eitt lekt Skip hafa Meñ sig ecke ad reida: Miklu sijdur uppaa þvilijkra Maña Hiortu, þar þau eru so Lekafull, ad þegar þad Eina fellur iñ, bullar hitt añad wt aptur. Gacktu ecke aa þessum Ostødugleikans Vege, þu sem villt komast i Himeneñ. Toolf eru Maanaderner i Arenu, Toolf Israels Kyn-Kvijsler voru wtleiddar af Ægypta-Lande, sem ad voru margar Toolf Þusunder: Eñ vegna þeirra Ostødugleika komust ecke nema Tveir Meñ af þeim, sem ad voru Josua og Kaleb, iñ i Canaans Land (k). Saa sem vill umflija þeirra Straff, fordest allañ Ostødugleika; Og hallde sier fast og støduglega vid Gud, bæde Nott og Dag, J Sorg og Glede. Ecke var Eingilleñ Gabriel fyrr eñ aa þeim Siotta Maanade sendur til Mariu Meyar ad boda heñe Getnad JESU Christi. Gud alleina veit þañ besta Tijma. Hañ

(k) Num. 14. v. 30.

veit, Þu Sorgande Saal! þa riettu Stund, til ad frya þig wr þijnum Eymdum, þo þad verde ecke fyrr eñ aa þeim Seinasta Maanade þijns Lijfs, Er þier noog, þegar DRotteñ sender þa til þijn siñ Eingil af Himnum ad sækia þijna Saal og bera hana i Abrahams Skaut.

IX. Vmþeinking Af Vikunne.

Exod. XXXIV. v. 22.

Þu skallt hallda Viku Hatijdena.

SJÖ Dagar giora eina VJku. Glögt visse Joseph ad telia þau Sio vellte Ar i Egyptalande(a). Gud veit þo eñ betur og Obrygdanlegar Tölu siña Utvaldra, Samt er uggande uñ ad þeirra Tala verde færre, eñ hiña Fordæmdu. Þad er laang-

(a) Gen. 21. v. 29.

læingur Tijme sijdañ ad allt Holld hefur fordiarfad sijna Vegu (b). Saa Riett-læte Abel er fyrer løngu deyddur: Fyrer løngu er saa Gudlege Enoch til Himens uppfareñ. Gud eirn veit þeirra Tolu, sem sijdañ hafa betrad sitt Lijferne. Ef þeir eru fæer, sem aa Jørduñe hafa eitt hreint Elsku Hiarta til Guds aa Himnum. Og verde i Tilkomu Mañsins Sonar ecke fundeñ Trw aa Jørdu, þa verda og sañarlega fæer Erfingiar þess eilijfa Lijfsins. Þeir lærdu Stiørnumeistarar disputera sig nær hæalfdauda, uñ þad, hvad margar sieu Stiørnurnar aa Himnenum, Hver ad sie stærsta edur miñsta af þeim. Adrer koma sier ecke samañ uñ, hver Talañ sie hin besta og heilagasta, Hvert helldur sjø Siøunda, Þridia, edur nockur oñur. Þeir Andlegu Zions Vaktarar verda ecke helldur aa Eitt sætter, hverier ad sieu þeir riettu Utvøldu, Og hvar af þeir kuñe ad þeckiast edur eige. So hafa og marger giørt Strijd sijn aa mille i Skrife og Orda-Prætum uñ Tolu Dijrsins, sem teiknud er Sex Hundrud, Sex og Sextijg-er

(b) Gen. 6. v. 12.

er (c), Hvar uñ til þessarar Stundar hefur eckeneiñ stadføst Forlijkun orded. Eñ hvert þesse edur hiñ, sie i Tølu þeirra Heiløgu, Og hvert þa i sijnu Lijferne rææke vid Tølu þeirra Tijn Guds Bodorda, heyre eg allflesta giefa sig lijted uñ; Þvi ereg hræddur ad allmarger Otalder, Edur wr Tølu Guds Barna wteluckter, Sijdarmeir verde reiknader aa medal Guds Arfskiptis aa Himnum (d). A Jørduñe er mørgum eckert tijdara edur tamara, eñ ad setia þaa strax i Tølu Fordææmdra er ecke lifa epter þeirra Heila, So sem Antachristeñum fellur eckert Liettara eñ ad teikna hiñs og aňars Nafn med raudum Bookstofum i Rijmenu, og kalla þaa Heilaga, Sem þo verda alldrei iñskrifader i Tal edur Tøblu Hwssens Israel (e). Judas var taleñ med Postulunum, Eñ foor þo til Helvijtis. Pad maa oss einu gillda, þo vier sieum ecke talder af Verølldeñe aamedal þeirra, sem heñar eru, Pad være oss ecke helldur neitt Gott: Hun forgeingur med øllu þvi hun er, Og værum vier heñar,

(c) Apoc. 13. v. 18. (d) Sap. 5. v. 5.
(e) Ezech. 13. v. 9.

heñar, mættum vier med heñe til Gruña gaanga. Po ad vor Nosu sie i eingre Tolu hiaa heñe, vardar oss ecke um̃, Pad er oss noog, ad Gud þecker Sijna. Jacobs Saud-Fie var þad fleckotta, Og þar af þeckte hañ þa Hiord er hañ aatte. Verollden giorer oss opt mislita, bæde Blaaa og Bleika, og optlega Margfleckotta: Po hun giore þad ecke med Jacobs Støfum, Er hañ kastade i Vatns Reñurnar, Pa samt med odrum heñar Uppaafindingum: Med Lastmælum, Rooge, Ofsooknum og odru þesshaattar. Eckert af þessu kañ ad draga oss wt wr Tølu Guds Barna. Farfe Guds er Hvijtur og Raudur: Af bonum þecker hañ þaa sem hañs Eign eru, Og vier meigum med þeim rauda Kross-burdarens Lit iñgaanga i Himna-Rijke. Epter Tølu vorra Missgiorninga er skylldugt vier lijdum Tølu Slagaña (f): Eñ allra vorra VIkna og Maanada-Tal er hiaa D Rottne (g), Pegar þetta er uñlided, Snerter oss eingeñ Kvøl framar meir. Hier um̃krijngia oss opt Otelianleg Ki alræde (h): Par verda Taareñ, hverium

vier

(f) Devt. 25. v. 2. (g) Job. 14. v. 5.
(h) Psalm. 40. v. 13.

vier høfum i Heimsins Kvølum wthellt, øll af-þurkud. Hiaa Gude eru ecke einasta allar vorar VIkur, Dagar og Stunder, Helldur og øll vor Høfud-Haar taliñ (i). Israels Tijme hefur øngva Tølu, Seger Syrach, 37. Cap. v. 28. Gud giører þær Daasemder sem ecke kuña ad teliast (k). Po ad vorer Brester sieu so marger, ad þeir kuñe ecke ad teliast (l), mun Gud af siñe Naad þa hlaa oss Otalda vera laata, Nær vier ydrunst þeirra af Hiarta. VIKañ hefur sitt Nafn af Vøkuñe. Margar Sorgar-Vikur kuña oss ad Høndum ad koma, aa medañ vier erum ad wtenda VIkur vorra Lijfdaga i Heimenum, Po vier faaum aa þeim nockrar Andvøkur, J Hrygd og Sturlan vors Hiarta; Hvad kañ oss þvilijkt ad skada, þegar saa Sañe Israels Vaktare vaker med opnum Augum yfer oss, Og fœrer oss Lokfsins, Sem sijna svefnugu Postula, og þær Forsiaalu Jomfrwrnar, Er eirneñ sofnudu, i siñ Brwdguma Sal? Hvar vier faaum ecke sem Lea med Jacob ad hallda eina Viku med hønum, Helldur um̃ alla Eilijfd.

(i) Matth. 10. v. 30. (k) Job. 5. v. 9.
(l) Eccles. 1. v. 15.

X. Umþeinking Af Degenum.

Joh. XI. v. 9.

Hver hañ geingur um̃ Dageñ, Saa steiter sig elge.

NOkker DAgar eru ecke eins, aller Meñ og ecke helldur. Stundum er Kallt, stundum Heitt, Þess aa mille Gott, Þess aa mille Jllvidre, Þo eigum vier af hverium DEge aa þeim Effsta Dege Reikningskap ad giøra. DAgar vors Lijfs eru stutter. Til þess sem vier giørum aa þeim, þurfum vier þo leinge ad svara. Bølvadur maa saa DAgur vera, aa hverium vier høfum ecke neitt þad giørt, sem Gude er til Dyrdar, eñ oss til Saaluhiaalpar: Eñ hvad marga DAga høfum vier þo med þessum Hætte laated lijda? Ef aller vorer DAgar kyñu ad tala, mun-

dum vier hafa so marga Aklagendur, sem vor Augnablik æ þeim vered hafa. David bad Gud, ad hañ villde kieña sier, ad telia edur reikna sijna Daga, so ad hañ forsiæll yrde. Sæ hærste Forsiællegleike er þad, Ad vier reiknum æ hverium DEge Tølu vorra Misgiorninga, so ad þeirra Tala verde ecke ofmikel, Og um sijder ein Otelianleg Suma. DAgureñ er af Gude skapadur, til þess ad Madureñ skyllde æ hønum giøra sijn Verk og Erfide. Sæ giører þad besta Verk, sem erfidar so fyrer siælfañ sig, ad hañ burtvellter þeim Þwnga, sem æ hañs Hiarta og Sæalu liggur, Pad eru Syndernar. Eñ ad verda lauser vid þær, þurfum vier þar til sierdeilislega Fioora DAga: Sæ Fyrste hlijtur ad verka hiaa oss Vidbiood og Leida a Syndunum. Af þeim uppstijgur fyrer Gud eirn Andstyggelegur Odaun. Sæ sem fiñur øngvañ Odaun af sijnum Syndum, hønum er eingeñ Opocke nie Vidbioodur æ þeim. So sem Odauneñ er illa Luktande fyrer Vitunum, So eru Syndernar fyrer Himnenum: Þar fyrer verdur þeim Ogudlegu samlijkt vid þau fwlu Kid, hverium

lum Doomare alls Hollds mun at Effta Deige frat sier vijsa. So leinge sem vier laatum Syndernar liggia i voru Skaute, og vier hofum þær til þess ad laata Dieful-eñ kieña af þeim þañ Daun, sem hønum giedlast betur eñ nockur Ilmande Breñe-Foorn, Elskande Syndena i Hiarta, Si-ñe, Huga og Handa-Verkum, erum vier at Himnum fyrer Gude Ein Andstigd. Sa Añar Dagur hlijtur ad vera Eirn Hrædslu og Skielfingar Dagur. Stoor-Brota-Madureñ hrædest fyrer hañs Doomara, og hañs Hrædsla hneiger opt Hiarta Doomarañs til Medaumkunar. Ef vier hrædunst ecke fyrer Gude, erum vier sem adrer Gudleysingiar. Þesser gaanga at þeim Vege, sem liggur til Helvijt-skrar Gløtunar, og eru Børn aan Otta. Þeir hafa yfergiefed Guds Vegu, og allre þeirre Æru, er þeir aattu hønum ad veita, frat sier kastad, og hverke Ottast þeir nie skamast sijn þar fyrer. Illvirkeñ Ott ast þo Vond Bodulsins. Marger Meñ Ottast ecke vegna siña svijvirdelegra Synda, hverke fyrer Helvijte nie þeim strænga Einvallds Doomara allrar Veralldar-
 eñar.

eñar. Pad er Teikn Eins Siwkdooms, ſaa ed eige verdur Lækuadur, Pegar hüñ Siwke, epter pad optlega hefur vered bunded uñ hañs Saar, og þau hafa uppſkoreñ vered, ſpottar Læknis-Hønd ſijns Græd ara. Saa Pridie Dagureñ aa ad vera Eirn Ydrunar og Angurs-Dagur vegna Syndaña. An þeſs vier giorum Ydran, verda oſs ecke Syndernar fyrergiefnar. Haf-Sioo þeirra Skadſamlegu Laſta og Lyſtinga verdur ecke fraa oſs burtveitt, nema þar til kome Sañarleg Ydran. Guds Naad var þad ad þacka, ad Petur fieck Naad, Eñ þo epter þad hañ hafde Graated Beiſklega. Hañ ſem Dyr ſiña Augna vill ei upplaata, ſo ad fyrer Syndunum ſie upploked, og þeim i burtu vijsad, Kañ ecke ad faa JESUM til ad iñgaanga i ſitt Hiarta. Vatns Taar af Augum þeſs ſem af Hiarta ydraſt, giøra Frelſarans-Hiarta breñande til ad giøra þad ſem ſaa Harmande Syndare gyrneſt.

Saa Fioorde Dagureñ aa ad vera vor Erfidis-Dagur. Vor Chriſteñdoomur heimter Erfide af oſs. Saa ſem ſefur, miſſer opt þad, hvertu hañ hefde kuñad

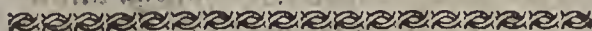
vak-

vakande ad behallda, Sæ sem Ydiusamur er i sañre Gudrækne, uppbygger siælfañ sig Gude til eins Heilags Musteris. Flester vorer Dagar eru vissulega uñlidner: Eñ lætum þa so marga sem epter kuña ad vera, i Jdkun Gudrækneñar fram leidast. Opt verdur æ Einu Augnabliki afrekad, þad sem æ mørgum Dege hefur illa forsoomad vered. Vier villium æ þessum Dege leita Nadar og Myskunar hiæ Gude, til ad fullkomna þad gooda Verked, allt til þess Dags JEsu Christi (a), Og vilium þar uñ bidia Nott og Dag Sierdeilislega (b). Vier erum Dagsins Børn, (c). Lætum oss þar fyrer gæanga so sem æ Dege. Dagur Christi er þegar fyrer Hondum, seger Paulus, 2. Thess. 2. v. 2. Coronañ er eirneñ fyrer Hondum, sem DRotteñ mun giefa hinum Froomu, þegar vor Goodverk koma fyrer Dageñ (d), og þad sem vier hof um adhafst æ vorum Lijfdøgum. Vier vilium giøra þad hid Gooda, hvad hellst vier gietum vora Lijfdaga: Eñ hiælpa

 þu

(a) Phil. 1. v. 6. (b) 1. Thess. 3. v. 10. (c) 1. Thess. 5. v. 5. (d) 1. Pet. 2. v. 12.

þu oſs ONottẽ Gud af Naad þiñe, aa øllum vondum Døgum, til þeſs Eilijfa Himneſka Fagnadar, Amen.

XI. Vmþeyaking.

Af

Noottuñe.

Pſalm. XLII. v. 4.

Mijn Taar Pau Eru Mijn Fædſla Dag og Noott.

NOOtteñ er valla nockurs Mañs Vinur: Eñ hiellde eingeñ med heñe, yrde ecke ſo mørg Myrkra-Verk frameñ, Sem giørd eru. Dag og Noott hefur Gud giørt: Eñ þegar NOtteñ er giørd ad Degenum og Dagureñ ad NOtt uñe, þad hefur Díøfulleñ giørt .Marger vaka aa NOttuñe, og ſofa aa Degenum: Pad hefur Gud ecke tilſett, er NOttena hefur ſkickad til Hvijldar, Eñ Dageñ til Erfid-

Erfidis. Sumer sitia laangt framñ aa NOtt til þess ad fylla sig af vormu Vijne, ad leika Spil og Kotru, edur sedla Bwkeñ af Hollds og Bloods Vellystingum: Eñ mun þetta vera riett? Flester giora af Degenum NOttena, Þeir syndga i Leynum, Eñ Gud straffar þaa Openberlega: Oll þeirra Verk eru Nætur-Verk, Og verda giord i Kofum, þar sem allra Handa Otugt er frameñ: Þeir bera aungvañ Kvijda fyrer þeirre Eilijfu NOtt, sem Sijdarmeir mun yfer þa koma. NOtt Myrkraña hefur Allmargra Hiortu og Siñe so Formyrkvad, ad þeir gaanga aa Degenum, So sem være þeir i Egypta-Lands Myrkrum, Þar saa Eiñe kuñe ecke ad siaa hiñ Aññañ; Gud sier alla. Hvorneñ mun þessum Nætur-Doolgum vilia gaanga, þegar saa mikle Dagur uppreñur, aa hverium af øllum verdur Reikningsskapur heimtur, og Skijla Myrkraña, sem oss villt hafa, er i burtu-tekeñ, og øll vor Verk verda berlega i Lioos leidd? Fyrer Møñunum kuña Marger ad fela sig: Eñ Eingeñ fyrer Gude. Þu Ogudlege! Ef þijn Saal verdur af þier krafeñ aa

þessare NOttu (a). Ertu Neidubweñ? Sañarlega ecke: So er Von þier gange Illa i NOtt, Og eñ verr þær Epterkomande Nætur, og þo samt villtu giefa þig i þijna Sæng: Eñ giører þu þad med þessum Hætte aan Ydrunar, So verdur þijn Sæng, þitt Helvijte. Og a þessu er eingeñ añar Mismunur eñ saa, ad mille heñar og þess, aattu epter Eirn lijtiñ Tijma Olifadañ. Ef þu lifer sialfum þier, verdur þitt Synda-Registur þiñ Aklagare, Þvo þad þa af med Taarum Ydrunareñar, so þad giete þier ecke Slijdarmeir Mootmæle veitt. Giør þig lausañ vid þijnar Synder, sem þu drygt hefur. Þu veitst ecke hvad a epterkomande NOttu kañ ad skie. NOtteñ kiemur, nær eingeñ fær verkad (b). Nu er Tijme ad giøra sig Neidubweñ, adur eñ Sooleñ fullkomlega undergeingur. Taktu i burtu þa Skijlu, sem er fyrer þijnum Formyrkvudu Augum, so ad Sool Riettlætesins JEsus meige þig upplijsa. Pad sem i Myrkrunum er skied, Laat þig angra Opeñberlega, so muntu þess Opeñbera Guds Fyrerheit-

(a) Luc. 14. v. 2. (b) Joh. 9. v. 4.

erheitis, ad eingeñ, sem aa Christum trwer, skule fyrerfaraſt, Niootande verda. Peinktu uñ þa Helvijtsku NOtt, aa hvor re þeir Fordæmdu pijnaſt. Stoorum gagnar þier ad gyrnaſt epter þeim Himneska Dege, og laata NOtt Syndareñar burtlijda, Og i Looſe eins Christelegs Lijfernis ad gaanga. Þeſſe Dagur er ſnart uñlideñ, med hønum eru og lidnar allar þær Synder, sem þeir Froomu hafa i Dag lided. So hiaalpar Gud ad wtendaEirn Dagiñ epter Añañ, þaangad til ſiw skiæra Morgun-Stiarna uppreñur, nær Meñ hafa ecke framar ad kvijda fyrer neirnre Eynid edur Anaudum. Vier hliootum ad bijda epter þvi, er aa þeſſare tilkomande Noott mun ſkie: Hvert helldur hun verdur oſs Hrædſlu edur Huggun ar Noott (c), mun Gud hiaalpa oſs, hana og adrar vel ad enda, þar til ſu Sijdarsta kiemur, sem verda mun hin Besta, aa hverre vier munum fraa ollu Illu leidder verda. Margur kañ med David, ad vera ſo mæddur af Andvarpan, ad hañ bleiter uñ alla NOttena ſijna Sæng,

(c) Job. 7. v. 14.

ng, og væter i Taarum sitt Legu-Rwm (d) og kallar a NOttu og Dege til Guds sijns Hiaalprædis (e), og siñur þo valla ad Morgne, þad, med hveriu hañ giete sig huggad. So geingur þad til fyrer oss i Verølldune: Eñ sijdar mun þad betur falla. Hier verdum vier fædder a Harma-Braude Tijmañlega, Eñ a Himnnum med Hunaang-sætre Huggun og Fagnade eilijflega: Epter þvi hlïootum vier ad þreygia, og þetta med Poleñmæde ad uñlijda, og vona uppa DRottenn fra Eirne Morgun-Vokuñe til Añarar. Vier villium Ottast Gud, bæde Noott og Dag (f), Og þeinkia uñ hañs Løgmaal Dag og Noott (g). Gud, sem vitiar vors Hiarta a Naattar-Pelenu (h), mun vorum veikum Anda Styrk giefa, ad hañ falle ecke nie Orvænte. Ef vier miñunst hañs Nafns a NOttuñe (i), verdur hañ vor Hlijf og Skiolldur, J giegn Andlegu og Lijkamlegu Dags og Nætur Faare og Freistingum. Vor Sæng, J hverre vier leitum

(d) Psalm. 6. v. 7. (e) Psalm. 88. v. 2.
(f) Deut. 28. v. 66. (g) Jos. 1. v. 8.
(h) Psalm. 17. v. 3. (i) Psalm. 119. v. 55.

leitum DNotteñs (k), verdur oß þa ad Eirne Andlegre Paradijs, þaangad til vier faaum komest til Himneskrar Hvijldar i Abrahams Skaute. Voku-Madur! Er NOtteñ snart wte (l)? So hroopum vier þegar vier lijdum og oß leingest epter Hiaalpeñe. Vor Augu munu ecke wtaf sofna i Daudanum, Lijka vel þo vier gøngum til Svefns i þvi dimma Naatur-Myrkre Grafareñar. Sw NOtt lijdur skioott, og epter hana klemur Upprisañ, þa eru og allar vorar Eymda-Naatur wte, og saa Eilijfe Zions Dagur, med Himneskum Dijrdar-Liooma fyrer Augunum, aa hønum hlijtur Nootteñ ad vijkia fyrer Liooseñu. Laatum oß vera Stadfasta i Baaneñe, Dag og NOtt (m), So mun Gud vort Land og Heimkyñe, og alla oß, sem þar iñe bwum, fyrer Ahlaupe og Vallde vorra Ovina, vardveita, og fyrer Makt siaalfra Helvijtis Myrkra. Diøfulleñ aaklagar oß Dag og NOtt fyrer Gude (n): Christur bidur fyrer oß Oaflaatanlega frame fyrer sijnum Himneska Fød-

(k) Cant. 3. v. 1. (l) Esa. 21. v. 11.
(m) 1. Tim. 5. v. 5. (n) Apoc. 12. v. 10.

ur. Ef vier hølldum oſs vid hañ, Kañ Satan oſs alldrei ad ſkada. A þeſſare NOttu Oſka eg mier og øllum Guds Elſkurum, Ad ſiaalfur Gud ſie oſs ſu Ohultaſta Skijla, Einglarner vorer Vaktarar, Og ſaa Heilage Ande, ſem er Ande Lioosſins, Verndare alls þeſs, ſem vier villum vardveitt ſie til Morgun-Dagſins: Uppreñe þa JESUS, Sw ſkiæra Morgun-Stiarna i allra vorra Hiørtum. Sofe Lijkameñ, Eñ Saaleñ vake: So munum vier aller Gude til Lofs og Dijrdar uppvakna, Amen.

XII. Umþeynking Af Morgnenum.

Amos IV. v. 4.

Bered fram̃ ydar Offur a Morgnana.

MOrgun-Stund hefur Gull i Munn, ſegium vier i Almeñu Maaltæke. Alldrei komum vier Ofſnema til Guds: Þeſs hefur marga ydrad, Er þad

hafa seint giort. Þegar eirn Stadur edur Festing er apturlæst, Kañ eingeñ epter Almeñelegre Skickan þar iñ ad komast. Þad sem Stadar-Vaktaranum er Leifelegt fyrer utañ almeña Reglu ad giøra, stendur i hañs Vallde. Siaalfs Guds Borg, Sw nya Jerusalem, hefur Toolf Port (a): Eñ þeim øllum verdur læst aa einum Tijma, Og verdur alldrei aptur upplokad uñ alla Eilijfd. Vilie nockur grenslast epter þessu af þeim Fiñ Oforsiaalu Jomfrwm (b), fær hañ ad vita hvernueñ þad hefur geinged fyrer þeim. Marger skioota siñe Ydran aa Frest, fraa Morgne til Kvølldz, og allt til þeirrar seinustu Stundar sijns Lijfs, Jaa, allt til þess sijdarsta Puncts Lijfs-Stundareñar. Sialldseingner munu þeir vera, sem koma Ardegis til Guds. Jeg hygg ad flester drage þad undañ þar til Kvølld er komed. Þegar Meñ fiña fyrst til Siwkdoomsins, Leita þeir Læknarans: Eñ ad leita Guds, þyker þeim (maa skie) alltijd noogu Sneñma. Marger kuña ad hafa Vilia til þess ad vera Gooder og Gudhrædder, Þo kañ

þeim

(a) Apoc 21. v. 12. (b) Matth. 25. v. 12.

þeim opt ad ſynaſt þad vera noogu ſnemt ad læta af þvi Jlla. Sneũa MORguns plaga Meñ ad riida a Jagt til ad veida Ville-Diireñ: Hvad fæer eru þeir ſem i Tiima reka fra ſier þau Villu-Diir, Syndernar, Er fiñaſt allt til Of-mørg i Haglende og Takmørkum þeirra Hiarta? Medañ Skiped er heillt, Sioo-Føreñ Ohult, Stiire-Madureñ heilbrygdur, Segleñ ſterk, Vindureñ goodur, liggia allmarger kyrrer a Høfneñe: Eñ þegar þetta breiteſt, og geingur Krabbagaang, verda þeirra Viſter, Er þeir høfdu ætlad ſier til Sioo-Reiſuñar, fordiarfadar. Þad ſem oſs Of-faſt bindur vid þetta hid Tiimaũlega, hindrar oſs fra þvi ad fiña JESum. Þegar Forſtanded er i burt, Siñed er ordeð dofed, Kraptar Hugſkotſins og Liifſins, ſo ſem aũad riwkande Skar, So kañ og Lioos Andagtareñar audvelldlega ad wtſlokna: Þa kañ Mañeſkiuñe ad verda Ohægt um ad bidia, Ohægt ſier ad umvenda: Hier til vilia ſtyrkver Kraptar. Skule Gud ecke fra oſs viikia, hliootum vier ad hallda hønum med ſterkre Trwar-Hønd. Þeir ſiñ hafa þioonad ſiina Liifs-Tiid trwlega

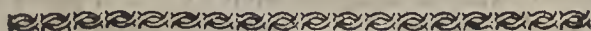
lega i Hoofum edur Herra-Gordum, eru optast i peirra Alldurdoome setter til Roolegheita. Gud vill laata oss pioona sier alla vora Lijfdaga: Eñ pegar Kvølld peirra er komed, verda Guds Barna Laun Himeniñ, og peirra Endurgialld pad eilijfa Lijfed. David vaknade aarla upp af sijnum Syndum (c), aadur eñ hañ hafde vermt pær hiaa sier. Faae Syndernar fyrst Hita Atlot i Ædunum, gaanga pær sliott iñ i Hiartad. Arla byriar peim Mootstødu ad veita, Añars maa vera pad verde helldur seint. Pad Ungur nemur, Gamall hefur. Ardegis liet Abraham Ambaattena Hagar fara i burt af sijnu Hwse (d), Pvi kom Guds Blessan yfer hañ i hañs Alldurdoome, Og ad Kvølde hañs Lijfs-Stunda. Ef vier aarla leitum DROTTeñs (e), fiñum vier hañ (f). Par fyrer vilium vier Snema vakna til DROTTeñs (g), Og aarla leita hañs at MORgun-Tijma vorrar Æsku: Arla a Tijma Raadareñar og Dege Hiaalpræ-

desins:

(c) Psalm. 57. v. 9. (d) Gen. 21. v. 14.
(e) Prov. 1. v. 28. (f) Prov. 8. v. 17.
(g) Esa. 26. v. 9.

desins: Arla aa sierhveriurn Dags-Morgne, So mun hañ Sneiña verda vor Armleggur (h), DRottenn! Arla vilier þu heyra vora Raust (i). Vier liggium fyrer þier med vorum Bœnum. So sem vier hofum aarla þessa Dags MORgun byrjad fyrer þijna Raad, So laattu oss hañ og i þiñe Raad faa ad enda. DROtteñ vor Gud! Þu sem hefur byrjad oss ad hiaalpa, Hiaalpa oss til eirnrar goodrar og æskelegrar Endaliktar, Þu sem ert A og O, Upphaf og Ender, Og Lifer og Rijker ad Eilijfu, AMEN.

(h) Esa. 33. v. 2. (i) Psalm. 5. v. 4.

XIII. Umþeinking Af Kvølldenu.

Psalm. XXX. v. 6.

Uñ Kvølld-Tijmañ varer Graatureñ, Eñ ad Morgne Dags Fognudureñ.

Þeg-

DEgar Sandureñ er wtrúñeñ wr Stunda-Glasenu, þa er Stundeñ wte, Þegar Sooleñ undergeingur, er KVølld komed: Hver Dagur hefur sitt KVølld, Hver Madur endar sitt Liif Lofsins med Daudanum. Med KVølldenu er Dags Erfided endad: Eñ i Daudanum er þo ecke allt wte um Mañeskiuna: Til þess sem hun giørde i Liifenu, hvert helldur þad hefur vered Gott edur Illt hlijtur hun ad svara epter Daudañ, Og epter þvi Launeñ edur Straffed ad medtaka þa hun kiemur fyrer Doomeñ. Þar verda Illverk þeirra Ogúdlegu endurgollldeñ, og þeim Froomu þad þeir hafa lided at þeim Mæddusama Dege þeirra Liifs, i þvi ad bera Hita og Þwnga-Hørmwngaña, Riikuglega med eilliifre Dyrd og Glede bitalad. Þegar Meñ vænta epter einu goodu KVøllde, kuña þeir giarnañ ad umbera þad; Þo Dagureñ sem lelid, hafe vered stirdur, Þvi nær Endalikteñ er good, þa er allt Gott. Saa sem Viis er, Giefe hañ Gude Dyrdena, adur eñ KVøllded kiemur, og hañ kañ ad steita siina Fætur i Nætt-Myrkrenu.

Abra-

Abraham i þvi Gamla, og Nicodemus i þvi Nya Testamentenu, voru kallader i þeirra Alldurdoome (k), (l). Nu þyker þad hartnær Undrunar vert, ef eirn Graaskieggiadur verdur til Guds umvendur. Hvar fyrer þad er ein torvelld og siallsdsien Konst, ad hata þad ad Endalokunum, sem Madur hefur leinge elskad. Þegar Siukdoomuren er fullkomlega komen i Blooded, stendur Lækningen aa veikum Footum. Þo vil eg øngvan Man lijtelhugadan giøra, miklu sijdur fraa Gudlegre Naad burtvijsa. Gud er bæde Myskunsamur og Riettlaatur: Han sem kallade aa hine Elleftu Stundu, hefur ad sønu Makt aa þeirre Toolftu þaa Ohlijdugu fraa sier ad reka. Þad er vijst, ad saa sem Syndgad hefur uppaa Naadena fram aa KVØlld sina Lijfdaga, hefur hlauped i stooran Haaska, Og er hætt vid ad han mune i Onaad vera, og honum verde Loksins burtvijsad ad KVølldenu, til þess hvertum han hefur allan Dagen þioonad. Nu þo ad Vored sie lided, Sumared aa Enda komed, og Bloomsturen ad øngvu orden, hafe

Tried

(k) Gen. 12. v. 4. (l) Joh. 3. v. 9.

Tried nockurn Krapt epter i Rooteñe, kañ samt Vetureñ Gude ad þocknast, sierdeilis hafe hañ sied, ad nockrar af þeim af-føllnu Greinum hafe Avøxt bored, Pviad hañ er Nærdugur og Myskunsamur, og hañ nuun ecke suwa sijnu Auglite fraa ydur, ef þier snwed ydur til hañs (m). Snarlega ydrar hañ og Straffsins (n). Christur var i soddañ Einu Herberge fæddur, hvar aller mættu iñgænga, þar med audsynande, ad hañ villde medtaka alla þaa sem til hañs kiæme, Unga og Gamla, Rijka og Fætæka. Sw nya Jerusalem hefur og Toolf Port (þad eru Dyr), sem merkia, ad Allstadar ad, og aa øllum Tijmum kuñum vier til Guds ad koma, ef vier færum med oss þad Offur sem hønum er þægelegt. Blooded JEsu Christi hreinsar oss af allre Synd (o), So leinge sem þesse Uppsprettu-Bruñur þornar ecke, þarf eingeñ ad efast. Lærtum oss i þetta Siñ stuttlega telia vora Daga. Munu ecke fleire af þeim hafa meir vered Heimenum þægeleger eñ Himnenum? Munum vier ecke

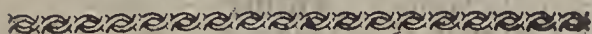
E hafa

(m) 2. Chron. 30. v. 9. (n) Joel. 2. v. 13.
(o) 1. Joh. 1. v. 7.

hafa meir þioonad Illſkuñe eñ Eiliifdeñe? Vorar Synder eru ad Viiſu fleire eñ Sandureñ i Sioonuum (p), Med þeim høfum vier forþient ſtoora og margfallðlega Olucku. Deñañ Dag høfum vier og ecke helgad Gude Riettelega, epter hañs Villa. Nu er Kvølld komed. Hvad er til Rꝏda? Snw þu aptur, ſnw þu apt ur O Sulamiht! ſnw þu aptur þu hin fraafallna Jeruſalem, So mun og DRotteñ ſnwa ſier til þijn. Þar er eñ nu noog Rwm i Himnarijke, Ef vier flijtum oſs og tefium ecke med vora Ydran. Þar er eñ noog Myſkun hiꝏ Gude: Ef vier leitum heñar med Yferboot og Angre fyrer vorar Synder, mun Gud bera Uñhyggiu fyrer þvi Tilkomanda, og frañvegis øllu forþientu Straffe og Plꝏgum frꝏ oſs ſnwa. Þvi ſeirna ſem vier høfum komed til Syndaña Vidurkieñingar og Apturhvarfs frꝏ þeim, Lꝏtum oſs þvi alvarlegar leita Guds Naadar, og þvi Kappſamlegar frañgꝏnga ꝏ Vege hiña goodu Verkaña, So munum vier nꝏ til þeſs riettaTakmarks, og epter lided Kvølld vorra

(p) Manaſſis Bæn, v. 9.

vorra Lijfdaga, Slaa Dag DRottens med Fagnade aa Himnum.

XIV. Umþeynking
Af þessu Orde.

J Dag.

Psalm XCV. v. 8.

J Dag, Ef Þier Heyred Hans Rodd, Þa Forherded Ecke Ydar Hiörtu.

J Dag Lifum vier: J Dag kunnum vier og ad Deya. Ef vier heyrum i Dag Rodd DROttens Voku-Manna, sem kalla oss til Yferbootar, Byriar oss strax ad hlijda hene. Saa er illa staddur, sem sijna Betran fraa þvi i Dag skijtur aa Frest til Morguns. Þenan Dag hefe eg vissan. Hvad aa Morgun kan ad ske, Er miøg Ovijst. Eirn Riett-Christen Madur slæst ecke so sem uppaa þad Ovissa. Hvar fyrer laatum vier þa þad allra Viss

asta vera hiaa oss, sem pad være Oviist? Þeim Ogudlegu er ecke þetta Ord J DAg, allkijd þægelegt. Þeim er kiærara Hrafna-Maaled, Cras, Pad er, A Morgun, So sem þeir hefde Bref fyrer þvi, ad Gud yrde þeim aa Morgun Obrygdanlega Naadugur. Hañ stendur ad sønu med sijna Mys kunseme hvern Morgun fyrer Dyrunum (a): Eñ þegar hañs Myskun er forsiuktud i Dag, kañ hun aadur eñ Morguneñ klemur, og aa Epterfarande Dege ad vera uñbreitt i Eina Grimdar Reide. Pad er ecke eñ nu foked so i Spor þeirrar Gømlu Veralldar, og Gydingaña, ad vier kuñum ecke ad siaa af þeim, hverneñ til hefur geing ed fyrer Guds Naadar Forøkturum. J DAg er vor Tunga fær til ad tala: Hiartad heilbrygdt ad þeinkia: Hendurnar noo gu sterkar til þess, ad vier gietum upplipt þeim til Himens. A Morgun kañ allt þetta ad vera veikt orded, til ad giøra nockurt af Pviliiku. Saa sem J DAg verdur sampyckur sijnum Broodur, og Fridþæger sig vid Gud, hefur sier Goods og Roosamlegs Morgun-Dags ad vænta.
Vier

(a) Apoc. 3. v. 20.

Vier høfum ad ſoñu aa medañ vier lifum Tvær Adgreiningar Tijmans, Sem eru: J Dag, og A Morgun. Su Eina maa nefnaſt Uppgaangur, Su Oñur Nidurgaangur. Su Fyrre aa ad verka þad, ad hin Sijdare verde good. Saa ſem aa Morgun-Degenum vill ecke mæta neirne Olucku, Leite i Dag ſiñar Lucku, aa medañ hana er ad fiña. Þar eru marger Tijmar vors Lijfs uñlidner, ſem ecke þurfa ad wtmaarlaſt med odrum Ordum, Eñ þeſſum: J DAg, og i Giær. A þeſſum Tijmum hefur alltijd aukeſt vort Synda-Regiſtur: Eñ ſo þad verde ecke leingra i vorum Reikninge uppaa oſs ſkrifad, Þa laatum oſs i DAg, So miked ſem oſs er møgulegt, Afmaa þad med vorum Ydrunar-Taarum. Þegar mørgum Triaam er kaſtad i Elldeñ, þa verdur Baaled þvi meira. Þeſs fleire Synder, ſem Mañeſkiañ drijger, þeſs ſtærra Elld DRotteñlegrar Reide uppkveiker hun yfer ſiaalfre ſier. Siaaum vier hañ ecke grimlega baalaſt aa þeſſum Tijmum? Mikell Partur af Nordur-Alfu Heimſins, ſem nefneſt Europa, ſtendur vegna Strijds og Stir

 jalldar

jalldar i Hættu Baals og Bruna. Eñ so þetta nære ecke aldeilis til vor, Lætum oss strax i DAg fra oss kasta Ellds-Mat þessa Bæls, Sem eru vorar Synder, med hverium þad hefur kveikt vered. Saa giefur Tvøfallt, Er fliott giefur. Gud er so Stiñadur, Vid hañ kuñum vier fliott ad forlijkast. Noogu leinge, Ja, allt til Ofleinge, høfum vier framgeinged i þvi sem oss ecke heyrde i vorum Christeñdoome. Nu er Tijme til þess ad vier um̃vendum oss. Lætum J Dag verda Uppbyriun a þvi, og holldum afram̃ alla adra Daga vors Lijfs i þessu Verke. Daglega køllum vier til Guds: Flijt þier DRottеñ ad hiælpa oss. Pad giører hañ Obrygdanlega, Ef vier flijtum oss ad snwa oss til hañs Riettelega. Pau Saar, sem fliott eru bundeñ, groa þvi fliootara. So ad vor Synda-Saar forrotne ecke, og verde um̃ sijder Olæknanleg, þa brwkum i Tijma til þeirra Plaastur Undañdraattarlausrar Yferbootar. Gud er sañarlega alltijd Reidubweñ, ad wtrietta sijna Arm legge i moote aumum ydrande Syndurum, og i siñe Myskun vid þeim ad taka.

Allar

Allar vorar Synder, hveriar vier hofum Herbergiad hiaa oss i Giær, Sieud þier i burt i Dag, og komed ecke aptur aa Morgun, Nie nockurn Tijma Sijdar meir. Þetta er ydur befalad i Krapte H. Anda, vorum Saalum og Lijkømum til Hiaalprædis. J Nafne þess Krossfesta JEsu, skulu þier, vorer af-sagder Oviner! þessu hlijda, A moote hverium vier vilium strijda allt til Daudans. Gud hiaalpe oss, og laate ydur i oss og fyrer utañ oss dempadar verda, Amen.

XV. Umþeinking

Af þessu Orde,

A Morgun.

Jacob. IV. v. 14.

Þier Vited Eige Hvad aa Morgun Skie Mun.

 Epter

Pter þvi sem aa MORgun skal skie, bijda Men giarnan: En til MORguns fasta þeir Ogiarnan. Til Olnusu-Manana, þeim sem Men vilia eckert giefa, Segia Allmarger: Ad þeir skule koma aptur aa MORgun. Hver Dagur hefur sitt Kvolld, og ad þvi endudu, epterkomande MORgun. Þessarar Myskunarlausu Verälldar, Medaumkunar MORgun kiemur aa øngvum Dege. So maa saa Aume hlaupa i Dag laanga Vegu, þar til han verdur þreyttur, og Vonarlaus epter sine Hiaalp, og hlijtur aa MORgun Lokfins ad deya: So fryast saa Rijke fraa Umferd þess Faatæka, hvad han vill og ad skie skule. A MORgun skal eg giefa þier (a), Þad er alldrei. Þegar vier bidium Gud nu nockud, Villum vier han veite oss þad, fyrr i Dag en aa MORgun, aa medan vier erum ad kalla til hans: En eins og vier giørum vid vorn Naunga, er riett ad Gud giøre vid oss. Þegar vort hungrad Lijf er Brands Þurfande, Villum vier oss kome fliootlega Biørg af Himnum:
En

(a) Prov. 3. v. 28.

Eñ nær vor Naunge er Naudſtaddur, maa hañ margañ Dag Forgiefens bijda ſiñar Hiaalpar hiaa oſs. So ſem vier vilium ad Gud ſie Siñadur vid oſs, ſkylldunſt vier til ad vera vid Naaungañ. Eñ ſo ſem Hrafnarner hallda vid ſitt Cras, So giører og ſw vonda Mañeſkia i heñar Athøfnum. Þegar hun ſkal giøra Ydran og Yferboot, dregur hun þetta undañ til MORguns. Þad ſem i Dag er giørt, þarf ecke aa MORgun ad giøraſt, Med þvi, ad þvi er af-loked. Þad Efne, Sem vidviſkur vorre Saaluhiaalp, maa ecke hafa nockurn Uudañdraatt. Þvi hættuſamara ſem oſs er i þeſſu, Þvi ſijdur meigum vier Ohultet uñ þad vera til þeſs aa Morgun. Nær aa MORgun, er ad mier leitad, Er eg ecke til, ſeger Job, Cap. 7. v. 21. Vier deyum þo aa MORgun, ſeger Eſajas, Cap. 22. v. 13. Og þa høfum vier ecke Tijma ad giøra þad vier ſkylldum. Vor Skyllda er ad bidia til Guds, Bæde i Dag og aa MORgun (b). Ef vier giørum þetta, meigum vier vera fyrer utañ Sorg fyrer øllu þvi, ſem aa MORgun

(b) Tob. 8. v. 4.

framkiemur. Pad maa segiast, ad Tijmeñ hafe Vænge, Pvi hañ burt flygur so skyndelega. Ef vorar Bæner og Vetran hefde þaa eirneñ, munde Hiaalp DRotteñs, Epter hverre vier høfum leinge þreyd, fliootlega og so sem flïwgande til vor koma. Eingeñ skyllde reida sig uppaa þad sem eckert er: So er øll vor Lucka, Allt vort Stand, Øll vor Hefd og Æra. Kongur i Dag, Daudur aa Morgun (c). J Dag kuñum vier nockud ad vera, A MORgun (ad segia) eckert. Eirn Riett-Christeñ Madur hurar meir um þad, hvad hønum mune giefast i þeirre sælu Eilijfd, eñ hvad aa MORgun skal framkoma. Hañ hefur ad soñu Tvo Daga, Sem eru, J DAG og A MORGUN, aa hverium hønum er eins vijst Lijfed og Daudeñ: Ad vera hier, og vid ad skilia. Hañs Morgun-Dagur er komeñ, þegar Daudeñ kiemur, Og fær er hønum med sier Lijfs og Saalar Føgnud og Farsælld, og Boot aa øllu þvi hinu Vonda. Po ad hañ um Kvølld, Morgna og Middege, meige graata (d), og hañs Hegning sie a hveriunt Morgne (e), hugg-

ar

(c) Syr. 10. v. 12. (d) Psalm. 55. v. 18.
(e) Psalm. 73. v. 14.

ar hañ ſig vid þad komande Dags Lioos, ſem øll haňs Sorgar-Myrkur muune i burt drijfa, Og marga Hrygdar-Daga med eilijfre Glede uñbuna. Guds Myſkunſeme hefur ongvaň Enda, Helldur er hun hvern Morgun ny (f). Gud hefur lœted oſs af-lifa þeñan Morgun, Og ſo leggium vier eirn Morgun ſem kiemur epter aňaň, til ad auka vorn Alldur, og hver Morguneñ ſem uñlijdur ſtytter Lijfed. Pad er ein riett Dygd Gudhrœdſluñar, Ad vier alla Morgna ſiuum œ oſs nya Avexte Chriſtelegs Lijfernis, og burtrekum Daglega frœ oſs Syndernar, þœr i oſs hafa bwed. Ef vier giorum þetta, Er eckert vorra Dags-Verka til Oniitis. Alltijd eigum vier, Bœde i Dag og œ MOrgun ad dempa þaň gamla Adam, Og nyaſt i Anda vors Hugſkots, Sem af ſege Holldſins Pioonuſtu, ſo ad vier med þvi meire Alvøru og Fognude kyñum Gude ad þioona. A einu Are kaň margt ad forſoomaſt, ſem œ Morgun kiemſt ecke i Lag. Sie ſo ad eingeñ vilie virda oſs þeſs ad bidia oſs uñ Hiœlp i Dag, villum vier ſamt med Good-

(f) Thren. 3. v. 23.

Goodvillia aulijta hañ, og honum med Hiarta og Hende viliuglega Hiaalpa, Svo mun Gud aptur at moot Myſkuna ſig yfer oſs, Bæde i DAg og at MORgun, Og Morgun-Dagureñ mun fyrer ſier ſiaalfum Umhyggiu bera (g), Eñ Gud fyrer oſs øllum.

(g) Matth. 6. v. 34.

XVI. Umþeynking Af Stunduñe.

Luc. XXII. v. 53.

Þetta Er Ydar STund.

MEgna Eirnrar vondrar Stund ar, ber Strijds-Madureñ hvern Dageñ wt Sverdid at Sijduñe. Vier vitum ecke nær ſu vonda Stund kiemur (a), og erum þo (kañ vera) Mikeñ Part Vareygdarlauſer. Gud hefur lofad ſijnum Chriſtnum,

(a) Eph. 6. v. 13.

num, ad hañ villde Hertiga þar, og þad so leinge sem þeir lifa, so ad þeir kyñe ad ber-iast goodre Baraattu, og ad Endalokun-um med hañs Syne ad ødlast Coronu Dijrdareñar. Jlla erum vier þa stadd-er, Ef Stund Freistingaña hitter oss Vopnlausa. Munu þeir þo ecke lijka vel Allmarger fiñast, sem leggia af sier Vopn-eñ, þa Fridur er i Landenu? Hver þeir kuña ecke so fliootlega ad taka aptur þegar Strijded er komed. Marger sofa med Petre i Oliu-Gardenum, So sem saa Hel-vijtske Judas være ecke i Naand, sem oss er þo alltijd naalægur. Hver Stund er añ-are lijk, Fyrer utañ þad, ad Gud reyner ecke alla aa hverre Stundu. Og hver hefur giort oss vissa um̃ þad, ad Ein øñur Stund kome epter þessa? Fyrer mørg Hundrud Arum hefur Johañes þetta pre-dikad: Barna-Korn, Su Sijdasta Stu-nd er (b). Þvi fleire Stunder sem vier høfum sijdañ lifad, þvi færre høfum vier oss þeirra ad vænta til þess Sijdarsta Da-gs. Hvad snart ad vor Dauda-Stund mune koma, er aldungis Ovijst: Eñ þad er

(b) 1. Joh. 2. v. 18.

er Obrygdaũlegt, ad hun er aa Vegenum: Hvert helldur hun fer so sem Footgaangande edur flugande, vitum vier ecke. Eirn og Sierhver take Vara aa sialfum sier, ad hañs HErra siñe hañ svo aa sig komeñ, sem hañ vill hafa, Og hañ sialfur sie svo sem hañ villde vera aa þeim Seinasta Doomsins Dege. Margar Stunder laat um vier lijda, aan þeß vier giorum neckud Gott, Og hliootum þo til þeirra allra ad svara. Aller Hluter hafa siñ Tijma, og allt Aform under Himnenum hefur sijna Stund (c). Eñ Gud skipter uñ Tijmana og Stundernar (d), Svo þær goodu Stunder, sem vier gyrnunst, koma ecke alltijd yfer oß, helldur hinar, ad hverium vier høfdum ecke gaad. Er ecke margur hver, aa medañ hañ er heilbrygdur, Hurunar lijtell uñ þad, ad so nær sie komed hañs Dauda-Stundu (e): Eñ svo ad vier drøg um oß ecke aa Taalar i þvilijkum Paunkum, Er Ohultast, ad hallda hveria Stund ena þa Sijdurstu, og draga eckert undañ til þeirrar komande Stundar, helldur aa·

Nær·

(c) Præd. 3. v. 1. (d) Dan. 2. v. 21.
(e) Syr. 11. v. 19.

Nærverande Stundu ad verka þad allt, sem oss kañ til Gooda ad verda, Og þad ædur eñ su Stund kañ ad koma (f), æ hverre hverke Muñureñ eda Hiartad kañ ad giora þad sem skyllde. Sæ sem wtgieck um Pridiu Stund, giørde þad og uñ þa Siøttu og Nijundu (g). Af vorre Dauda-Stundu veit eingeñ Madur (h), Ecke helldur nær Stund Freistingaña kañ ad Høndum ad koma, edur Stunder Hrygdar og Mootlætinga. Himeneñ sem i Dag er biartur og heidrijkur, kañ æ Morgun ad vera huleñ med myrkvum Skyum, og ædur eñ Kvølld er komed, kañ ødruvijse ad verda; eñ þad var i Morgun. Vier vitum ei Daga nie Stunder (i). Þar fyrer skyllde hver Ein Stundeñ vera oss, Ein Uppvakningar-Stund (k). Vier lijdum Mædu, allt til þessarar Stundar (l), Og med oss margar Þusund Mañeskiur i Verølldeñe: Og hver veit neiña su þijngsta Mædu-Stund muune hier epter yfer oss koma? Ef vier Ottunst Gud og hølldum hañs

(f) Syr. 38. v. 13. (g) Matth. 20. v. 3.
(h) Matth. 24. v. 36. (i) Matth. 25. v. 13.
(k) Rom. 13. v. 11. (l) 1. Cor. 4. v. 11.

hañs Bodord, mun Gud hallda oss vid aa Stundu Freistingareñar, og epter mørg Þusund illar Stunder, mun saa eilijfe Fagnadar-Dagur yfer oss uppreña. Segul-Steirneñ er alldrei kyr, þaangad til hañ hefur snwed sier til Nordursins. Eirn Christeñ Madur fiñur øngva Roo, fyrr eñ hañ kiemur til sijns Endurlausnara JEsum. Vier vilium Hiartañs fegner bijda epter hønum fraa Eirne Stunduñe til Añarar, Og laata øngva þa Stund lijda, aa hverre vier sendum ecke vorar Gudrækelegar Hiartans Andvarpaner til Himmens, ad hañ vilie Loksins frelsa oss fraa øllum Illum Døgum og Stundum. Þesse vor Bæn mun alldrei verda til Forgiefens. Veit oss þad vor Gud, fyrer þiñ Son JEsum Christum, Amen.

XVII. Umþeynking Af Augnablik-ENU.

Esa. 26.

Esa. XXVI. v. 20.

Geym þig um̃ lijted AUGnablik þar til ad REiden̄ er hiar geingen̄.

Nu Einu AUGnablike sijnde Diofullen̄ vorum Endurlausnara JEsu øll Rijke Verallldaren̄ar (a). Po þeim, sem vilia heita Gøfuger og stoorer i Verølldeñe virdest sijn Makt og Metord, meiga vara um̃ mørg Ar; Pa er þad þo ecke ad reikna, nema svo sem um̃ Eitt Augnablik. Þusund Ar eru fyrer DRottne sem Eitt Augnablik. Og þegar vier ertum komner til þeirrar Sælu Eilijfdar, mun oss ecke um̃lidenn Tijme vorra Hørmunga virdast ad hafa vered leingre, en̄ Eitt Augnablik. Hvad sæll er sa, sem a Einu Augnablike skilst vid Verølldena, Eñ lender i Himnenum? Vier ættum ad hallda makslega allt vort Lijf, Sem Eitt Augnablik. Augunum kun̄um vier ad ren̄a i Dag, En̄ a Morgun verda þau (mask[ie]) aptur-lokeñ. J Natturlegum Svefne lyktum vier aptur Augun. Ahverium Dege kan̄

F þad

(a) Luc. 4. v. 5.

þad so til ad falla, ad vier lykium þau til fulls i Daudanum, Þviad lijka so sem Svefneñ fellur opt aa vor Augu Oforvarandis, So heimsæker oss Daudeñ þess aa mille, aadur eñ vier hwunst vid hañs Komu. Marga sæker hañ i Einu Augnablike, og kuña marger þeir ad fiñast, er aa þessu Augnablike taka ei riettañ Vara. Flester þeir, sem leggia sig til Svefns, nu nu þeynkia, ad þeir kuñe ad standa upp apt ur: Eñ med þvi þad er ecke vijst, ad þeir fææ aa Ny uppløked sijnum Lijkamans Augum, Sæe þeir vel fyrer, ad þeir vegna þess Ovissa, sem yfer þa kañ ad koma, medañ þeir eru Lifande og Vakande, twtvelie sier Eitthvad þad vijst, sem þeim er til vissrar Huggunar, epter þad ad Verollden er forgeingeñ. Allt er þad Forgeingelegt, sem vier høfum: Allt er þad Fallvallt, er vier siaaum. Mørgum verda þeirra eigeñ Augu til Hneixlunarlegrar Blindne: Þad sierdeilis, þegar þeir J-mynda sier Eitthvad Liott, So sem þad være fagurt, og Eitthvad Forgeingelegt, sem þad være Stadfast. Epter Mañlegum Hætte høfum vier kiært þad vier siaaum, og hvad oss

þyker

þyker Pægelegt fyrer Augunum : Eñ kome þar til Upplijsing Hiartans, og vier aılijtum þad med þeirre hlıñe Jñre Andlegu Slooneñe, sıaunm vier strax Mismun a þvi Svarta og Hvijta. Þau Jllalucktande Bloomstur hafa hiñ besta Lit, So sem þau hefdu og hina bestu Jlman. Pær verstu Bækur hafa opt þañ stærsta Titil. J Verolldeñe skijler sier sa Oheile Kroppur med Silke og Flugele : Og sa verste Metall, verdur opt med hlıñe fegurstu Gyllingu prijddur : Eñ hverneñ sem þetta geingur i Heimenum, eigum vier ecke ad aıljta þad, epter þvi sem þad sijnast kañ Utvortis, helldur hverneñ þad i Raun og Sañleika er. Fyrer Mañañа Augum skijna marger Hluter hid Jtra fagurlega, sem þo eru hid Jñra sem fwlar Grafer daudra Maña. Og jafnvel þo allt þad sem Stjnelegt er, kyñe ad vera epter Natturuñar Hætte fullkomed, blijtur þad þo Lofsins ad øngvu ad verda. Vort Lijf er Reyndar sem Ett Augnablik, og a Einu Augnablike kuñum vier umskipteleger ad verda (b). Ad þesse Um

(b) 1. Cor. 15. v. 52.

skipte verde ofs ecke ad Illu, so ad vier fyr-
er þau skilium vid Glede Verålldareñar,
Eñ rotum i Hrygd Fordæmingareñar,
Liggur ofs æ þvi, ad vier æ hveriu Aug-
nablike lijtum til vors eigeñ Lijfs, og giæt-
um ad hvert voru Synda-Registre mune
koma samañ vid Guds Reikningskap, og
hvert vier munum kuña ad standast med
med þad fyrer honum, edur ecke. Snart
kañ þad Sijdarsta Sand-Korn ad vera
ruñed wr voru Tijma-Glase; og vor Lij-
kame fliootlega ad nidurleggiast i Jørd-
ena, Hvar ed hañ skal ad Dupte verda.
Vora Daga kuñum vier ecke ad leingia
frañ yfer Guds Villia, Og sæ hefur vel
sied fyrer þeim, sem skickar sier svo æ hver-
ium Dege, ad hañ, þegar Eilijfdeñ byr-
iast, verde settur til Guds Sonar Hægre
Handar. Vor Glede, hverrar vier hier
niootum, varer Eitt Augabragd (c), Eñ
Pijna Ogudlegra hellst vid Eilijflega.
Þeir upprijsa ad søñu Sijdarmeir aller,
sem sig hafa hier lagt til Svefns i Grof-
unum: Eñ þeir iñgæanga þo ecke aller i
þa Tialldbwd, Sem ei er med Høndum
giørd,

(c) Job. 20. v. 5.

giord, helldur Eilijf at Himnum, Pvi sumer munu þa framgaunga til Doomsins Upprisu (d). En so ad vier hittum fyrer þan riettu Fridarens Hws, þegar vier skilium vid þesse vor Daudlegu Eymdar-Hreise, Villium vier strax a þessu Augnablike, fyrer Riettelega Ydran og Yfer-boot, koma oss i Saatt vid Gud, So ad han a voru Sijdarsta Augnablike, nær oss kan eingen Mannleg Hiaalp ad stoda, sie vor Seinasta og Heilsusamasta Huggun. Ef vier skylldum þaangad til, hans vegna, nockud lijda, Pa Hugbreistum oss þar vid; ad DRottenn yfergiefur oss ecke um Eitt Augnablik. Og hans Reide var er um Eitt Augnabragd (e), Og þegar vier høfum geymt oss um Eitt lijted Augnablik i Grøfunum (f), þar til aller Reide-Stormar eru framhiaa oss geingner, Mun sw Himneska Fagnadar Sool oss upprenna, Og þad Eilijfa Augnablik vorrar Glede at Himnum alldrei Enda taka.

(d) Joh. 5. v. 29. (e) Psalm. 30. v. 6.
(f) Esa. 26. v. 20.

XVIII. Umþeynking Af þvi Umlidna.

Psalm. CXLIV, v. 4.

Madureñ Er So Sem Eckert. Hañs Dagar Eru Svo Sem Umlideñ Skugge.

Ess sem Uñlided er, hafa Meñ ei leingur ad vænta: Pad Epterkomanda er Ovijst. Peim nyu Sparsögnurum uñ epterkomande Tijma, er ecke ad trwa. Vijst kañ þad ad ske, ad eg lise til Morguns, Lijka vel ad þad verde ecke. Sa sem er Hyrdulaus uñ sijna Velferd, veit ecke hvad bagt hönum kañ ad veita þad ad naa Vist arveru aa Himnum. A Umlidnum Tijmum, og allt hijngad til hefur Gud hiaalpad oss: Eñ hvert vier skulum leingur vidhalldast, Og ad hañ vilie framvegis leida oss aa vorre Jardneskn Vegferdar Reisu, med sama Hætte og hñ hefur hier til giort,

Pad er oss Ovijst, og eingeñ hefur feked Bref fyrer þvi. A Umlidnum Tijma, til Naalægrar Stuudar, høfum vier, aan Efa, stoora Sumu Himen-hroopande Synda laated Gud hia oss sia og formerkia: Og til ad bevijsa þetta uppaa oss, þarf ecke ad fletta upp nockrum ødrum Bookum, Edur leida þar til nockur oñur Vitne eñ vora eigeñ Samvitsku. Skyllde vor Gud laata sier þocknast, ad vier framhølldum leingur aa vorre Lijfs-Reisu til Daudans, Pa høfum vier ad hwast vid þvi, ad þar mune alltijd aukast vid Skulld vorra Synda, So ad hun verde æ meire og meire, allt þaangad til ad oss være Omøgulegt ad vita hana, Eñ sijdur nockra Fullnægiu fyrer hana ad giøra. Vorar Synder eru ein Handskrift aa moote oss. Hvar med villum vier afmaa þessa Hand-Skrift? Ecke kañ ein Blij-Hvijta hier til ad duga; Eingeñ Krijt, og eckert añad, eñ saa raude Steirn JEsu Christi dijrmætrar Forþienustu. Ef vier høfum hañ hier til, verdur af Pusund, til hverra vier kuñum ecke einu ad svara, og hefdum orded i þau eillijfu Myrkur ad wtkastast, alls eck-

ert. So Fullkomlega betalar JESU Blood fyrer oß, So hreint græder þad øll vor Synda Saar, ad af þeim ſieſt ecke epter hid minſta Or i eilijfu Lijfe. Vor Betalingur er Ogilldur: Þo erum vier ſkyllduger ad Blooda þad ſem vier høfum til, medañ oß er Tijmeñ giefeñ, Sem ad er eitt Harmþrwnged og Sundurkramed Hiarta (a), So verdur øll Skulldeñ fyrer vorn Endurlauſnara af Gude uppgiefeñ. A þeim um̃lidna Tijmanum hefur Gud audſynt oß ſijna Myſkunſeme. Til Lands og Vatns høfum vier uppreiſt vor Sigurmerke. Ad hañ mune uña oß þeſſa fram̃ vegis, þurfum vier ecke ad efa. Hañ ſem hefur hid gooda Verked vid oß uppbyriad mun þad og eirneñ fram̃kvæma, ſier til Oendañlegrar Dyrdar, So framt ſem vier ſpornum vid, ad læta oß framar henda þvilijkar Synder, ſem vier høfum a Um̃lidnum Tijma i moote hañs Vilia drijgt og framed, Þvi þar i er iñefaleñ ſw rietta Yferboot og Ydran. Um̃ þeñañ ſallta Sioo ſveimar til vor øll Heill og Bleſſan. A um̃lidnum Tijma hafa marger ſo und-

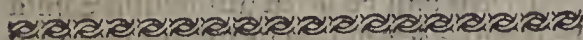
añ

(a) Pſalm. 51. v. 19.

añ oß geinged, ad betur skyllde vered hafa: Mørg Faavitska, Veikleike og Illska hefur sig i Tielaated, Lijka vel hefur Gud aptrad sier ad slaa oß hardlega med sijnum Reide-Vende; Og þar ad auke hefur hañ audsyndt oß so margfallda Oteliande Naad. Ef vier umvendum oß nu vid þetta, og giorum hier epter Verk Gudhrædsluñar, Mun Gud giefa voru Lande og Lydum Lucku og Bleßan: Eñ añars hana fraa oß taka. Hañ Nidurlæger og Uppheffur: Hañ Giefur og Burttekur; Miñstu aa hina fyrre Tijdena, og allt til þeßa, Og hygg ad þvi hvad hañ giorde þeim gømlu Fedrum seger Moyses, Devt. 32. v. 7. Alldrei hefur saa nockur yfergiefeñ vered, sem sig hefur reidt uppaa DRotteñ. Eñ hveriu vilium vier borga Gude þa Hiaalp, sem hañ hefur aa umlidnum Tijma veitt oß? Vier vilium med Samuele uppreisa DRottne eirn Stein, sem heiter Ebenezer, þviad allt hijngad til hefur Drotteñ hiaalpad oß (b). Hvar eigum vier ad setia hañ? J Miñis-Plaatz vors Hiarta, So ad Israel og Jacob þeynke þar um,

(b) 1. Sam. 7. v. 12.

Þviad Gud hefur giørt vid oſs mikla Hlute, og mun giøra þa eñ meire hier epter, ef vier gøngum fyrer hønum i Riettlæte og Heilagleika vora Lijfdaga. Mijner Brædur og Syſtur! Hijngad til høfum vier lifad Umlidna Daga: Eñ hvert vier faaum þa fleire hier epter lifad, er ecke i neins Mañs Heila ad vita. Vier villum bidia Gud ad giøra oſs Ohulta hier uñ, Fyrergief oſs, O DRotteñ! þad ſiñ Umlideder, og vier høfum aa moote þier giørt, fraa vorre Vøggu og allt hijngad til, Mikled og Lijted. So vilium vier glader, ad endudum þeſſum Dege, leggia oſs til Svefns, A Morgun mun Gud uppvekia oſs og framleida epter ſiñe Velþocknan, oſs til hins Beſta, Veit oſs þad, vor Gud, hvers vier þig bidium, AMEN.

XIX. Umþeynking

Af þvi

Maalæga.

Edur

Edur þessu Orde.

NU.

Gen. XXVII. v. 8.

So Hlijd NU Son Miñ Mlñe Roddu, Hvad Eg Skipa Þier.

Þessu Ordkorne NU kañ eingeñ ad skipta, Þvi þad er eins Atkvædis Ord. Ef ad vier athugum alla vora Lijf Daga, þa eru þeir lijka sem Eitt Atkvæde ad reikna. Þad sem NU er, lijdur skyndelega. Tijmeñ burtlijdur fliott: Vier eirneñ med honum. Þetta Ord NU, sem eg sagde, stafast ecke nema i Einu Atkvæde, og syner oss þañ naalæga Tijma. Hver veit, hvad margar edur faaar Stunder vier høfum epter Olifad? Þetta Ordkorn NU, er Eitt lijted Ord, Þo hefur þad ecke litla Meining, helldur er þad miøg vigtugt. Miñstu NU þar fyrer aa þiñ Skapara, aadur eñ þeir Vondu Dagarner koma, og Areñ naalgast, uñ hver þu segder: Þau þock-

naſt mier ecke (a)? Þvi þu veitſt ecke, hvad fyrer Eina Dauda-Stund, hvad fyrer Eina Freiſting, ſu Nærſta Stund mune laata þier ad Høndum koma. Þeink tu NU uñ, ad þijn Skyllda wtheimter þad þu hallder þier vid Gud: Hañ uñfram̃ allt ad Elſka og Gyrnaſt, So ad þu hafer Hlutdeilld med hønum Sijdarmeir i Himnarijke. Jeg ſege aptur: Miñſtu aa þiñ Skapara, Fødur, Son og Heilagañ Anda. A Fødureñ, So ad þu þecker hañ, Og hafer Sameining med hønum: A Soneñ, So ad þu trwer aa hañ: A Heilagañ Anda, Ad þu heyrer hañs Rauſt og hlijder hønum: Eñ ef þu heyrer ecke i Dag Rødd DRotteñs (b), Kañ audvelldlega ad ſkie, ad þier veite þijngra ad heyra hana aa Morgun, og kuñer ecke þar epter til Himneſkrar Hvijldar i hañs eilijfre Dyrd ad iñgaanga. Lærdu þar fyrer i Tijma, og Nu ſtrax, ad betra þig, Og laat þig ecke Forherda af Svikræde Syndareñar (c). Siaa, NU er ſaa þægelege Tijme, Siaa, NU er Dagur Hialpræde-

(a) Predik. 12. v. 1. (b) Hebr. 3. v. 7.
(c) Hebr. 3. v. 13.

aalpræðesins (d). Liðe hañ uñ Hønd Einnsiñe, kañ það að skie, að hañ kome ecke aptur Oðru Siñe. Eirn goodañ Vind lætur eingeñ forsooktur Skip-Herra so burtliða, að hañ neite ecke siñar Siglingar. Eirn Forsiaall Christeñ Maður, slepper eñ siiður þvi Tækefære, sem hañ hefur Nu, Að kleppast aa Hofn eilijfrar Saaluhiaalpar. Kaupmaðureñ lijtur epter þvi Fyrsta Tækefære að selia siina Voru, og faa hana aptur betalaða: Akur-Maðureñ tekur Vara aa þvi, að Saa og Uppskiera. A riettum Tijma hliootum vier að Saa, Ef vier i Eilijfðeñe villum hafa Not af þeirre Himneskū Kornskieru. Jeg maa meina að þesse Tijme sem Nu er, sie miñ hiñ siiðarste; Þar fyrer vil eg hallda þvi eg hefe, og yðka það Gooða aa meðañ eg kañ það að giora. Verla Himensins verður ecke til Kaups, Nema aa riettum Tijma. Saa sem ecke kauper Voruna þegar hun er til Sølu, hindrar siñ Abiñing. Sie Tijmanum tapað, Er allt tapað. Ef þeir Fordæmdu feinge hañ aptur i Helviite, Hvað mundu þeir þa ecke fegner

(d) 2. Cor. 6. v. 2.

fegner giøra? Eñ ſeint kiemur Oſbiñum
Naad i Hug: Þar Klaga þeir forgiefens,
Þar Andvarpa þeir til einkis. Þiefull-
eñ kieñer ſijnum Skoola-Bornum þetta
Ord, A MORgun, Og þar fyrer hallda
þau vid hid ſama, og brwka Tijmañ fyrer
utañ nockra Þeynking uñ Eilijfdena.
Chriſtur hefur kieñt þad ſijnum Læreſvei-
num, Ad þeir ſkule ærla leita ſijn, Og ſo
ſkule þeir fiña ſig. Þar fyrer vil eg i Dag,
NU ſtrax, Snwa mier til DROTTeñs.
Þeir Chriſtnu erū rlettilega kallader Børn
Soolareñar, Ecke þeirrar Naatturlegu
edur Forgeingelegu, helldur þeirrar eilijfu
Riettlæteſins Soolar. Sooleñ ſtendur
alldrei kyrr. Vort Siñe ætte alltijd ad
vera ſo ſem æ Hlaupe, til þeſs vier faaum
komeſt til þeirrar Himneſku Soolar Ri-
ettlæteſins. Epter endada Reiſu hvijl-
aſt Meñ hvad roolegaſt. Epter afſtadna
Vegferd vors Lijfs hier æ Jorduñe, faa-
um vier ſæta Roo i Naadar og Dyrdar
Skaute vors Himneſka Fødurs. A Mor-
gun kañ Myſkunar Dyrunum ad vera ap-
turlokad, Og þeſs Himneſka Konungs
Naadar Spijra, verdur þa, maa ſkie, ecke
wtriett.

utriett. Og þvi vil eg NU taka þad Tækefære, Er mier giefst, og koma til mijns Guds, a medañ hañ añ mier Jñgøngu. Jeg vil ecke med Felix (e), nockurn Frest utvelia til miñar Betruñar, so ad eg ecke med honum rate i eilijfa Olucku. Gud sem ad hefur lofad mier siñe Naad, þegar eg uñvende mier til hañs, hefur alldrei heited mier þvi, ad leingia mitt Lijf til þess Tijma, a hverium mier sialfum er þægelegast Yferboot ad giøra. Jeg vil taka þad vissasta, fyrer þad sem Ovijst kañ ad vera. J Dag og NU er miñ Tijme, Þvi sny eg mier til Guds, So mun hañ aptur snwa sier til mijn. NU vil eg byria ad giøra þad hid Gooda, og betra mig aadur eñ eg dey. Eñ ef þier skulud deya NU i Dag, Hvar er þa ydar Betrán? Hver hefur sagt, ad vier skylldum lifa med Jsaac, þangad til vor Augu eru myrk ordeñ (f). Siaed vel til a medañ ydar Augu kuña ad sia, ad þier giæted ad þvi, hvad til ydar Fridar heyrer, og opned þau lifande, So ad þier sofned ecke i Daudanum.

(e) Act. 24. v. 25. (f) Gen. 27. v. 1.

XX. Umþeinking
Af þvi
Epterkom-anda.

Devt. XXXII. v. 29.

O! Være Þeir Hyggner, Og Kyñe Ad Formerkia Slijkt, So Ad Þeir Underſtæde Þad, Hvad Yfer Þa Mun Hier Epter Koma.

Egar Þokañ er, Siijnaſt Borgar-Turnarner og adrer Hluter Hærre og Stærre, Eñ þeir eru. Þoka þeirrar ſkamarlegu Vondſku vors Lijfs giører þad, ad vier ſiaaum ecke hvad nærre oſs ſie þad litla Hreiſe vorrar Lijk-Kiſtu, J hveria vier eigum ad leggiaſt. Vier erum fra þvi i Giær Dag (a). Vort Lijf er ſem Dagureñ, ſa i Giær umleid (b). Hvad faaer þeynk-ia

(a) Job. 8. v. 9. (b) Pſalm. 90. v. 4.

la um̃ þad, Er at Morgun kan̄ ad ſke?
Hvad faaer giora ſier Samvitſku af þvi
ſem ſijdarmeir mun yfer þaa koma? Peñ-
an̄ Naalæga Tijma hafa þeir til þeſs, er
þeir vilia, So ſem þad gillde einn hvernen̄
ſer um̄ þan̄ Epterkomanda. Þad ſem
Upphaf hefur, þad hefur og Enda. Þetta
ſkyllde Man̄eſkian̄ laata ſier Daglega til
Hugar koma. Vier vitum nær vier er-
um fædder: En̄ eingen̄ veit, nær han̄ ſkule
deya: Þo mun þaa fara ad fin̄a, ſem hafa
byriad ad deya ſiaalfum ſier og Verolld-
en̄e, aa medan̄ þeir hafa lifad: So ſem
Maduren̄ være fullviſs um̄ þad, ad han̄s
Endalykt kyn̄e ecke ad verda ön̄ur en̄ good.
Margur kan̄ ad bera Sorg fyrer þvi, hver-
nen̄ þad mune tilgaanga Epterkomande i
Verollduñe: Hvillijka Endalykt, ad Strijd
og Bardagar mune hafa, og hvernen̄ han̄s
Vinum, Nidium og Aſt-Mon̄um mune
gaanga aa þeim Epterkomande Tijmun-
um. Ef vier framgeyngium aa Guds
Vegum, og beſdum Um̄ſorgun fyrer ſiaal-
fum oſs, munde hitt an̄ad vel af-leidaſt.
Vier hofum Um̄ſorg fyrer voru Hwſe,
hvert helldur vorer Um̄ſioonar-Men̄ giora
 þad

þad edur ecke. EPterkomande er, Pad Mañsins Son mun koma (c). Munum vier vera Vidbwner ad standa frame fyrer honum? Straffed fylger Syndunum, Doomureñ er Epterkomande. Hvad vilium vier til giøra, So ad vier kyñum ad flya undañ tilkomande Reide? (d) Upprisa Framlideña kiemur aa epter, Bæde Riettlaatra og Raanglaatra (e). Erum vier aller vísser uñ þad, ad vier munum upprijsa til Eilijfs Lijfs? J hvern þañ Stad, sem Eykeñ fellur, þar liggur hun. Epter þvi sem vier deyum, epter þvi upprijsum vier: Eñ so vier kyñum ad flya Epterkomande Reide, Laatum oss leita þeß Tilkomanda (f), aa medañ Dagureñ er, aa medañ Soolar-Birtañ lyser oss, og aa medañ þesse Dagur er uppruñeñ oss til hiñs Gooda. Gud befur eñ nu þad hvijta Fridar Merke upphafed vor aa medal. Ef vier sinnum oss i Tijma til DRotteñs, munu þeir Tilkomande Tijmar, verda oss til Glede og Farsælldar, bæde i Tijmanum og Eilijfdeñe, og alldrei oss til Fordæmingar

(c) Matth. 24. v.30. (d) Luc. 3. v. 7.
(e) Act. 24. v. 15. (f) Hebr. 13. v. 14.

gar verda. Eñ ef vier gioruin þetta eige, Hvers añars hofum vier þa ad vænta, helldur eñ hrædelegs Epterkomande Straffs, So sem vier forþienad hofum? Guds Reide breñur yfer þeim Ydrunarlausu allt til nedsta Helviijtis. Eñ hañs Myskunseme varer Æfeñlega (g). Og hañs Sañleikur um Alldur og Æfe (h). Mijn Umforgun skal vera, ædur eñ eg fer þaangad, hvar eg skal verda Eiliijflega (i). Ad eg verde iñlæteñ uñ Dyr Himnaña, Þar ed eiliijf Glede mun vera yfer Hofdum allra Riettlætra (k), Þar ed Gud med eiliijfre Myskun mun þeim Myskunsamur vera (l). Eñ hvorneñ kuñum vier þaangad ad komast? Uñ Veg sañarlegrar Hliijdne vid Gud, Hañ hefur fyrerheited oss þvi eiliijfa Liife (m), Ef vier gongum i Footsporum hañs Kiærleika, i þvi ad hata Syndena og Diofuleñ: Gud og christelegar Dygder ad elska. Vier þurfum hier ecke nockurn astañ Vegviijser, epter hvertum vier skulum gaanga iñ i þad Himneska Zions Slot,

G 2 Nema

(g) 2. Chron. 5. v. 13. (h) Psalm. 100. v. 5.
(i) Predik. 12. v. 7. (k) Esa. 35. v. 10.
(l) Esa. 54. v 8. (m) 1. Joh. 2. v. 25.

Nema alleinasta Hræsnislausa Gudhrædslu. Ef vier ydkum hana, munum vier eignast þad Hws, Sem er eilijft aa Himnum. Hver sem vill sijdarmeir eiga heima i þessu Hwse, fylge þvi sem hier er raadlagt, Og mun han aa eingum Tilkomande Giædum Brest hafa. En samt meiga Men hafa christelega Umsorgun fyrer þvi Tilkomanda i þessu Lijfe, Og þess varna eg øngvum. Elska til Fødurlandsins reynest opt sterkare en ønnur Elska. Laatum oss elska Gud og vort Himneska Fødur-Land, med eirne sterkre Hiartans Elsku, Og af allre Saal, og øllum Kroptum. Og so sem vier høfum vered fwser ad drygia hijngad til þad Vonda, So verum nu hier epter Kostgiæfner ad framgaanga aa Vege sanarlegrar Yferbootar. Þo ad nockud af þvi Umlidna hafe ecke vered, so sem byriade, Kan þad snart betra ad verda, fyrer Gudlega Umvending: Og þeir Tilkomande Tijmar munu oss þa blessader verda, Jaa mielu betur en þeir Umlidnu vered hafa. Elldingar i Loptenu hreinsa þad. Skot Elldur af Byssunum hreinsar Landed af Pesten, Ef þad snijr sier fraa sijnum vond-

bondum Vege, og lærer Gott ad giora. Þesse Von mun oss alldrei bregdast. Ef vier laatum ecke Gude bregdast vora Yferboot. Hiaalpa oss, vor Gud, J ollum vorum Naalægum og Epterkomande Naudsynium Lijfs og Saalar, So vilium vier, Prijsa þitt Nafn i Epterkomande Dyrd Eilijflega.

XXI. Umþeynking
Af
Æskuñe.

Gen. VIII. v. 21.

Þaaukar Mañlegs Hiarta Eru Iller Fraa Ungdoome.

AD Trie Sem Ecke Tekur til ad Bloomgast, edur fær nockur Blod aa Voreinn, ber aungvañ Avoxt aa Sumrenu: Þvi sem Meñ nema i ÆSKuñe, Hallda þeir hellst i ELLeñe. Tamur Er Barns Vaneñ.

Bere Vor-Tijme vorrar ÆSku Gude øngvañ Avoxt, Er eg hrædddur uñ, ad þegar Elle-Dagarner koma, verde þeir Of-ſijd-varner. Hver ſem ecke þioonar Gude i Dag, Er Ovijſt hañ giete þad aa Morgun. Saa er hiñ Forſooktaſte, er bæde Seint og Sneña ervidar, og ſo maa hañ þvi Uggalauſare vera uñ þad; ad hañ faae Eitt Helge Dags Kvølld ſier til Hvijldar. Ef þu dregur eckert ſamañ i þiñe ÆSku, Hvad villtu þa fiña i þiñe Elle, ſeger Syrach: 35. Cap. v. 5. Hver ſem Ottaſt Gud aa Tijma Fridarens, aadur eñ Fiand-Madureñ er komeñ fyrer Stadar-Porteñ, Hañ hefur þvi ſijdur ad Ottaſt fyrer Strijdenu. Gud, ſem ſtraffar þaa Vondu i ſiñe Grimd, agar þaa Goodu Føðurlega. Margur kañ ſaa ad fiñaſt, hverium kiærare hefur vered, heidur ſein, eñ flioot Umvending og Betran ſijns Lijfs, Og þeſs vegna hefur þad ſama Marga dreged til Gløtunareñar. Vijſt hefur Gud fyrerheitid ſiñe Naad þeim, ſem ſeint ydraſt: Eñ hvad faaer eru þeir; ſem þetta hafa giort? Þad er Riettvijſt, Ad ſaa ſem Arla kuñe ad leita og fiña,

ſiñe

siñe ecke nær hañ leitar Of-seint: Ad hañ hroope, Og hønum verde ecke svarad. Eirn Herra medtekur Traudlega, þañ sem alla sijna Daga, hefur þioonad hañs Fiand-Mañe. Hætt er vid þvi, ad Gud mune so vid þaa giøra, sem ecke villia snwa sier til hañs, Fyrr eñ aa þeirra Dauda-Stundu, hvad sijnast maa, ad þeir giøre meir af Neyd og Naudung, eñ Kiærleika vid Gud: Meir af Otta, eñ Riettskickadre Tilhneigingu. Stoor Æra er oss þad, Ef vier kyñum ad reikna vora Betrunar-Daga, fraa þeirre Fyrstu Morgun-Stund vorrar Æsku, allt til þess nu er komed. Graa-Hært Høfud, Med Einu Heiløgu Hiarta, Giører Mañeskiuna Æruverduga fyrer Gude, Og Graar Hærur eru Heidursins Corona, Hver ed fiñst aa Riettlætesins Vege, Seger Salomon: Ordsk. 16. v. 31. Añars skiedur þad ecke. Eñ þo Høfuded sie Snioohvijtt af Hærunum, og Saaleñ Kolsvart af Syndunum, Hiaalpar Allדureñ eckert Mañeskiuñe til heñar Velferdar. Vor Endurlausnare JESUS gaf sig strax aa blautum Barns-Beinum fyrer oss til

Synda-Offurs: Hañ hefur og giefed oss Epterdæme, ad vier skylldum fylgia hañs Foot-Sporum. Hañ hefur fliootlega fullkomnad vora Endurlausn, hvi byrjar oss aptur at moot, ad leggia flioota Kappsmune ar, ad stadfesta vora Kallan og Utvalning (a), Og draga hana ecke undañ fra Æskuñe til Elleñar. Sialfur Gud hroosar Jerusalem med hessum Orduin: Jeg miñest at hijnar Goodgiørder i hijnum Ungdoome, og hiñ Kiærleika i hijnum Heitum, ha hu fylgder mier epter i Eydemorkeñe i Einu Lande, hvar ecke var Saad. Ef vier vilium nioota hvilijkrar Æru af Gude, Byriar oss ad giora hvilijk Verk, og hioona Gude, medañ Mergureñ er ecke daufur ordeñ i Beinunum. I Logmaalenu heimtade DRottiñ hañ Fyrsta Avoxt af Jardar-Groodanum (b). Pad Fyrsta og Besta er alldrei Ofgott fyrer Gud, fyrer utañ hvern ad eingeñ er goodur (c). Sa sem i Æsku siña Daga, og at Morgun-Stund sijns Lijfs, Byriar siñ Alldur i Guds Otta,

(a) 2. Pet. 1. v. 10. (b) Exod. 23. v. 19.
(c) Matth. 19. v. 17.

Otta, mun allar sijnar Lijfs-Stunder farsællega enda. Ef vier giorum nu strax Tilraun til þessa i Dag, Skal þad oss Obrygdullt verda, Þegar Eilijfdeñ byrjast. Hvar vier munum verda sem Eing lar Guds a Himnum (d), og standa i Æfvarande Bloome Himneskrar Dijrdar, sem adrer Heilbrygder Æsku-Meñ, Er alldrei kuña ad sijkiast nie deya, Eja værum vier þar!

(d) Matth. 22. v. 30.

XXII. Umþeynking Af Elleñe.

Spek. IV. v. 8. 9.

EllEñ Er Heidarleg, Og Ofleckad Lijfserne Er Sar Riette Alldurdoomur.

JAfer Hluter batna vid Alldureñ, Þvi Elldre sem Madur verdur, þvi kalldare verdur hañ. Þvi Elldra sem Tried er, þvi færre Avexte ber þad. Þvi leingur sem

sem Liooſed breñur, Pvi verre Skar-Reikur verdur af þvi. Marger voru Einglar i Aeſkuñe, sem ordner eru ad Diøflum i Elleñe. Marger hafa i Aeſkuñe vered Riett-Christner, Eñ falled i Elleñe' fraa Sañleikanum. Þeir hafa uppbyriad i Andanum, Eñ fullkomnad i Holldenu (a). Vier þeinkium aller Gamler ad verda (b). Ef vier giørum þad i Gudhrædſluñar Dygdum, verdur vor Alldurdoomur Loſlegur, Añars hiaalpa mørg Ar eckert, Þar sem marðfalldur Guds Otte fiñst ecke. A Efsta Dege verdum vier ecke spurder ad þvi, hvad morg Ar vier høfum lifad i Verølldūñe, helldur verdur þa Rañsakad, hvad margt Gott vier høfum i heñe giørt, og heimtur Reikningsskapur af þvi, hverneñ vier aa hveriu Are, Dege og Stundu høfum i heñe lifad, og hvad margt Gott vier høfum forſoomad. Þad er saa Gamle Sattmaale: Þu skallt Dauda deya (c), Eñ alldrei verdur Daudeñ oſs ad Skada, helldur Eirn stoor Avīñingur, Ef vier deydum og Kroſsfeſt-

(a) Gal. 3. v. 3. (b) Syr. 8. v. 7.
(c) Syr. 14. v. 17.

um i ofs þañ Gamla Mañeñ medañ vier lifum (d), Og wthreinfium þad Gamla Swrdeig(e), afleggium þañ Gamla Mañ eñ, Epter Fyrre Breitne(f). Munum vier ecke meiga fegia til Margra þeirra fem komner eru i Elle aa vorum Døgum, fem Daniel fagde vid Doomarañ: Þu hiñ Bonde gamle Skaalkur(g). Tilheyrelegt og Riett er þad, ad hiaa þeim Gømlu fie Skilningureñ(h), Og ad þau graau Haareñ fieu þeirra Prijde (i). Eñ þegar under þeffum er ecke ad fiña nema Kolfvartañ Preck, prijder þad ecke nockurn Tijma Alldureñ, hvad Lefterner fkaña. Riettvijft er þad, ad Meñ hafe þañ Gamla i Heldre, hver Aerlegur er. Eñ hrokaft nu ei Aefku-Madureñ upp i moote þeim Gamla? (k). Og eg trwe nu fiñeft faaer Josephs Lijkar, fem bar Umforg fyrer fijnum Fødur i hañs Elle. Marger unger Syner Ofka fijnum Gømlum Forelldrum Saalugrar Heimfarar i Himeneñ, So ad þeir med þeirra Epterlaated

Gots

(d) Rom. 6. v. 6. (e) 1. Cor. 5. v. 7.
(f) Eph. 4. v. 22. (g) Sufan. v. 52.
(h) Job. 12. v. 12. (i) Prov. 20. v. 29.
(k) Efa. 3. v. 5.

Gots meige fara, sem þeir villia. Verolldeñ hlijtur ad vera komeñ i Elle, og þvi er Kiærleikureñ, so nær wtkoolnadur i allmargra Hiortum. Pad verdur þar vid ad bliifa. Hvad vier kuñum ecke ad betra, hlíootum vier ad laata so vera. Vilie Gud laata ofs verda Gamla, og komast til Elleñar, skyllde þetta vor Regla vera: O-fleckad Lijferne er su rietta Elle (l). Petta vilium vier Kappkosta i Krapte Heilags Anda. Laate Gud þar Lokfins koma fyrer ofs, ad vier hlíootum ad gaanga vid Staf af Stoorre Elle (m), Mun Gud samt bera ofs til Elle Daga (n). Og ecke burtkasta ofs i vorre Elle (o): Po ad vier hier ad auke verdum i Ellieñe ad Spotte og Athlaatre vorum eigeñ Bornum, Epter Vijsu Veralldareñar, Mun Gud þo Lokfins kalla ofs til sijn sadda Lijf-Dagaña (p). Vier hofum aller Unger vered, Og Margur af ofs er nu Gamall ordeñ (q), Og eingeñ af ofs hefur sied þañ nockurn yfergiefeñ, sem aa Gud hefur vonad. Pad mun saa Goode Himneske Fad-

er eck-

(l) Sap. 4. v. 9. (m) Zach. 8. v. 4.
(n) Esa. 46. v. 2. (o) Psalm. 71. v. 9.
(p) Job. 42. v. 17. (q) Psalm. 37. v. 25.

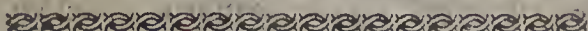
er ecke helldur hier epter giora. Eñ giøre Gud vort Hølld og Hørund gamallt (r), Og vor Aſijnd følne af Hrygd, og take ad Elldaſt (s), og Sorgeñ giøre oſs Gamla fyrer Tijmañ (t). Ver Gud bæde i Ná-ud og Dauda Umſorg fyrer oſs. Vier vilium aller bidia, ad Gud vilie ecke miñaſt a vorar Gømlu Synder, og ecke helldur a þær Niju, So mun vor gamla Illſka huleñ verda, og Himeneñ til Eirnrar nijrrar Myſkunſeme oſs opeñ ſtanda. Vier erum nu Einum Dege elldre vordner, eñ vier vered høfum, og Einum Dege komner nær Grøfeñe:. Eñ hvad marga Daga vier ſkulum hier epter lifa, Veit Gud alleina. Eñ þad vilium vier alleina læta vora Umhyggiu vera, epter Skicke allmargra Gamallra, ad verda ecke ægiarner; helldur til ſiaa med allre Koſtgiæfne, ad ſafna oſs Fiærſiood a Himnum. Po ad vier kuñum ad hafa nockud Gotz a Jørduñe, Fylger þad oſs ecke i Himeneñ. So behallde Jørdeñ ſijnu Gulle af Ophir, Sijnu Silfre fra Tharſis, Sijn-

um

(r) Harmagr. 3. v. 4. (s) Pſalm. 6. v. 8.
(t) Syr. 30. v. 26.

um Gimsteinum fraa Stavila, Siinu Reykelse fraa Saba, Siinum Fisla-Beinum fraa Ziptim, Siinum Perlum fraa Cathai. Ef vier hofum JEsum med oss þegar vier deyum, Hofum vier noogañ Fiaar-Siood. Hañ er Erfinge allra Hluta (u): Vier verdum þeir og eixneñ i honum og fyrer hañ (x). J honum liggia hulder aller Fiaarsiooder Vitskuñar (y). Fyrer hañ munum vier eignast Eirn Eilijfañ Rijkdoom aa Himnum.

(u) Hebr. 1. v. 2. (x) Rom. 8. v. 32.
(y) Coloss. 2. v. 3.

XXIII. Umþeynking
Af þvi sem
Oforvarand-IS KJEMUR.

Marc. XIII. v. 35. 36.

So Vaked Nu, Þvi Þier Vited Ei Nær HErrañ Hwssens Kiemur, So Ad Ei Kome Hañ Oforvarandis Og Fiñe Ydur Sofande. Þeir

ÞEir sem byggia i Leyr-Hwsunum, hverier Grunndvallan hafa aa Jørduñe, og uppetast skulu af Mødkum, Pad varer i fraa Morgne allt til Kvollds, þa verda þeir upphøggner, Og aadur eñ þa þeß varer, þa eru þeir ølldungis i burtu, sagde Fordum Eliphas af Theman vid Job. (a). Peßa Lijk-Predikun hafa Meñ hallded yfer mørgum Stoor-Herrum, Og þeirra Undersaatum: So vel yfer Edal-Møñunum, sem Bændunum, Yfer þeim Rijku, Sem þeim Faatæku. Eingeñ deyr so i burt, ad ecke sie Eitthvad uñ hañ talad. Hver þeynker uñ þad, ad hañs Endalikt sie Naalæg? Hun skiedur opt OFORvarandis: Po verdur eingeñ OForvarandis fæddur, og eingeñ deyr OForvarandis fyrer Guds Augum. J hañs Book eru talder aller vorer Dagar, og hverium Einum sett sitt Takmark, yfer hvert ecke verdur komest. Eda mun þad kuña aadur ad skie, eñ þad er fyrer sied, edur aasett i Naade þeirra Hunneßku Vard hallds-Maña? Nu med þvi eingeñ Mádur kañ þetta ad vita, ættum vier aa hverre Stundu,

(a) Job. 4. v. 19. 20.

Stundu, epter Bodskap Daudans, sem OForvarandis kan ad koma, med Ydkun Gudhrædslunar, ad bijda. Fyrer Oframsynena hefur margur til Gruna geinged, og marger Stader hafa skyndelega og OForvarandis vered yferfallner (b), Med þvi þeir hafa sig ædur Illa fyrersied. Vor Lucka og Lijf hænger sem æ Einum Hör-Præde, so snart sem han kan ad slitna, So geingur þad og til fyrer þessu Hverutveggiu. Vatns Boolurnar lijta fallega wt: En þegar þær eru spreingdar, verda þær ad eingu. Vort Lijf er sem Ein Vatns-Boola. Þegar lijted Hita, edur Kulda Kul blæs a þad, er þad Forgeinged, Og ædur en þeir Ogudlegu giæta þar ad, mun Gud fella þa OForvarandis, og upprickia þeim med Rootum, So ad þeir verdeølldungis ad ongvu (c). Eirn OForvarandis Otte kan yfer þa ad koma (d), So ad þeir gleyme øllu þeirra Forstande, og aan Umþeynkingar falle æ Bak aptur, og fyrerfarest i Hauskanum. Eingen Madur er so sterkur, ad

DRott-

(b) Jer. 15. v. 8. (c) Cap. 4. v. 18.
(d) Cap. 18. v. 17.

DRottẽn Allsheriar giete ecke Kollkastad hønum, og eingeñ so vel skickadur, ad hañ meige reida sig þar uppæ fyrer Gude. Veralldleger Tijrañar hafa ad vijsu mikla Makt, þo hlær hañ ad þeim, sæ ed bijr i Himnenum, og med þvi meire Pverwd, sem þeir hafa byrtad hier sijn Verk i giegn Gude; Med þvi stærre Forsmaan munu þau Enda taka. Alexander, villde nær þvi svelgia alla Verølldena, og stioorna Eirn-yfer heñe: Eñ hvad skal nu þesse hañs Drambsemdar Ande stoda hañ, þar hañ er? Edur hañs Fylgiara, er hañs Foot-Spor rekia? Gud kañ OForvarandis Vognum og Hestum, æsamt øllu þvi, sem Fiandmeñ hañ Christne, hafa til þess ad Of-sækia hana med, ad Kollkasta, Edur æ Flootta ad reka, þegar hañ iñsender i þeirra Hiørtu Skielfing og Hrædslu. Og hver munde hafa þurft ad segia Sissera, Sem hafde Niju Hundrud Jarn-Vagna, Og añañ O-flijande Her, i moote fææu Herlide Israels, ad hañ være ecke Ohultur? Eñ sijdur ad Ein Kviña munde slæ hañ i Hel (e). Pæ sem ecke Ott-

(e) Judic. 4. v. 13. seq.

aſt fyrer Sverdum, Lætur þo Gud fyrer Sverde faraſt. Og þar ſem eckert Reidarſlag ackta, Lætur hañ fyrer lijted Medal verda ſvipta ſijnu Lijfe og Hofinoode. Gud kañ ad færa þañ i Bryñiuna, ſem alldrei hefur hana fyr bored, og ad ſtyrkia hañs Hiarta, So hañ med miklle Hreiſte og O efadur framgaange. Sijnum Efnum framfylger ſaa mykle Gud opt fyrer lijtel Medøl. Hverſu aumlega, ſem oſs kañ ad ſijnaſt, ſie aaſtadt aa þeſſum Tijmum fyrer Guds Chriſtne i Heimenum, Meigum vier med glødu Giede vera, Þvi hun er geymd i Guds Verndar-Skaute. Hvad oſs ſiaalfa aahrærer, Med þvi ad Ending vorrar Vegferdar kañ OFORvarandis ad koma. Siaaum til ad vier Lifum ſvo aa hvertum Dege, Sem hañ være oſs fraa Eilijfd tilſettur Dauda-Dagur, Og aa medañ vier høfum Tijmañ, Giefum þad Gude ſem hønum tilheyrer: Lijka eirneñ Naunganum þad, uñ hvert vier erum hønum ſkylldnger. Ef vier OForvarandis aa vorre Lijfs Reiſu, verdum fyrrter øllu þvi, Sem vier kuñum oſs til Upphelldis

ad

ad hafa, Og þesse Noott, So sem Daudans Brwdur kañ ad samteingia oss honum, Villum vier ecke fyrr leggia oss til Svefns, Eñ vier i Einingu Hiartans aller beded hofum. DROTTeñ JESU, Sonur Davids Myskuna þu oss, nu og ad vorre Siijdurstu Dauda-Stundu, Og ef vier skulum ad þessare Stundu deya, Vertu vort Lioos ad vorum Vege, allt þangad til vier komunst til þijns Eilijfa Lioos, AMEN.

XXIV. Umþeynking
Af þessu Orde
Svoleinge.

Jerem. XV. v. 18.

Hvar Fyrer Varer Vor Pijna Svoleinge.

SO Leinge, sem Siwkdoomureñ er ei O-Læknande, Mad sad sem Sootteñe er underorpeñ hafa gooda Von, ad honum mune batna, og ad hañ nære siñe Heil-

bygde. Ecke burtkastar Modur Trienu, Svoleinge þess Root er ecke olldungis frveñ. Skipbrots Madureñ er ecke olldungis Vonarlaus uñ sitt Lijf, Svo leinge hañ hefur epter Eina Fiol af Skipenu, ad fleita sier a. Þeir sem under Þwnga Eymdaña gaanga bwger og bogner, meina ad þeirra Kross vare allt til Ofleinge, Klaga þvi og segia: Hvar fyrer eru vor Saar med ollu svo vond (a). Þetta er allra Jobs Brædra Dagleg Klogun: DROtteñ, Þvi villtu Svo Leinge olldungis Forgleyma? Og þeir mestu Yfertrodslu Meñ Guds Bodorda, Laata eirneñ þvilijka Klogun a sier heyra: Eñ Andsvared hier uppa stendur skrifad hia Ezech: Cap. 18. v. 15. So Leinge þijn Hreckvijse er fundeñ, Vil eg Vanhelga þig. Hverra Misgiorningar eru stikader med laangre Aliñ: Þeir meiga lijda þad, Þo ad þeirra Straff og Hegningar leinge vare. Gud hefur leinge haft Þoleñmæde vid þa, er i moote honum hafa Syndgad, af þeirra Frij-Vilia: Leinge hefur hañ Maññana Illsku um-

(a) Jer. 15. v. 18.

uñlided: Leinge ſied þeirra Ofdyrſku i giegn honum, og hefur leinge læted advara þaa: Eñ med þvi þeir hafa ecke viliad laata betra ſig, hefur hañ hvatt ſitt Tvijeggiad Sverd, og bøggur þvi aa bardar Sijdur, ad hañ hegne med þvi Mañaña Illſku, Er nu hefur Svo Leinge varad: Eñ hvad leinge ſoddañ mune tilgaanga, Veit Gud alleina. Po kuña vorer Hegningar-Dagar Audvelldlega ad ſtyttaſt, Ef vier vilium þad ſiaalfer. Þeir ſem hijngad til hafa med ſijnu vondu Lijferne leinge Offrad Holldenu ſijnum Breñe-Foornum, Ef þeir Byggia nu DRottne Eitt Alltare, Nijrrar-Yfer-bootar, Og Offra honum aa þvi heitre Breñe-Foorn Hræſnislauſra Ydrunar-Taara, faa ſtrax uñvendad hañs Reide i Naadena, Añars verdur ecke hañs Reide-Bikar tæmdur, So leinge ſem þetta ſkier eige. Þar eru eñ nu noogu margar Handbærar Pijlur i Himnenum, hvørium Gud kañ ad ſkioota til Veralldareñar, og hitta med þeim Hiortu þeirra er i heñe bwa. So leinge ſem Himeneñ varer, Lætur Gud vid Verolldena ſiñ Myſk-

 unar

unar Sattmaala stadfastañ vera(b): Eñ ef hun yfertredur hañ, mun DROtteñ dæma hana aan Mañgreinar Alits, epter heñar Verknade. Hogum þvi voru Dagfare, Svo leinge sem vier hier gøngum, med Ottablendne (c), Og verkum vora Saaluhiaalp med Ugg og Otta: Giætum þess, ad þad er tilheyrelegt, Svo leinge sem ad vier erum i þessu Hreise, ad vier uppreiknum og aamiñum siaalfa oss (d). Verkum Svo leinge sem Dagureñ er: Nootteñ kiemur, nær eingeñ fær verkad (e). Þegar Hwsed er nidurfalled, er Ohægt ad reisa þad aptur upp fliootlega. Ef vier betrum vora vonda Side, hvoria vier høfum svo leinge haft: Ef vier laatum af vorra margra Ara Misgiorningum, mun þad ecke hier epter leinge verda, þaangad til Gud lætur sitt Naadar-Lioos liisa oss, og siina Sool aptur uppreña yfer þeim, sem svo leinge hafa i þeirra Hørnunga Myrkrum seted. Kongureñ Joas giørde þad sem Riett var, og DRottne vel þocknadest, so leinge sem Jojada Prestur

(b) Psalm. 89. v. 30. (c) 1. Pet. 1. v. 17.
(d) 2. Pet. 1. v. 13. (e) Joh. 9. v. 4.

ur lærde hañ (f). So leinge sem Soott-
eñ varer; Er saa Siwke optlega til Frids.
Alldrei lijdur þad Illa fyr hiaa, eñ undañ-
farnar Synder eru til Baka geingnar,
og þad sem hijngad til hefur forsoomad ver-
ed, verdur bætt og betrad. Oss byriar
aa øllum Tijmum Froomum ad vera, Ef
vier vilium bæde i Dag og alla Tijma oss
vid Guds Hiaastod hugga, og stadfesta i
vorum Hiørtum, ad laata ecke vora Sam
vitsku bijta oss fyrer vors Lifnadar Sak-
er, Soleinge sem þad vor Andardraattur
er i oss (g), og ecke laata af voru froomu
Lijferne. Hverneñ sem vier høfum hijng-
ad til vered, kañ oss ecke ad hiaalpa, nema
vier og eirneñ þañ Tijma, aa hverium vier
nu lifum, alltijd Froomer sieum: Og su
Sijdarsta Stund dæme oss ecke, epter þvi
sem umlided er, helldur epter þvi sem vier
verdum þa aa oss komner af Gude fund-
ner. Epter þvi sem vier føllum þa, ept-
er þvi munum vier og sijdar uppstanda.
Israel og Guds Zion hafa leinge af Fiand-
moñunum underþrykt vered, Og þad
Riettvijslega, Vegna þess þau hafa svo
H 4 leinge

(f) 2. Reg. 12. v. 1. (g) Job. 27. v. 3.

leinge laated Gud ſiaa fullañ Mæler þeirra Synda. Hefde þad ecke vered maklegt, ad vier ſiaalfer hefdum eirneñ funded nockud til þeſſa? Og vier vegna vorra Synda hefdum af Offooknurum Guds Chriſtne ſlegner og ſærder vered, Med þvi vor Synda-Saar eru ſvo illa Lugtande fyrer DRottne. Lijka vel hefur Gud þo ecke ſtraffad oſs ſem hina adra. Gud hefur ecke uppboggved oſs, Eñ ſijdur uppricktt oſs med Rootum. Ef vier vidurkteñum þetta Laanglundar Gied DRotteñs, og laatum af ad giora leingur hid Vonda, Mun hañs Hond ecke ſtraffa oſs til Leingdar, Helldur munum vier ødlaſt Laangvarande Hiaalp af hañs Hende, og þad ſem oſs hefur leinge plaagad, Mun ſnarlega Enda hafa. Hverneñ maa Brwdkaups-Foolked ſyrgia, So leinge ſem Brwdgumeñ er med þvi (h). Gud er viſſulega med oſs. Vier vilium halldа heñum, ſo hañ hverke fraa oſs, nie voru Lande burtvijke med ſijna Myſkunſeme, Og allra ſijſt wr vorum Hiørtum: So mun hañ epter vort Laangvarande Bæyar-

(h) Matth. 9. v. 15.

ar-Hroop, Fyrer allar vorar Hormungar hier a Jorduñe, Giefa oss Eilijfañ Frid og Fognud a Himnum.

XXV. Umþeynking Af Endernum.

I. Sam. II. v. 8.

ENDEN Veralldareñar Tilheyrer DROTTNE.

ALLer Hluter hafa Eirn ENda, Fyrer utañ Gud sialfañ, Sem hverke hefur Upphaf nie ENder. Sa Seinaste Ender Mañeskiuñar, Er Daudeñ: J hañ kastar oss Edle vorrar Syndsamlegrar Natturu, og vorer Misgiorningar. Daude og Synd eru Tvijburar, sem Andskoteñ hefur gieted. Og Syndeñ er sa mykle Mordinge, er Daudañ hefur iñleidt i Heimeñ, So deyder Daudeñ

elnga Mañeskin, nema med sialfrar heñ ar Vopnum, Hvi hañ fiñur alltijd Syndena i oss, So sem siñ Brodd: Par fyrer maa su Synduga Mañeskia deya fyrer sina Misgiørda Saker (a), Hviad Verdlaun Syndareñar er Daudeñ (b). Vort Holld er Eitt forgeingelegt Dupt, sem ad Endalokunum blijtur ad verda ad þvi, af hverju þad hefur teked vered: Þess vegna hefur Mañeskiañ siñ tilsettañ Tijma, Heñar Manada Tala er hiaa þier, DROTTeñ. Þu hefur sett Eitt Takmark, Yfer þad kiemst hañ ecke (c). J moote Daudanum, gietum vier ecke hlijft oss med Skylldi edur Brynju. Daudeñ ser ecke ad Mañvirdingum. Alexander Kongur yfervañ mikeñ Hluta Heimsins. Eñ þesse Kongur, Daudeñ, yfervinñur Alla. Saa Trwe Guds Þioon Moyses, Saa dænfrijde Absalon, Saa Sterke Samson, Saa Madur epter Guds Hiarta David, Og saa Froome Job, hafa aller hlooted i Daudanum þeirra Ender ad hafa. Achithophels Klookinde,

(a) Ezech. 18. v. 20. (b) Rom. 6. v. 23.
(c) Job 14. v. 5.

de, Alexandri Hofmoodur, Rijkdoomur Cræſus, Speke Salomonis, hefur af Daudanum vered ad øngvu oktud. Øllum þeſſum hefur hañ Kollvarpad. Pegar vor Ender kiemur, Kañ eingeñ Añañ ad leyſa: Og eingeñ Konſt, nie gott Lijkamans Sidſerde kañ oſs þa ad hiaalpa: Pa yfergiefur oſs øll vor Naatturleg Prijde, Øll Holldſins Velgeingne, Øll aalitleg Skickan, Og vier hliootum þa ad yfergiefa þeirra Vinſkap er oſs hafa hier fyrer Elſkad. Allar Coronur, Kongs-Tigner, Gimſteinar, Gull og Silfur, Kviñur og Børn er i Daudanum yfergiefed. Audæfe vara ecke Æfeñlega og Coronañ blijfur ecke Æ og Jafnañ (d), Pvi þeſſa Heims Frijdleike forgeingur (e), Og þad er allt ſamañ Hiegoome (f) Og miøg lijkt Herlide Pharaonis, Sem lifde allt aa Eirne Stundu, Eñ var allt daudt aa Añare og Druknade i þvi Rauda Hafe. Pad ſem vier reidum oſs meſt uppaa, Verdur oſs opt ad Endalykteñe, ſem Abſolons Mwl-Aſne, Er hlioop med hañ

(d) Prov. 27. v. 24. (e) 1. Cor. 7. v. 31.
(f) Eccl. 2. v. 11.

hañ i Neyd og Faar Daudañs (g). Lijka vel briitur Mañeſkiañ Heilañ, og giorer ſier marga Mædu, Veiker Lijkamañ, Giører ſier Andvøkur, Viller ſijna Pænka, Of-þijnger Samvitſkuñe, Niðurſteyper ſier i ſtoorar Uñſorganer, Og leider ſijna eigeñ Saal i Hættu, Pegar Madureñ lætur ſig dreyma til þeſs, ad hañs Lucka verde Stadføſt, ſem þo, nær Endereñ kiemur, Eins og Silke-Ormarner, deyr i ſijnu Erfide, Og tekur þa Enda; Edur ad hañs Lucka ſkilur vid hañ, ædur eñ hañ ſiælfur vidſkilur, Pegar hun forgeingur fyrr eñ hañ. Pegar ſa Rijke Boonde var Gladvær i ſijnu Ohoofe, vard hañs Saal æ Epterkomande Noott fra honum heimtud. Nebucadneſar ſpatzerade æ ſijnu Konunglegu Slote i Babylon: Eñ æ ſamre Stundu, heyrde hañ Raunſt af Himne, So hliodande: Pitt Kongs Rijke ſkal i burt fra þier takaſt (h). A næſt fyrerfaranda Dege ætte Iob mørg Puſund Fiaar, og ſtoor øñur Giæde: Eñ ſtrax æ þeim epterkomande, Var hañs Eign ecke meire eñ Ein Skiel,

(g) 2. Sam. 18. v. 9. (h). Dan. 4. v. 31.

el, med hverre hañ skoof siñ brunia Lijkama. Eu Fegursta Æska endast opt med O-ærstalegre Elle. Lætum oss til Hugar koma, hvada Ender vier münum eiga fyrer Hendum, Og til hvijlijkrar Eilijfdar vier holldum i vorum Lijfernis Framgange. Epter Ender allra Hluta, er Ein eilijf Nott, edur eilijfur Dagur: Eilijf Pijna, edur eilijfur Fognudur: Eilijft Lijf, eda eilijfur Daude: Eilijft Himnarijke, eda eilijft Helvijte. Ef ad vier høfum Hræsnislaust trwad, suwed oss til Guds, og fyrer honum sundurrifed vor Hiortu, og med vorre Saalu, giefed oss honum olldungis, Pa erum vier ordner Nijar Skiepnur i Christo (i). Ef vier lætum ecke Syndena drottna i vorum Hiortum, og setium par ecke iñ pañ Afgud, sem Christum rekur bar af Stoole: Ef vier erum Krossfester Veroll de ñe, og holldum ecke framar vid hana, nie heñar Hiegooma, Pa er allt noogu vel: Pa mun vor Ender verda Dijrdarsamlegur, Og Uppbyrian Tilkomande Eilijfdar Farsæl. Lætum vora Samvitsku predika fyrer oss,

(i) 2. Cor. 5. v. 17.

oss, og Raadfærum oss vid vor Hiörtu (k), Og athugum vora Vegu (l). Reynum oss siaulfa, hvert vier erum i Trwũe (m). Kappkostum i Gudrækelegu Lijferne ad framgaanga, allt til Enda (n). Og þo Gud laate oss Margar Hörmungar ad Höndum koma, mun hañ vissulega giefa þeim þañ Enda, ad vier faaum Stadest, Og mun so vor Poleñmæde stadfest blijfa allt til Enda (o). Poleñmæde og Von lætur alldrei til Skamar verda. ENder þessa Dags er snart komeñ, Laatum oss Enda hañ med Ydran og Yferboot fyrer umlidnar Synder. Og kostum Kapps aa, ad Enda svo alla vora Daga, Og þa mun Gud aa allre vorre Mædu, Eymdum og Hörmungum Loksins giora Eirn Farsælañ ENDer, Hvers hañs Naad uñe oss öllum i JEsu Nafne, AMEN.

(k) Psalm. 4. v. 5. (l) Hagg. 1. v. 5.
(m) 2. Cor. 13. v. 5. (n) Matth. 10. v. 22.
(o) Jac. 1. v. 4.

XXVI. Umþeynking

Af

Af

Upprisuñe.

I. Tessa. IV. v. 16. 17.

Hiner Dáudu J Christo Muñu Fyrst Upp Aptur Rijsa, Epter A Vier Sem Lifum Og Epter Blijfum, Verdum Lijka Uppnumder Med Peim Somu.

ALLAR Skiepnur Enda Sitt Hlaup, Lijka Eirneñ Mañeskiañ, Po er pad ecke allt wte fyrer heñe, Pegar hun skilur hier vid. Epter Daudañ, er heñar UppPrisa: Eñ hvert pad sie mögulegt, og kuñe ad skie, Verdur Eptersputt af Mañlegre Skynseme, og Gudlauser Hyrd nleysingiar, med Saducæis hafa neitad Upprisuñe (a): Eñ peirra Vantrw gietur ecke giort Guds Trw ad eingu: Hverneñ kuñum vier pa ad bevijsa Upprisu Fram lideña? Pad sem Trwna alleina aabrærer, Parf eingrar wtvortis Bevijsingar med: Samt kuña Meñ hier til Ein edur

Dñur

(a) Act. 23.

Þñur Røk ad leida af sialfre Naattur-uñe. Vetureñ kañ ad sijna oss þetta, A hverium Sæded deyr, og lifnar þo aptur ad Voreñu. Sövlurnar, Epter þvi þeir Lærdu hallda, og hafa skrifad, nær Almeñelega, Liggia i Dæe, Edur sem þær være daudar aa Vetrar-Tijmañum: A Voreñ koma þær aptur, og laata siñ fagra Sumar-Sauñg, sem uijlega Endurlifnadar, af sier heyra, Og so sem predika med þessu, Moñunum af þeirra Endurnijan i Upprisuñe. Su besta Bevijsing hier til, stendur skrifud hiaa Esajam Spaamañe, Þar Guds Ande fyrer hañ aa beñ-añ Haatt talar um þvilijkt Efne. Þijner enu Daudu muñu lifa, og medur Lijkømum Upprijsa, Esa. 26. v. 19. Gud hefur (seger Postuleñ Paulus) uppvaked DRottéñ, Og so mun hañ oss Uppvekia fyrer siñ Krapt, 1. Cor. 6. v. 14. Item, Þad verdur nidursaad Forgeingelegt, Eñ mun Upprijsa Oforgeingelegt, 1. Cor. 15. v. 42. Eñ hverneñ kañ þetta ad skie? Jeg medkieñe, ad eg skil þad ecke: Eñ er þo alldungis O-efadur um þad: Og þad vil eg laata vera mijna Umsorg, ad þegar

eg

eg epter miñ Dauda upprijs, Forgaange eg ecke. Eñ hverneñ kuñe þier og eg þetta ad giøra? Pad kañ audvelldlega ad takast, Ef vier Upprijsum af Syndunum, medañ vier hier lifum; og mootstøndum ecke Guds Anda; sem oss upplijser, Pvi þa munu þau Eilijfu Myrkur aungva Makt yfer oss hafa. Svefneñ er Brooder Daudañs: Eñ so ad Añar þessara Brædra fyrerfare ecke hinum, Skal eg alldrei gaanga svo til Svefns, ad eg hugse ecke um ad laata hveria Noott, vera mier sem Jmynd Daudañs, og miñ Svefn predika mier af Epterkomande Upprisu: Svo ef eg stend ecke upp aptur til þessa Lijfs, ad eg verde þa fundeñ aptur i Eilijfu Lijfe. Mijn Sæng skal vera mier, sem mijn Grøf: J hana vil eg mig alldrei leggia, So ad eg hreinse mig et og verde helgadur fyrer Rietta Triw og Ydran. Pad er bratttur Vegur, sem liggur upp i Himeneñ. Med Eina þwnga Byrde komast Meñ Torvelldlega uppaa moote. Allar Hollds Vellystingar skal eg skilia vid mig og leggia þær af aa Jørduñe, aadur eñ eg dey, Svo ad eg med Lyst og Fog-

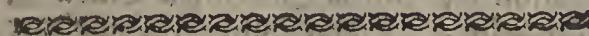
nude kuñe ad wtenda mijna Reisu; Og komast til Himensins; Og ad Pwnge miña Synda hindre mig ecke i miñe Hellogu Upprisu. Eñ eg spyr, Uppriisa ecke Eirneñ þeir Ogudlegu? Sañarlega aller Meñ: Eñ Vantrwader koma ecke i Himmarijke. Pwnge þeirra Illgiørda, Hvern þeir hafa i Daudanum bored med sier wr Verølldeñe, Dregur þar sem Ein Blij-Sacka til Helvijtis. Lætum þar vera, Svo leinge þeim er þess auded i Verølldeñe: Eñ vier, sem a JEsum trwnin, huggum oss vid vora Upprisu. Sw Hetiañ i Israel kañ ecke ad liwga. Hañ seiñ hefur Valld a Lijfe og Dauda, hefur lofad Upprisu þeirra Daudu. Lætum Holldlega Skynseme þvætta hier i moote pad huñ vill, og hvad hun kañ ecke ad skilia: Pad er Obrygdañlegt, sem sialfur Gud seger. Eg vil giefa miñ Anda i ydur, So ad þier skulud verda Lifande. Eg tala pad, og giøre pad eirneñ, seger DRottiñ (b). GUD Er Sañleikureñ. Ord Sañleikañs hlioota ad uppfyllast. Ef þau uppfylltust ecke, Filgde pad a epter, ad

(b) Ezech. 37. v. 14.

ad Gud mætte reynast O-Sañordur, eda ecke Almaattugur: Eñ hverttveggia af þessu er Omøgulegt. Þu vor Gud hefur heited oss, Sem þig elskum, Fullkomnum Føgnude, Og þeim, Er þig foracktaa, fullkomnu Straffe. Gud er Mættugur alla Hlute Yfergnæfañlegar ad giøra, helldur eñ vier bidium, edur skiliū (c). Laatum oss þar fyrer ecke um̄ vora Upprisu villa Bannaatt Holldlegrar Skynseme, Helldur Styrkia Sañleiks Krapt Guds, sem er Almaattugur. Hvar fyrer erum vier ordner ad Christnum Moñum? Sañarlega ecke þess vegna, ad vier høfum hier alltijd Jardneska Luckn og Farsælld: Haña hafa og Ogudleger Skaalkar og Skelmerar: Eñ heyred og læred, hver ad sie Von Christeña Maña, Sem er þesse, ad vier epter Stundlega Eymd og Sorg, ødlunst Eilijfañ Føgnud og Fullsælu Saalar og Lijkama ar Himnum. J þeirre Von iagde Job Fulltrwa: Eg veit ad miñ Endurlausnare lifer, Og hañ mun mig hier epter af Jørduñe uppvekia, Og eg mun sijdar meir mūgiefast

(c) Eph. 3. v. 20.

aſt med þeſſu mijnu Hørunde, Og mun ſiaa Gud i mijnu Hollde, Cap. 19. v. 25. ſeq: Hugged ydur hier vld aller Riett-Trwader. Lijka ſem Eirn ſterkur Vindur feiker Fiødrunum og Reiknum upp i Lopted; So mun ſaa Lifande Ande ſem framgeingur af JEſu Muñe, Dupt vors Hollds aa Efſta Dege færa til ſijn i Himeneñ, So ad vier verdum þar med hønum Eilijflega. Sidaed þar fyrer vel til, ad þier deyed aa Ormum JEſu Chriſti, So mun JEſus aptur uppvekia ydur, og med ſier heim færa i ſitt Eilijfa Dijrdar-Rijke, AMEN.

XXVII. Umþeynking Af Eilijfdeñe.

Eſa. XL. v. 28.

DROTTeñ Saa Eilijfe Gud Verdur Hverke Preittur Nie Moodur.

TJme og EJlijfd eru sierdeilislega adgreind med þessu, ad þegar Tijmeñ Endast, Tekur EJlijfdeñ vid. EJlijfdeñ er Borgun Gudhrædsluñar, Eñ Straff Ogudlegleikaňs. A Tijmanum eigum vier ad tilreida oss, So ad vier verdum svo sem vier villum vera i Eilijfdeñe aa oss komner. Mier nær þvi Ofbijdur, Pegar eg yfervega þau Hrædelegu Ord Vors Endurlausnara, Er hañ Talade: Fared fraa mier Bølvader, i eilijfañ Elld, Sem fyrerbwteñ er Dioflenum og hañs Einglum (a), So sem Gud hefde þa alla reidu vered setstur aa siñ Doom-Stool, ad Urskurda, Hvad hrædelega Pijnu þeir Ogudlegu og Fordæmdu ætte fyrer Hondum. Helvijtis Pijna er O-wtsegiañleg, Og Eilijfdeñ giører hana Fullkomna og Ævarande. O Eilijfd! O Eilijfd! Hvad Hrædeleg ertu þeim Fordæmdu? Pa hafa þeir Eitt Eilijft Hwngur, Oendañlegañ Porsta, Obærelega Fijlu fyrer Nøsunum. Peirra Augu eru þa aan Aflaats Graatande, Pa gnijsta þeir sijnum

(a) Matth 25. v. 41.

Toñüm Elliſflega, Pa ſlocknar alldrei ſaa Helvijtſke Elldur; Myrkureñ Ofbiooda, Ormarner naga. Saa Andar-Blaaſtureñ DRotteñs mun upptendra þa Fordæmdu, Lijka ſem Breñeſteins Læk (b), Og þa mun DRotteñ ſyna aa þeim þa Ognarlegu Makt ſiñar Grimdar Reide. O! hvad Hrædelegt mun allt þetta verda? Eñ þo gioreſt þad allt eñ Hrædelegra vegna Eilijfdareñar er alldrei þrijtur. Ormarñer deya ecke, Elldureñ ſlocknar alldrei, Aller Fordæmder eru fyrer Gude Eilijflega Ein Andſtygd. Po vier kyñum ad tella øll Pijſlarvætte i Verølldeñe, Allar Tyrañaña Offookner, Pad er ſem ecke neitt ad reikna i moote Eilijfdeñe. David breitte hrædelega vid Börgena Rabba, og heñar Jñbyggiara, þegar hañ hafde þaa yferuñed, Lagde hañ þaa under Jaarn-Søg, og Ploog og Jaarn-Fleiga, og breñde þaa i Tijgul-Ofne (c). Neró liet brædda Lijkama þeirra Chriſtnu utañ med Bike, og ſetia ſo Elld aa þaa uñ Goturnar þegar myrkt var orded, So þeir ſkyllde i Daudanum vera ſem Lampar edur Lioos-

Ber-

(b) Eſa. 30. v. 33. (c) 2. Sam. 12. v. ult.

Berarar aa Strætunum. Saa Tyraññe Phalaris, liet giøra eirn Kopar-Uxa, og breñde i hønum Meñena til Ðsku: Eñ hvad er allt þetta ad reikna i mooti þeim Eilijfu Kvølum, Pviad þa er saa Hefndar-Dagur DRottens, og Ared Endurgialldsins ad hefna (d), Dagur Grimdareñar, Dagur Hørmunga og Eymda, Dagur Storms og Vindar, Dagur Myrkurs og Dimu, Dagur Skya og Poku (e), Pa munu hiner Fordæmdu segia til Fiallaña og Biargaña, Falled yfer oss, og hyl-ied oss, Fyrer Auglite þess sem aa Stoolnum situr, Og fyrer Reide Lambsins, þviad hiñ mikle Dagur hañs Reide er komeñ, Og hver fær stadest? (f). So kiemur Guds Reide yfer þaa Fordæmdu, og varer yfer þeim ad Eilijfu. Ð vei þeim, sem ad kasta fraa sier Orde DROTTENS. Ð Eilijfd! Pegar eg þeynke um þad, ad þeir Ogudlegu hafe eingvañ Tijma, epter þeñañ Stundlega Tijma, Verd eg nær þvi Sinulaus af Hrædslu. Eilijfdareñar Upphaf, Er heñar Ender, Heñar

(d) Esa. 34. v. 8. (e) Zophon. 1. v. 15.
(f) Apoc. 6. v. 16.

Ender er Upphafed. O! ad þeir Ogudlegu være Vijser, og villdu aa medañ þeir hafa Tijmañ lijta til Helvijtis, So ad þeir kyñe i Eilijfdeñe Helvijtskar Kvaler ad uñflya. Eñ so hrædeleg sem Eilijfdeñ er þeim Fordæmdu, So Gledeleg er hun þeim Utvoldu og Riett-Trwudu. Þeir Endurkeyptu DRottens munu apturkoma, og til Zion koma med Fagnadar-Kiæte. Eilijf Glede mun vera yfer þeirra Hofdum, Glede og Fognud munu þeir høndla, og Hrygd og Sorg mun hliota burt ad vijkia (g), Þeir verda flutter i Abrahams Skaut (h) i þa Himnesku Paradijs (i), J eilijft Rijke vors DRottens og Lausnara JEsu Christi (k). Hver kañ ad wtmaala þad eilijfa Lijf? Hver kañ ad fiña Ord til þess ad tala verduglega uñ þessa Eilijfdareñar Sælu. Þad sem Madur kañ ecke ad begrijpa, kañ hañ ecke helldur ad wttala. Ei hefur Auga sied, og eige Eyra heyrt, og ecke i nockurs Mañs Hiarta komed, hvad Gud hefur fyrerbwed þeim, er hañ elska (l). Sælu og eilijfa Full-

(g) Esa. 35. v. 10. (h) Luc. 16. v. 22.
(i) Luc. 23. v. 43. (k) 2. Pet. 1. v. 11.
(l) 1. Cor. 2. v. 9.

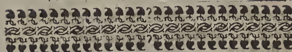
Full-Nægd, hefur hver Saal i Himna-Rijke. Allt hvad þu villt hafa, fær þu þar: Ecke neitt, sem þig skadar, snerter þig þar. Er þad ecke Sæla ad siaa Gud Auglite til Auglitis? Jardneskra Konga Makt og Vegsemd, kañ ad verda wtmaalud, eñ alldrei Dyrd og Vegsemd Himna-Rijkis: Heimkyñed er Dyrdarlegt, Vistarverañ er þar hiaa Gude. Þar er Lijf aan Dauda, Æska aan Elle, Heilbrygde aan Siwkdooms, Hvijld aan Erfidis, Fognudur aan Sorgar, Fridur aan Styrialldar, Lioos aan Myrkurs, Fullnægia fyrer utañ nockurn Skort. Hvar kañ nockurt so dijrdarlegt Samfielag ad vera, sem þar, hvar ed Gud Fodur, Son og Heilagañ Anda er ad siaa Auglite til Auglitis, Hvar Cherubim og Seraphim, og aller Heilager Utvalder eru samañkomner. I Helvijte er Angist og Kvala-Hroop: I Himnarijke er Fagnadar og Glede Songur. Aller sijngia þar, Æra, Prijs og Dyrd sie Gude og Lambenu, Og þetta hid sama varer aan Leida og Laangseme Eilijflega. Være nockur ENder aa þeirre Himnesku Sælu, þa være hun ecke svo

mikels aktande: Eñ heñar Fognudur er eilijfur. Tæreñ, sem Gud af-þerrar þar, væta alldrei framar Kiñarnar. Þeir Riettlætu munu liooma sem Sool i Rijke Fødurs þeirra, ad Eilijfu (m). So læted nu, þier Børn, þess Allra hærsta Guds, Jhugan epterkomande eilijfrar Sælu, adskilia ydar Hiørtu vid Verølldena: Gleīmed þvi, sem til Baka er, og draged ydur ad þvi, sem fyrer er. Skunded ad þvi uppsetta Takmarke, epter þvi Hnosse, hvert framhelldur þeirre himneskre Kallan Guds i Christo JEsu (n). O HErra JESU! Vier villum Poleñmooder og Fagnande bera hier vorn Kross epter þier, Med þvi vier vitum ad þu ert reidubweñ i Himnenum ad afhenda oss þar i hañs Stad Coronu Dyrdareñar. Gud veite oss øllum ad vier fæum ad skoda hañs Andlit i Riettlæte, Nær vier uppvoknum epter Jmynd JEsu Christi, Hønum sie Heidur og Dyrd, ad eilijfu, AMEN.

(m) Matth. 13. v. 43. (n) Phil. 3. v. 13. 14.

* * * * * * * * *

Stutt

Stutt Umþeynking þessa Fallvallta Lijfs, Og Ihugan Epter-Komande Sælu,

I

Psalm-Vijsu

Samantekenn / Af Sæl. Mag.

Steine Jons-SYNE/

Biskupe Hoola Stiftis.

Med Ton, Pa liñer hier mijn Lijkams Vist. etc.

I.

Vakna mijn Sæl, Og vird fyrer þier, Hvad valltur er Lijffsins Bloome, Frægd og Dyrd Mañs fæntijt er, Po fagurt um Stund hier liome, Metord, Vijs

Vljsdoomur, Makt og Fie; Mærsnille good og Frijdleike, Lijdur burt, Lijkast Hlioome.

2.

Hvar af villtu þier hroosa þa? Hvar af kantu þig stæra, Þu Molld og Aska? Minst þar æ, Mekt øll, Og Stundleg Æra, Leitar i burt þa Lijfed þver, Þu leggur þad ei i Grøf med þier, Þoott villder þaangad færa.

3.

Hvad kan þig stoda Hefd og Valld, Heims Tign og allur Soome, Þa fyrer þijn Brot skallt greida Gialld, Gude æ Effsta Doome? Verallდleg Makt er brotenn þa, Þessa, Mijn Saal i Tijma gaa, Þeynk um ad þar ad kome.

4.

Epter Daudan er Doomsins Tijd, Dauden er Laun Syndana, Dapurlegt hefur Daudans Strijd, Dreigest til allra Mana, En so þu Dauda frelsist fraa, Fly til DRottens og ad þier gaa, Idrastu Illverkana.

5.

Græat þijna Synd og glæt ad þvi, Gud

þa Mañeñ skapade, Dijrdar-Seſs haañ ſette i, Siñe Mynd begaafade, Allskonar Vegſemd aa ſier bar, Til eilijfs Lijfs hañ giordur var, Po ad hañ þvi tapade.

6.

Sorgande maattu Saal mijn nu, ſiaa epter Miſſer ſlijkum, Riettlætis Skrwda ræнt ertu, Raanglætis vafeñ Flijkum, Helgun og Lijf þier hvarf i fraa, Hvar kañtu Boot aa þeſſu faa? Hiaa Gude Giæſku Rijkum.

7.

DROTTeñ vill ecke Dauda Mañs, Daudañ Satan iñleidde, Ofund, Svikræde og Illſka hañs, Allt Mañkyn Lijfe ſneidde, Daudeñ til Allra diarfur fer, Deya uñ ſijder hliootum vier, Giølld þaug oſs Syndeñ greidde.

8.

Daudeñ þo Orkar ecke meir, Athugum Saal mijn þetta, Eñ ad giøra þitt Lijk ad Leyr, Og Lijfeтu burt ad fletta, Ondeñe Daudeñ ecke nær, Ondeñ hiaa DROTTNE Hvijlder fær, Hønd vill hañ heñe rietta.

9.

J þeirre DROTTeñs Astar-Hond, Ander Riettlætra byggia, Lausar vid Harm og Holldsins Bond, Heims-Vel-lyst ongva þiggia, Þar kiemur eckert Ang-ur nær, Eingeñ Pijna þar snerter þær, Hvad kañ oss þat ad hryggia?

10.

Heyr nu, Mijn Sæl! Og hygg ad þvi, Heims af Astrijdu Lweñ, Hondunum DROTTeñs er þier i, Eilijf Hugsvol-un bweñ, Millum Blessadra Handa ha-ñs, A Hormunum þijnum verdur Sta-ns, Og Græatur i Glede snweñ.

11.

Po ad i Heime Hiartad mitt, Hvor-skins Piæningar lijde, Eg veit þvi seir-na verdur fridt, Vijst þvi eg eckert kvijde, Himneske Fader Hondeñ þijn, Hrygdar-Tæareñ af Augum mijn, Af-þerrar oll um̃ sijder.

12.

Ur þiñe Hende eingeñ fær, Ond mijna burtu slited, JESU Blood-Fadme hijr hun nær, Brwdguma siñ fær lited, Ha-na þadañ ei hrekia kañ, Heimur, Rie nock-

ur

ur Veralldar Mañ, Medur Vakmæl
um bited.

13.

O hvad Sæl ertu Sääl mijn þa! Er
Slijkañ Pu Bwstad hlijtur, Jardneskt
Hreyse horfeñ fra, Himneskrar Dijrdar
nijtur? Augsyn Guds sier aan Enda þar,
Endalaus Prijde Vegsemdar, Ad þier
um Eilijfd lijtur.

14.

Vertu þvi glød mijn sæla Sääl, Sorg
laat þig øngva beigia, Fagne nu Hiarta,
Hugur, Maal, Her er Stund Ein ad
þreygia, deyddur sigrade Daudañs-Kijf,
DROTTeñ JESUS vort rietta Lijf,
Abate er oß ad deya.

15.

Sijng Pvi Fagnande Saala Mijn,
Siaa, Hvar er Daudañs Skeyte? Helvijte
nu er Hroosun þijn, Horfeñ ad øllu
Leite, Daudeñ svelgdur i Sigur er, Sæll
HERRA JESU Dyrd sie hier, Sem
oß Sigureñ veiter, A M E N.

Manadasaun

Eyr

Doct. Joh. Olearii,

Ur Þijsku a Islendsku wtsettur
Af Sal.
Mag. Steine Jonssyne
Sup. Hol. St.

I. Psalmur i Jnngaungu IANUARII.

Ton, Eirn Gud Skapare allra saa, etc.

SAung Nyann hefium Saala mijn, Sie Gude Lof fyrer Myskun sijn, Skijne mier DROTTenn Naad þijn Ny, Nytt Ared so þar blessest i.

Hæckar nu Sool a Himnenum, Heidrum vier Gud med Lofgiørdum, Sorglegu Myrkre sviptunst vier, So ad vort Hiarta Gladvært er.

Siertu mitt Lioos sierhvøria Tijd, Sool Riettlætesins føgur og blijd, Snw mijnu Sinne og Saal ad þier, So Lijffsins Geyslar kvikne i mier.

Gief Ared nytt sie Gledelegt mier, Gief nytt Hiarta

sem

sem Christnum ber, Gief Anda nyañ ødlest eg, Ad hañ mier visse a Lijssins Veg.

Gief þu mier saña Gudrækne, Gief mier Kiærleik og Asiseme, Heilbrygde, Glede, Giæsku og Nad, Gott allt veiter þitt Hialpar Rad.

Svo ad þijn Nad og Sañleike, Sierhvørn Dags Morgun fersk mier sie, Lat mig ei Verkum Myrkra med, Miñ Gud, Pitt styggia Astar-Gied.

Byrg þu þitt Andlit ei fyrer mier, Æ þitt Nadar-Lioos skijne hier, Lat mig sia Dyrdar Lioos þitt þar, Og losa þig so til Eilijfdar.

Sie þier Gud Fader swngeñ Dyrd, Sie þier miñ JEsu Lofgiørd skyrd, Sie þier Huggareñ Heilage, Heidur med Vegsemd eilijfre.

II. Psalmur i Jñgaungu
FEBRUARII.

Ton, Minstu O! Madur a miñ Deyd, etc.

Gude sie Lof, Vou giefst oss ny, Giørunst vier snart fra Vetre fry, Nu leinger Dag, eñ Noott flytter, Nu lijdur Vetur, Føgnum vier.

Nu kiemur til vor Nadar Tijd, Nu giefst oss Huggun Christinum Lijd, Fyrer þa Pijn er Frelsareñ leid, Frij verdum vier af allre Neyd.

Burt þier sem gleymed Glede Tijd, Gud miñ, Mitt Hiarta þier tilreid, So ad eg ætijd þioone þier, Og þig lofe medañ Eilijfd er.

Sie þier Gud Fader swngeñ Dyrd, etc.

III. Psalmur i Jñgaungu
MARTII.

K Ton,

Ton, JEſu Frelſare Foolks ꝏ Jørd, etc.

DYrd ſie Gude Jafndægurt er, DRotteñ oſs øllum Glede lier, Svoleñ burt vender Vetrar Mꝏt, Vored oſs færeſt aptur brꝏtt.

Alldin ſem Vetureñ wt af ſloo, Og hvad fyrer hañs Kulda doo, Lifnar nu grænt og gioreſt frijdt, Gledur oſs aptur Vorid nytt.

Gud miñ jafnañ mijn Glede ſie, Gief, eg Tijmañ ei misbrwke, Sie burt frꝏ Chriſtnum Sorg og Strijd, Sootter og Mein uñ þeſſa Tijd.

Eñ þegar Dagur Doomſins ſkijn, DRotteñ gief Fognud Sꝏlu mijn, Ad eg frꝏ Daudum uppſtadiñ, Jñgꝏnge i Dyrdar Lioома þiñ.

Sie þier Gud Fader ſwngeñ Dyrd, etc.

IV. Pſalmur i Jñgaungu
APRILIS.

Ton, Allfagurt Lioos oſs byrteſt brꝏtt, etc.

GUde ſie Lof fyrer gooda Tijd, Gieiſt nu Mōñunum Hyggun blijd, Sumar-Fuglaruer ſijngia tijdt, Sierhvort Bloomſtrid er Lauſum prijdt.

O! DRotteñ ſtioorna Ondu mijn, Oll ſo ad hverſe Synd og Pijn; Gief mier hier Heilſu, Glede og Rꝏd, Gief ſijdar eilijſt Hiꝏlpar Rꝏd.

Ef ſlijkt er hier i Heime ad fꝏ, Hvad mun ꝏ Eſſta Dege þa, Guds Paradys þar alprijdd er, Eilijfur Lyſte-Gardur mier?

Sie þier Gud Fader ſwngeñ Dyrd, etc.

V. Pſalmur i Jñgaungu
MAII.

Ton,

Ton, Dagur og Liwos þu DRotten ert, etc.

LOF sie hier DRotteñ! Liwsa Tijd, Lijfgaſt nu fierhvør Skiepnañ vid, Bloomgaſt nu allt og ber ſitt Hrøos, Blijdur er Majus øllum oſs.

Græn er nu Jørd-og Grøſiñ ſmaa, Gledur ſig Fugleñ hvør ſem maa, Peir vekia Saal og Siñed mitt, Ad ſijngia miñ DRotteñ Lofed þitt.

Gief þu DRotteñ Laangdægurs Liwos, Luckuſamt meige verda oſs, Eins og Bloomſturiñ følna ſliotr, Fallvallt er Lijf, vær deyum ſkiott.

DRotteñ vertu mijn Unan ein, Øll hverſe burtu Sɔott og Mein, Vend þu fraa oſs Ovedra Hrijd, Veit oſs bleſſada Sumar-Tijd.

Laanger Dagar og Liwſa Noott, Lijfleg Jørdeñ og Bloomſtrid gott, Uppvekia mig og miña aa, Ad mun jeg øll Verk þijn nyud ſiaa.

Pegar Vor eilijft uppbyriaſt, Ønd og Lijkame ſamteingiaſt, Hef þu mig upp i Himna Rañ, Heilsgum Einglum ſamlijtañ.

Sie þier Gud Fader ſwngeñ Dyrd, etc.

VI. Pſalmur i Iñgaungu IUNII.

Ton, Hallt oſs Gud vid þitt hreina Ord, etc.

GUde ſie Lof, Sool geingur hædſt, Gud er vor Hiartans Unan ſtædſt, Rootteñ ſem Dagur Byrtu ber, Blijdlegu Sumre fognum vier.

Aull nu Jørdeñ albloomgud er, Øllum Mønum þvi ſagna ber, Gud miñ alldrei þijn Giæſka dvijn, Gledur þu allar Skiepnur þijn.

Hiartad mitt Tilreid HErra miñ, So hugſe eg um

Nædar Tijmañ þiñ, Pier til Dyrdar, sem þöcknast best, Pad læt mig stunda allra mest.
So sem Sool hædst æ Himne er, Hædstu Lofgiørd skal vanda hier, Grandar oss Heimsins Grimd og Præ, Gief þu Rooseme Himnum æ.
Afvend þu Sorg og Eymda Skwr, O! DRotteñ Gud vor Hiælpar Mwr, Gief Heilsu, Frid og Glede hier, Gief oss eilijfa Dyrd hiæ þier.
Sie þier Gud Fader swngeñ Dyrd, etc.

VII. Psalmur i Jñgaungu IULII.

Toon, Mooder Guds og Meyañ skiær, etc.

KOrnskieru Tijmeñ komeñ er, Kiært Lof DRottne þvi syngium vier, Nu hefur Blessud HErrañs Hønd, Med hvørskyns Avøxtum fyllt vor Lønd.
Hægur Vindblær oss hefur nært, Hitiñ so gat oss ei fortært, Eñ lijser DRotteñs Asiseme, Avøxtum siñar Goodgyrne.
Fræ eilijfum Bruna og Andar-Pijn, O! Gud bevara Sælu mijn, Hørmungaña þa Hitiñ slær, Hiartad mitt DRotteñ Endurnær.
Fræ Voda-Elldе og Vatnsins Neyd, Vernda mig Gud og illum Deyd, Og giegnum Daudans Ogn og Pijn, Jñleidtu mig i Dyrd til þijn.
Sie þier Gud Fader swngeñ Dyrd, etc.

VIII. Psalmur i Jñgaungu AUGUSTI.

Ton,

Ton, Nu kom Heideña Hiaalpar Raad, etc.

HJteñ breñande a burt er, Afsetne DRottens hroo-
sar sier, Avertur Triaaña og Adin friid, Oll full-
komnast uñ þessa Tijd.

Gud veiter Næring Giæde og Frid, Gledst Mañ-
eskiañ hañs Myskun vid, Hvad er Madureñ goode Gud,
Þu giefur oss þvilijkt Laan og And? -

Laattu mitt Hiarta, Huga og Gied, HErra Gud,
Laan þitt nægiast med, Og ad mijn Hønd eins Aurlaak
sie, Og þu vid mig lætur i Tie.

O! Gud veit mier ad Aundeñ mijn, AE sie þacklaat
vid Myskun þijn, Lucka og giørvallt Laan þitt hier, Lei-
de til þijn og Vende mier.

Fyrst Giæska þijn og Goodgyrne, Gledur so mieg a
Jørduñe, AE hvad mun Lijfed eilijft þa, Otwistkiiande
Fognud tiaa?

Sie þier Gud Fader swngeñ Dyrd, etc.

IX. Psalmur i Jñgaungu SEPTEMBRIS.

Med Hymna Lag.

HÆdst Lof og Dyrd þier HErra sie, Haust-Tijmeñ
gledur Meñ og Fie, Þijr Eingla Haatijd allnæ-
er, Arsins Frioosseme niootum vier.

Eins laangur Dagur er og Noott, Alldine Jardar
følna skioott, Pad oss til Nota þiena kañ, Pyggur af
DRottne sierhvør Mañ.

HErra Gud veit mier Hauste med, Heilbrygde,
Frid og Packlaatt Gied, Gief hier eg nioote Giæsku
þijn, Og gled þar uñ Eilijfd Saalu mijn.

Sie þier Gud Fader swngeñ Dyrd, etc.

X. Psalmur i Iñgaungu OCTOBRIS.

Ton, Skapareñ Stiarna HErra hreirn, etc.

Heidrum vier DRotteñ, Huga Maũs, Hresser eñ Blessan Sioos og Lands, Grøs og Alldin Jørd gaf og bar, Geimast þaug oss til Næringar.

O! DRotteñ geym þu Aundũ mijn, Ad eg ei gleyme Mýskun þijn, Med Ohacklæte og Ohoofe, Ande þiñ sie miñ Leidtogg.

Hier falla Bløð af hvøriu Trie, Hroopa þad eg Daudlegur sie, Veit Gud ad eg sie vidbweñ, So verda meige eg Saalhoolpeñ.

Verølldeñ Glansa valltañ ber, Vegsemd oc Himnuum stadføst er, Eilijft er þad, þar giefur Gud, Gief þu mier DRotteñ þañ Fognud.

Sie þier Gud Fader swngeñ Dyrd, etc.

XI. Psalmur i Iñgaungu NOVEMBRIS.

Ton, JEsu Endurlausneñ vor.

Ell Tijd sem DRotteñ sijnum gaf, Sumar-Erfide ad hviilast af, Maalgast oss: Hønum Heidur sie, Hlijfd og Blessan sem liet i tie.

O hvad rijk er þijn Assemd þo, Oss sem ad giefur Frid og Roo, Og allt hvad oss Naudsyn er ad faa, Alleirn þu blessar Stoora og Smaa.

Miøg flytter Dag, eñ myrkvar Nøott, Miøg lijdur Tijmeñ burtu fliootț, Þu DRotteñ veit ad þeynkium vier, Þad Eilijfdeñ fyrer Høndum er.

Gief

Gief þu oß Farsælld Frid og Roo, Fyll upp med Bless-an Land og Sioo, Lææt oß Packlæta lifa hier, Og Lof-giørd Eilijfa Siÿngia þier.

Sie þier Gud Fader Sungeñ Dijrd, etc.

XII Psalmur i Jnngaungu DECEMBRIS,

Ton, Osañ af Himnum hier kom eg, etc.

LEingsta Noott hefft i Heimenum, Heidrum DRottenn og Vegsømum, Snart aptur Dagsins leingest Lioos, Lioos Heimsins JEsus, Fædest oß.

Vier Eigum hvørn Dag Von þar æ, Vel mun Skañ-deged Enda fææ, Lioos Dagsins stytter Læængnættid, Legst jafnañ Auke Dageñ vid.

Nu kiemur Lijssins Lioos til vor, Lioomar uñ Heim-eñ Glede stoor, Frelsareñ JEsus, sægnum vier, Fædd-ur af Mey oß giefeñ er.

O! JEsu þu ert Lijssins Lioos, Leid Sorgar Myrk-riñ burt fræ oß, Gledie vor Hiørtu i hvørre Pijn, Himneska Nææder Byrtañ þijn.

Siertu mijns Hiarta sañæ Lyst, Sool Riettlætis, sem oß fæddist, Upplijs og nær þu Siñe og Sææl, So eg ei hrape i Vijtis Bææl.

Myrkrañæ Verkum vijk fræ mier, Vel so med Dygd eg hlyde þier, Alldreige kooñe Asteñ sw, Alldrei læt slokna mijna Trw.

Og þa hid gamla endast Ar, Eins sie JEsus mijn Huggun klaar, Gled þu med Heilsu og Heillum mig, So hier og uñ Eilijfd lofe eg þig.

Sie þier Gud Fader swngeñ Dyrd, Sie þier miñ JESU Lofgiørd skijrd, Sie þier Huggareñ Heilage, Heidur med Vegsemd Eilijfre

* * * * * *
* * *

Biorn

